

[Kỳ Duyên Hệ Liệt] Ô Long Kỳ Duyên

Contents

[Kỳ Duyên Hệ Liệt] Ô Long Kỳ Duyên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21
19. Chương 19	22
20. Chương 20	23
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24	27
25. Chương 25	28
26. Chương 26	29
27. Chương 27	30
28. Chương 28	31
29. Chương 29	33
30. Chương 30	34
31. Chương 31	35
32. Chương 32	36
33. Chương 33	37
34. Chương 34	38
35. Chương 35	39
36. Chương 36	40
37. Chương 37	41
38. Chương 38	42
39. Chương 39	43
40. Chương 40	44

41. Chương 41	45
42. Chương 42	47
43. Chương 43	48
44. Chương 44	49
45. Chương 45	50
46. Chương 46	51
47. Chương 47	52
48. Chương 48	54
49. Chương 49	55
50. Chương 50	56
51. Chương 51	57
52. Chương 52	59
53. Chương 53	60
54. Chương 54	61
55. Chương 55	62
56. Chương 56	63
57. Chương 57	64
58. Chương 58	65
59. Chương 59	67
60. Chương 60	68
61. Chương 61	69
62. Chương 62	70
63. Chương 63	71
64. Chương 64	72
65. Chương 65	73

[Kỳ Duyên Hệ Liệt] Ô Long Kỳ Duyên

Giới thiệu

Edit: Hồ Ly Thuần Khiết Thể loại: cổ trang, lãnh khốc cường công, ôn nhu bình thường thiện lương thụ, sinh tử văn, điếu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-duyen-he-liet-o-long-ky-duyen>

1. Chương 1

Những thứ mà người ta gọi là nhất bảo, nhị trang, tam lâu, Phục Long Bảo – thế lực trải rộng toàn quốc, hơn một trăm năm trước đã bắt đầu sáng lập, đến bây giờ đã là đời thứ tư, chẳng những không suy tàn, bảo chủ đương nhiệm Lôi Hạo Nhiên quản lý chặt chẽ hạ nhân, được mọi người sùng bái, trở thành đệ nhất thiên hạ đại bảo. Nói đến Lôi Hạo Nhiên, là một bá chủ thương nghiệp, không ai không nể ba phần. Năm ấy vừa tròn tuổi mười tám đã nhận chức bảo chủ, hắn đã gây dựng một đội binh tinh nhuệ không thua kém gì triều đình, chính là thủ hạ mà hắn sai đến bảo hộ tất cả sản nghiệp trên toàn quốc, bao gồm: nông trường, cửa hàng bạc, tửu lâu,.. vân vân.. Nghe nói hắn và Hoàng Thượng đương triều là bằng hữu tốt cho nên thế lực của hắn tại triều đình cũng không thể xem thường. Ngoài việc khiến cho mọi người vừa kính vừa sợ thì hắn cũng là người mà các tiểu thư chưa chồng đều ái mộ, dáng người cao to cường tráng, gương mặt tuấn mỹ, giọng nói trầm thấp khiến người nghe luôn chìm say trong nó.

“Cốc cốc” hai tiếng gõ cửa vang lên.

Đang đọc sổ sách thì bỗng hai hàng mi của Lôi Hạo Nhiên nhú lại “Ai?” như thế là sao, ai cũng biết, khi hắn ở thư phòng thì rất ghét có người tới quấy rầy, hơn nữa thư phòng là nơi quan trọng, ngoài những hạ

nhân ra vào quét dọn, thì không ai được phép bước vào nửa bước, tất cả sổ sách đều cất giữ ở đây nên không được phép sơ suất.

“Đại biểu ca, là muội, Tình nhi, muội thấy huynh lúc này hay làm việc đến tận khuya, muội sợ huynh sẽ suy nhược cơ thể nên đặc biệt chuẩn bị cho huynh canh hầm để huynh uống đây” chính là biểu muội của Lôi Hạo Nhiên – Tống Tình.

Tống Tình là cháu gái bên ngoại của mẫu thân Lôi Hạo Nhiên, năm nay mười tám tuổi, nhỏ hơn hẳn đến bảy tuổi, từ nhỏ cha mẹ đã mất sớm, nàng vẫn ở tại Phục Long Bảo, quan trọng hơn là cùng Lôi Hạo Nhiên định hôn, năm nàng mười tám tuổi, hai người sẽ chính thức kết làm phu thê.

“Vậy muội vào đi” trả lời với biểu muội người sắp trở thành người của hắn, Lôi Hạo Nhiên không chút thay đổi thái độ, vẫn cúi đầu nhìn vào sổ sách, mà không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Tống Tình có chút hơi buồn mà mím môi, đại biểu ca không thèm nhìn ta một lần, chẳng lẽ trong mắt huynh, muội thật sự không quan trọng chút nào sao? Nếu đã như vậy, đại biểu ca, sau này huynh cũng chớ có trách muội, là vì huynh bức muội, muội cũng không muốn lấy một người không yêu muội, cả đời phu quân của muội lại lãnh đạm với muội, xin huynh thứ lỗi cho muội.

Nàng trừng mắt nhìn, dấu đi sự ray rức trong đôi mắt “Đại biểu ca, đây là canh đã hầm được vài canh giờ, huynh tranh thủ uống lúc còn nóng đi” nàng đem giỏ canh đặt lên bàn, cẩn thận lấy canh ra rồi từ từ cho vào chén.

Lôi Hạo Nhiên vẫn không nhìn “Muội cứ để sang một bên, ta đọc xong sổ sách rồi sẽ uống”

“Đại biểu ca, huynh uống trước đi, canh để nguội rồi sẽ không tốt”

Nếu là người khác quấy rầy, Lôi Hạo Nhiên đã sớm tổng cổ hất ra ngoài, nhưng trước mắt là biểu muội đã được định hôn với hắn, hắn cũng không muốn làm cho nàng đau lòng, đành lẳng lặng tiếp nhận mà uống vài hớp “Vẫn còn hơi nóng, muội cứ đi nghỉ trước, đợi canh nguội bớt ta sẽ uống sau”

“Vậy, muội ở đây chờ huynh, muội muốn chờ huynh uống xong rồi thu dọn bát mà” sợ bát canh làm ướt sổ sách, Tống Tình đem bát canh bên cửa sổ cất kỹ trên bàn, rồi ngồi bên cạnh mà chờ.

“Tình nhi, muội nghỉ ngơi trước đi, bát này ngày mai hạ nhân sẽ dọn”

Tống Tình dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lôi Hạo Nhiên nói “Đại biểu ca, Tình nhi muốn ở đây cùng huynh một chút cũng không được sao?”

“Vậy ...” bị nàng như thế hỏi, Lôi Hạo Nhiên đành phải nói “Được rồi, muội cứ ngồi đó đi”

Nói xong, Lôi Hạo Nhiên tiếp tục cúi xuống xem sổ sách, Tống Tình trộm nhìn hắn, suy nghĩ xem hắn có thay đổi gì không, ví như học mấu hay ngắt xiu gì đấy.

Quả nhiên như nàng đoán, sau khi nàng ngồi xuống, Lôi Hạo Nhiên lập tức “phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, máu phun lên sổ sách, một chút đỏ làm cho người nhìn không khỏi run sợ trong lòng. “Người ...” hai mắt hắn trừng lớn nhìn Tống Tình, hắn sao không nghĩ tới chuyện này, sắp trở thành người thân nhất của mình, thế nhưng lại hạ độc mình!

“Đại biểu ca, thật xin lỗi, muội không còn cách nào khác, chính nhị biểu ca nói chỉ cần huynh còn sống một ngày, huynh ấy và muội không thể thành thân, muội rất yêu nhị biểu ca, chỉ khi huynh biến mất, bọn muội mới có thể quang minh chính đại mà đến với nhau! Hơn nữa, muội đã có cốt nhục của nhị biểu ca, thật sự là không thể! Đại biểu ca, xin thứ lỗi cho sự ích kỷ của bọn muội!” Tống Tình quỳ gối trước hắn vừa khóc vừa nói “Bọn muội sẽ mai táng huynh thật chu đáo!”

“Người ... nếu ... các người thật sự muốn ... chỉ cần ... chỉ cần ...nói với ta ... ta nhất định.. thành toàn ... người ...” Lôi Hạo Nhiên vừa nói xong liền mất đi tri giác.

Ở phía sau Tống Tình, từ hướng cửa sổ có một con mèo trắng, trên người có chấm những vết màu đen nhảy vào, ánh mắt đen bóng, long lanh như nước, hai vành tai mỏng màu hồng nhạt, nhìn qua rất đáng yêu. Nó dùng mũi ngửi ngửi bát canh, rồi mới cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm.

Tổng Tình lo chuyện Lôi Hạo Nhiên mà không cảm giác được phía sau, nàng đứng lên chuẩn bị dò xét hơi thở của hắn để bảo đảm hắn đã chết, quay đầu định nhìn chung quanh xem còn có ai không đột nhiên lại thấy một con mèo đang liếm bát canh “A

!” nàng bị dọa ngay tại chỗ, thét lên một tiếng chói tai

2. Chương 2

Vào nửa đêm yên tĩnh, một tiếng thét của Tổng Tình như sấm sét giữa trời quang, mọi người nghe thấy liền chạy ngay đến nơi phát ra tiếng, cả những hạ nhân đang ngủ cũng bị đánh thức, đành tùy tiện khoác lên người một chiếc áo đi đến thư phòng. Khi họ tới nơi, thấy Lôi Hạo Nhiên đã mất đi tri giác nằm trên bàn với một ngụm máu đỏ tươi, là của Lôi Hạo Nhiên, tới gần bát canh bên cửa sổ thêm một con mèo trắng có những vết chấm đen, cũng có một vũng máu, chắc là của con mèo này.

“Đại ca!”

“Hạo Nhiên!”

“Bảo chủ!”

Vừa vào thư phòng, mọi người đều kêu lên.

Vân Văn Sinh là người đầu tiên chạy đến bên Lôi Hạo Nhiên, hắn đưa tay lên mũi dò xét “Còn hơi thở” hắn lập tức cầm lấy tay Lôi Hạo Nhiên bắt mạch “Là trúng độc!” từ trong người, hắn lấy ra một cái lọ, đổ ra một viên thuốc màu đen và cho vào miệng Lôi Hạo Nhiên. Mọi người đều biết, Vân Văn Sinh là đại phu của Phục Long Bảo có được tài y thuật của Hoa Đà, năm ấy vừa mười sáu tuổi đã bước chân vào giang hồ, ngoại trừ y thuật thì cái gì cũng không biết nên đắc tội với một bang phái, thiếu chút nữa là không còn mạng, chính là Lôi Hạo Nhiên đã cứu hắn, từ đó về sau, hắn luôn ở Phục Long Bảo, trở thành đại phu riêng cho Phục Long Bảo, nhiều người không biết về chuyện riêng tư của hắn, hắn và Lôi Hạo Nhiên kết bái huynh đệ, tình huynh đệ giữa hai người còn sâu nặng hơn cả huynh đệ ruột của mình – Lôi Hạo Minh.

Nghe xong lời của hắn, mọi người lập tức dồn ánh mắt về người duy nhất ở đây, Tổng Tình lui từng bước về sau, về mặt kích động nói “Ta ... ta không biết gì hết... mọi người phải tin ta... Nhị biểu ca ...” nàng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lôi Hạo Minh.

Lôi Hạo Minh trộm liếc nàng rồi ra dấu, mới bình tĩnh an bài “Mọi người đừng hốt hoảng, việc này trọng đại. Quản gia, người lập tức báo chuyện này cho mẫu thân ta biết. Văn Sinh, phiên người đem đại ca của ta về phòng, rồi đến đại sảnh, chúng ta cùng nhau bàn bạc”

“Được” dáng người Vân Văn Sinh cũng xấp xỉ Lôi Hạo Nhiên, muốn đưa về phòng cũng không phải việc khó.

Lôi Hạo Minh chuẩn bị rời đi, có người đột nhiên hỏi “Nhị bảo chủ ... còn con mèo này thì sao?”

Quay đầu nhìn lại con mèo kia, Lôi Hạo Minh lộ ra biểu hiện chán ghét “Chỉ là một con mèo hoang, dù sống hay chết thì cũng bỏ nó đi”

Sau khi mọi người rời đi, một lúc sau, trong thư phòng xuất hiện hai đạo nhân ảnh – một đen một trắng.

Trong đó, một người trên tay cầm quyển sách nói “Một con mèo hoang, năm nay ba tuổi, chết vào đầu tháng mười giờ Hợi ba khắc, nguyên nhân là vì không cẩn thận mà uống phải canh có độc”

“Vậy sao không thấy thi thể?”

“Có thể là bị ném đi, dù sao cũng chỉ là một con mèo hoang, chủ nhân nơi này thấy được thì giữ, còn không thì giữ lại làm gì? Bất quá hồn phách cũng chưa phân tán” Nói đến đây, hắn không khỏi nén giận nói “Đều là do ngươi, nếu không bởi vì ngươi tham ăn, nhất định phải ăn xong bát bánh trôi kia mới chịu đi thì chúng ta đã không đến muộn.”

Người nọ vươn tay trách móc, đem hồn phách con mèo hoang thu vào trong tay “Ai bảo thức ăn của nhân gian lại ngon đến vậy. Được rồi, sau này ta sẽ không thể nữa, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta quay về báo cáo kết quả đi.”

“Người hã, sau này nhất định vì cái tật tham ăn của ngươi mà làm mọi việc phiền phức, thật là xui xẻo khi bị phân công làm việc chung với ngươi”

“Được rồi, ta nhất định sửa mà” hần vỗ vỗ vai người đi bên cạnh.

“Cũng không biết ngươi đã nói sửa như thế bao nhiêu lần”

“Lần sau ta nhất định sửa mà” bị người bên cạnh nhìn với ánh mắt hoài nghi, hần đưa ba ngón tay lên “Ta thề!”

“Quên đi, về thôi, nghe ngươi thề cũng giống như ngươi đòi ăn cơm thôi”

Trong chớp mắt, hai người đó biến mất, thư phòng lại trở nên yên tĩnh.

3. Chương 3

Lôi lão phu nhân vốn đã nghỉ ngơi vừa nghe quản gia báo liền đến ngay phòng của Lôi Hạo Nhiên, thấy hần bị trúng độc hôn mê, vì không muốn quấy rầy Văn Văn Sinh cứu hần, Lôi lão phu nhân cùng mọi người ra đại sảnh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao Hạo Nhiên lại trúng độc? Hạo Minh, con nói thử xem”

“Thưa mẫu thân, là như vậy, con vừa thay y phục chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe được tiếng thét của biểu muội phát ra từ Cảnh Dạ lâu của đại ca, thế là khoác tạm một chiếc áo mà chạy tới. Khi tới thư phòng thì đã thấy đại ca trúng độc hôn mê, người duy nhất hiểu rõ tình hình là biểu muội” Lôi Hạo Minh đem những gì mình biết nói cho Lôi lão phu nhân biết, con mèo hoang hần thấy không có gì quan trọng nên không hề nhắc tới.

Nghe xong lời của hần, Lôi lão phu nhân chuyển ánh mắt sang Tống Tình.

“Dì dì à, Tình nhi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, con thấy gần đây biểu ca làm việc cho đến tận khuya, nên sáng sớm hôm nay đã căn dặn phòng bếp hầm một ít canh để cho huynh ấy bồi bổ thân thể, vừa rồi con đưa cho huynh ấy uống thì rất bình thường, nhưng sau khi uống xong không lâu, thì huynh ấy liền hộc máu ...” ánh mắt nàng đỏ bừng, một vài giọt nước mắt đã rơi xuống, nàng nắm chặt tay, để cảm nhận một chút ấm áp “A ... dì, Tình nhi thật sự không biết mọi chuyện tại sao lại như thế này, bát canh được nấu rất kỹ, Tình nhi trực tiếp lấy tại phòng bếp, không qua tay những người khác, Tình nhi thực sự không biết ...”

Bản thân Tống Tình là một mỹ nhân, nhìn nàng nước mắt giàn giụa, đáng vẻ hiền lành đáng yêu, tất cả mọi người không đành lòng mà ép nàng nữa.

Lôi Hạo Minh giả bộ uy hiếp tra ra hung thủ, đáng vẻ không thương hoa tiếc ngọc mà hỏi “Người không biết? hôm nay cả ngày huynh ấy đều rất khỏe, sau khi uống bát canh của người thì trúng độc, hộc máu mà hôn mê. Người còn nói người không biết. Nói! Có phải người đã hạ độc đại ca?”

“Muội thực sự không biết” Tống Tình vẻ mặt đau khổ “Dì, phải tin Tình nhi, Tình nhi làm sao có thể hại đại biểu ca chứ, Tình nhi cũng đã ... Tình nhi cũng đã có ...” Nói tới đây, hai má của nàng đỏ bừng (Lời TG: Thủy chỉ có thể nói nàng diễn xuất quá tốt, không đi làm đào hát thật là lãng phí nhân tài)

“Đã có cái gì?” vài người ở đây cũng không nhịn được mà hỏi, ngoại trừ Lôi lão phu nhân, Lôi Hạo Minh và Tống Tình là những người thân nhất của Lôi Hạo Nhiên, mặt khác còn là tâm phúc của Lôi Hạo Nhiên.

Tống Tình lau khô nước mắt trên mặt, đưa tay vuốt ve vùng bụng, vẻ mặt thẹn thùng nói “Tình nhi đã có cốt nhục của đại biểu ca, mấy hôm trước, Tình nhi cảm thấy trong người không được khỏe nên đã tìm đến đại phu, đại phu cho biết Tình nhi đã mang thai được hai tháng” Nói tới đây, nàng kích động nhìn Lôi Hạo Minh mà nói “Thử hỏi, như vậy sao muội có thể giết hại phụ thân của đứa bé chứ. Nhị biểu ca, huynh nói thử xem”

Lôi lão phu nhân vừa nghe nói đến đứa bé, giật mình nói “Tình nhi, con có cốt nhục của Hạo Nhiên? Vậy đừng nên kích động, mau ngồi xuống” rồi quay đầu lại trách cứ Hạo Minh “Con sao có thể hoài nghi Tình

nhì, Tình nhì là biểu muội của các con lại là hôn thê của Hạo Nhiên, từ nhỏ các con đã chơi với nhau, con như thế mà cũng không tin con bé, nhì biểu ca như con cũng thật quá đáng”

“Thật xin lỗi, Tình nhì, đại ca xảy ra chuyện, lòng ta có phần buồn bực, không phân tốt xấu mà nghi oan cho muội” hần tỏ vẻ hối lỗi với Tổng Tình.

“Nhị biểu ca, không sao. Đại biểu ca bị độc hại, Tình nhì biết huynh cũng vì lo lắng muốn tìm ra hung thủ”

Trộm liếc nhìn mọi người xung quanh, Lôi Hạo Minh biết rõ bọn họ đã tin mình và Tổng Tình đều vô tội, sẽ không hoài nghi đến hai người họ nữa. Điều này là đương nhiên, bọn họ đều là người thân nhất của Lôi Hạo Nhiên, mà diễn xuất thì lại rất chân thật, ai cũng không thể hoài nghi bọn họ là người hạ độc.

Lúc này, vừa chẩn bệnh cho Lôi Hạo Nhiên xong, Vân Văn Sinh từ Cảnh Dạ lâu đi đến đại sảnh trong Cảnh Nghênh lâu, mọi người vừa thấy hần bước vào, trăm miệng đều hỏi một câu “Hạo Nhiên (bảo chủ, đại ca, đại biểu ca) như thế nào rồi? Độc kia đã được giải chưa?”

“Ta đã cho hần uống Ngưng Lộ Đan, loại độc này trên giang hồ nổi danh là đoạt mệnh, ngay cả Ngưng Lộ Đan của ta cũng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn độc tính chậm lại, thuốc giải ta có thể điều chế, nhưng cũng phải cần một thời gian để tìm các loại thảo dược. May rằng Hạo Nhiên nội công thâm hậu, bằng không lúc vừa tới thư phòng thì thần tiên cũng không cứu được.” Vân Văn Sinh đơn giản nói, bọn họ đều không biết, kỳ thật Vân Văn Sinh là đệ tử tâm đắc của giang hồ đệ nhất đại thần y Vân Kháng Thiên, cho nên hần mới biết được cách pha chế giải được loại độc đoạt mệnh người vô hình này.

“Có thể giải được là tốt rồi” Lôi lão phu nhân đã yên tâm được phần nào, người biết rõ chỉ cần Vân Văn Sinh nói cứu được là sẽ cứu được, đối với y thuật của hần, người tuyệt đối tin tưởng.

“Lão phu nhân, nhị bảo chủ, biểu tiểu thư, các người cứ nghỉ ngơi trước đi, giải được ta sẽ an bài bọn họ đi làm” Vân Văn Sinh nói.

“Vậy được rồi, các người hãy mau pha chế giải được, ta về phòng trước” Lôi lão phu nhân nhìn lên ánh trăng bên ngoài, aizz ... buổi tối đêm nay ai còn có thể nghỉ ngơi đây?

4. Chương 4

Quản gia đại thúc, trời đã khuya như thế, thúc còn định đi đâu?” một tiếng nói từ hướng cửa sau vọng tới, quản gia dừng bước.

“A, là người sao, sao không nghỉ ngơi đi?” quản gia nhìn lại thì thấy tên gia nhân trong chuồng ngựa – Lâm Tiểu Thiên.

“Ngự Phong sắp sinh rồi, cháu lo lắng nên đến chuồng ngựa xem một chút thôi, hiện tại đang trên đường trở về phòng. Quản gia đại thúc, người còn chưa nói cho cháu biết, người định đi đâu kia mà” Ngự Phong là ngựa cái, một ngày có thể đi ngàn dặm, là con ngựa tốt, nó mang thai được vài tháng, ngựa con cũng sắp chào đời.

“Chỉ là muốn đem con mèo hoang này ném đi thôi” quản gia giơ con mèo lên nói.

Vì là buổi tối, hơn nữa trong tay hai người không ai có đèn lồng, chỉ nhờ vào ánh trăng chiếu sáng, cho nên Lâm Tiểu Thiên cũng không chú ý con mèo trên tay quản gia.

Nhìn con mèo vẫn còn chút hơi thở, Lâm Tiểu Thiên nói “Quản gia đại thúc, con mèo này vẫn chưa chết, sao lại ném nó đi?”

“Không ném đi, để lại cũng vô dụng, con mèo này trúng độc rồi, nhất định sẽ chết” Thế là quản gia nói chuyện đã xảy ra ở thư phòng cho Lâm Tiểu Thiên biết qua một lần.

“Bảo chủ trúng độc?” Lâm Tiểu Thiên sợ hãi trừng lớn mắt nhìn, ánh mắt trắng đen rõ ràng.

“Chính là vậy, không biết ai đã hạ độc, nhưng vẫn còn Vân đại phu, hóa nguy thành an”

“Phải, tuy rằng bảo chủ thường ngày lạnh lùng, kỳ thật người đối với mọi người rất khoan dung, ông trời nhất định sẽ phù hộ cho người” Lâm Tiểu Thiên đưa tay sờ mũi con mèo, thỉnh cầu quản gia “Quản gia đại thúc, con mèo này vẫn còn thở, chi bằng cho cháu thử một chút, xem có thể cứu nó không?”

Quản gia suy nghĩ một chút, nói “Tiểu Thiên, người cũng thật có lòng thương. Được rồi, xem như con mèo này hôm nay gặp được người là có phúc khí, người thử đi, dù sao cũng là một con mèo hoang, không cứu được nó thì đem nó ném đi”

“Cháu biết rồi, đa tạ quản gia đại thúc, người thật tốt” Lâm Tiểu Thiên miệng lưỡi ngon ngọt, lại hay giúp người, vì thế y có số rất tốt, y được các vị trưởng bối yêu thương, có cái gì ngon đều đưa cho y ăn, y thỉnh cầu chuyện gì cũng không ai có thể cự tuyệt.

Lâm Tiểu Thiên hai tay nhận lấy con mèo hoang “Quản gia đại thúc, cháu đi trước để xem con mèo đây, tạm biệt”

“Ngự Phong, người sao vậy, sao người còn không ngủ, người xem Ngự Tuyết đều ngủ cả rồi” những tuần mã ở đây đều do Lâm Tiểu Thiên chăm sóc, đối với y mà nói, những con ngựa này như bằng hữu vậy. Bên cạnh chuồng ngựa có một ngôi nhà gỗ nhỏ nhỏ, bên trong chất đầy lương thảo, một số tạp vật và đó cũng là nơi làm việc của Lâm Tiểu Thiên. Y đem con mèo vào nơi làm việc, dùng khăn nhẹ nhàng lau đi vết máu bên miệng, đưa tay sờ thân thể, thân thể không bị tổn thương, nhịp tim vẫn bình thường, rồi mới sờ soạng lên chiếc mũi, cái mũi rất khô, mở đôi mắt của con mèo, mắt không có trợn trắng.

Quản gia đại thúc nói nó trúng độc, không chết đi chắc cũng vì nó không uống nhiều lắm. Lâm Tiểu Thiên suy đoán một chút, y nhớ trước kia sư phụ có nói, động vật không biết thực vật có độc, thường xuyên không cẩn thận mà trúng độc, nói như vậy có một vài thảo dược nếu động vật ăn nhầm có độc rất hữu ích. Trong đó có một loại thảo dược hình như nơi này cũng có, mấy hôm trước y nhìn thấy ở hậu sơn, thuận tiện hái một ít, ở đâu nhỉ? Lâm Tiểu Thiên nghĩ đến nên đi tìm, tìm được rồi!

Y đem thảo dược bỏ vào trong bát, rồi mới dùng một hòn đá to nghiền nát, rót vào một chút nước, dùng một cây que hòa lẫn, rồi cho vào vải bố, đưa sang một cái bát sạch khác, chuẩn bị vắt thảo dược cho ra nước, tách cặn ra khỏi nước. Dùng ngón tay nhỏ nhẹ nhàng đẩy miệng của con mèo, dùng một muỗng canh cẩn thận đưa thảo dược vào trong miệng nó.

5. Chương 5

Vừa mở mắt ra, đặt vào trong mắt đầu tiên là hình ảnh một đồng cỏ khô với mái nhà cũ kỹ cùng một số tạp vật. Tại sao ta lại ở đây? Mọi chuyện đêm qua lần lượt như những bức tranh hiện lên trong đầu Lôi Hạo Nhiên! Lôi Hạo Minh, Tống Tình, các người là đôi cẩu nam nữ, một người là đệ đệ ruột, một người là thê tử sắp gả cho ta, thế nhưng lại hạ độc ta! Lôi Hạo Nhiên tức giận ho ra tiếng.

“Meo meo ...”

Kỳ quái là, Lôi Hạo Nhiên không nghe được tiếng của mình, ngược lại chỉ nghe thấy tiếng mèo, có điểm gì đó là lạ, thử lại lần nữa “Meo meo ...”

“Meo meo ... meo meo... meo meo...” Lôi Hạo Nhiên chưa từ bỏ ý định thử tiếng

Vốn đang ở chuồng ngựa, nghe được trong nhà gỗ có tiếng mèo kêu, lập tức chạy vào, vui mừng ôm lấy nó nói “Thật tốt quá! người không sao rồi!”

Lôi Hạo Nhiên nhìn người khổng lồ trước mắt, y thật sự là lợi hại, có thể đem một đại nam nhân ôm lấy dễ dàng. Điều hiển nhiên thôi, Lôi Hạo Nhiên đến bây giờ vẫn chưa biết mình đã biến thành một con mèo.

“Người thật là một con mèo ham ăn, sau này ăn cái gì cũng phải cẩn thận, không phải mỗi lần đều may mắn như thế”

Con mèo tham ăn? Nghe nói thế, Lôi Hạo Nhiên cúi đầu thiếu chút nữa là ngất ngay tại chỗ, tại sao mình lại biến thành mèo có bốn chân, đây chính là thân thể của mèo! Đây chắc chỉ là cơn ác mộng thôi, Lôi Hạo Nhiên giơ một chân lên bỏ vào miệng cố sức cắn, đau quá! Là thật, sao lại như vậy?

“Meo meo ...” A ...! một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nghe được tiếng kêu của nó, Lâm Tiểu Thiên lấy ra từ trong ngực một ổ bánh mì, xé nhỏ thành từng miếng, rồi đặt Lôi Hạo Nhiên xuống phía trước “Người đói bụng phải không? hôm nay đặc biệt dành riêng cho người, sau này ta sẽ từ từ nuôi dưỡng người, tuy rằng ta chỉ là một hạ nhân bình thường, cũng không có nhiều tiền, nhưng thức ăn ở Phục Long Bảo tốt lắm, sau này ta sẽ lấy cho người chút đồ ăn thừa, như vậy người cũng sẽ không sợ trúng độc”

Nghe y nói như thế, Lôi Hạo Nhiên mới biết mình vẫn ở Phục Long Bảo. Vậy đây là hạnh phúc hay bất hạnh đây? Lôi Hạo Nhiên chẳng thể hỏi được trời xanh.

“Meo meo...” đặt ở trên đất bẩn thế này, làm sao ta ăn được! Hạo Nhiên cũng không thèm nhìn tới miếng bánh mì, khinh thường quay đầu đi chỗ khác.

“Chẳng lẽ người không đói bụng? ta để bánh mì ở đây, chờ người đói bụng rồi sẽ ăn” Lâm Tiểu Thiên sờ đầu con mèo mà nói “Sau này, ta sẽ chăm sóc cho người, cho nên người cũng đừng đi ăn đồ bày bợ, lần sau chưa chắc sẽ may mắn vậy đâu, người cho rằng người là mèo có chín cái mạng à? nên yêu bản thân mình một chút, à người vẫn chưa có tên, ta phải giúp người đặt tên mới được” Toàn bộ lông đều là màu trắng, còn lại là những vết chấm màu đen “Ta gọi người là Tiểu Hắc được không? Ta cảm thấy rất hợp, từ giờ trở đi ta là chủ của người, người phải ngoan ngoãn nghe ta nói, không được ...”

“Meo meo...” Làm chủ nhân của Lôi Hạo Nhiên ta sao? Người đang nằm mơ à? Lôi Hạo Nhiên bắt đắc dĩ giơ hai tay (hay là hai chân trước) với tới con người kia, hẳn thật sự không phải là một người dài dòng bình thường, cho tới bây giờ hắn mới thấy rõ được dáng vẻ của người này, người nam nhân này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung là – bình thường. Diện mạo bình thường, dáng người bình thường, thân phận bình thường, chỉ trừ có đôi mắt to đẹp, khi cười khoe miệng xuất hiện hai lúm đồng tiền, Lôi Hạo Nhiên thật sự không tìm ra y còn ưu điểm gì, thật là một người bình thường.

“Được rồi, ta phải ra ngoài làm việc, người có thể tìm chỗ nào chơi một chút, nhưng nhớ cẩn thận chuồng ngựa bên cạnh, dù sao đối với người mà nói, ngựa là một loài vật lớn, một chân là có thể giết chết người” Lôi Hạo Nhiên nghe xong gần như muốn ngất đi, Lâm Tiểu Thiên cuối cùng cũng lải nhải xong rồi.

“Meo meo ...” Người đi nhanh đi, ta nghe mà muốn chóng mặt, chưa thấy qua người nào dài dòng như người!

6. Chương 6

Sau khi Lâm Tiểu Thiên ra ngoài, Lôi Hạo Nhiên nằm dài trên nền đất, lẳng lặng nhìn ổ bánh mì nhỏ phía trước. Không thể tưởng tượng được, đường đường là bảo chủ Phục Long Bảo, hiện giờ lại lưu lạc cần sự chăm sóc của một tên hạ nhân, chẳng lẽ ta đã làm sai cái gì? Bị hai người thân nhất độc hại, bị trời trừng phạt biến thành một con mèo, nếu biến thành một loài hung ác hơn một tí, ví như hổ, sư tử chẳng hạn, hiện tại lại biến thành một con mà chỉ duy nhất con chuột mới sợ con mèo.

Lôi Hạo Nhiên nhàm chán trở mình, vểnh tai lên. Đột nhiên, hắn nghe bên ngoài có tiếng người vọng đến, cửa sổ nhà gỗ nhỏ đối diện với chuồng ngựa mà Lâm Tiểu Thiên đang làm, hắn nhảy lên: muốn nhìn xem là ai. Phát hiện người tới là trợ thủ đắc lực của mình Trần An Hòa, Trương Kiến Đào, thế là hắn dựng thẳng hai lỗ tai lên cẩn thận nghe bọn họ nói gì với Lâm Tiểu Thiên.

Lâm Tiểu Thiên đem ngựa ra cho bọn họ.

“Tiểu Thiên, người làm việc thật tốt, nhìn Tiểu Đông, Tiểu Hạ thế này thì biết người chăm sóc tốt thật” hắn vuốt ve thân hình kiện mẩy của Tiểu Hạ, xoay người linh hoạt lên lưng ngựa “Tiểu Thiên, đây là con mèo nhỏ của người sao? Thật xinh đẹp, người bắt đầu nuôi thú cưng rồi sao?” Hắn nhìn thấy Lôi Hạo Nhiên ngồi xổm bên cửa sổ chăm chú nhìn bọn họ. Hắn và Trương Kiến Đào không nhận ra đây là con mèo hoang đêm qua cũng uống bát canh độc, thứ nhất vì đêm qua bọn họ chỉ chú ý tới chuyện của Lôi Hạo Nhiên và thứ hai vì không ai nghĩ tới một con mèo hoang còn có thể tiếp tục sống.

“Đúng vậy, tiểu nhân thấy nó đáng thương, nên giữ nó lại bên người”

“Meo meo ...” Ta đáng thương?

“Mèo con thật đáng yêu, giống như nghe hiểu chúng ta đang nói gì. Được rồi, chúng ta phải đi đây, trở về rồi chúng ta cùng trò chuyện”

“Tạm biệt”

Sau khi bọn họ đi, Lôi Hạo Nhiên nhảy xuống, nằm dài trên mặt đất. Xem ra Vân Văn Sinh không phụ lòng kì vọng của mình, cho dù Vân Văn Sinh có dùng cái gì giải độc, mình có thể trở lại thân thể kia không mới là vấn đề, hơn nữa làm sao để trở về, hay sau khi Văn Sinh giải độc, linh hồn của mình lại vô tri vô giác mà trở về thân thể kia? Nhưng mà ...

Sau khi bọn họ đi, Lâm Tiểu Thiên quay vào nhà gỗ thấy Tiểu Hắc khi thì tràn ngập tinh thần phấn chấn, khi thì đôi tai rũ xuống, ánh mắt vô thần ...

Nhìn biểu hiện liên tục thay đổi, Lâm Tiểu Thiên luồn tay dưới nách ôm nó lên, cười nói “Tiểu Hắc, người thật đáng yêu. Ta chưa từng gặp qua con mèo nào như người vậy, thật sự là rất đáng yêu!”

“Meo meo ...meo meo” ta là nam nhân, người dùng hai chữ đáng yêu để nói ta, quả thật là sỉ nhục! Lôi Hạo Nhiên không phục kêu to, đáng tiếc hắn quên mất hiện giờ hắn vẫn là một con mèo, dù hắn kháng nghị thế nào thì Lâm Tiểu Thiên cũng không hiểu.

Lâm Tiểu Thiên thiếu chút nữa là chịu không được mà bỏ xuống, bỏ xuống là vì – Tiểu Hắc bẩn quá! Phần lông màu trắng đã chuyển dần sang xám. Y nhìn sắc trời ngoài cửa sổ “Vẫn chưa tới giờ cơm, ta sẽ giúp người tắm trước” Một mình quản lý chuồng ngựa đến mười con, đối với người khác là công việc khó khăn, nhưng đối với một người từ nhỏ đã yêu quý động vật như Lâm Tiểu Thiên, đây thực sự là một sự hưởng thụ, cho nên y làm việc rất tốt và rất nhanh.

Nghe y nói như thế, Lôi Hạo Nhiên cúi đầu nhìn lại người mình, thật sự bộ lông rất bẩn “Meo meo” Thật là có trách nhiệm, đợi ta trở về, ta nhất định phải trọng thưởng cho người, Lôi Hạo Nhiên hoàn toàn không phát hiện, chính hắn đã biến thành con mèo như lời đồn đãi trước kia.

“Người không thích tắm rửa sao? Như vậy không được, người xem những con ngựa kia, mỗi ngày chúng đều tắm rửa, nhìn rất sạch sẽ, bộ lông cũng đẹp hơn.” Hiển nhiên, Lâm Tiểu Thiên hiểu lầm tiếng kêu của hắn, cho rằng hắn không thích tắm rửa. Bởi vì trong ấn tượng của mọi người, mèo là loài động vật sợ nước, chúng nó đều dùng lưỡi liếm khô những chỗ bẩn trên người.

7. Chương 7

Sau khi tắm rửa cho Lôi Hạo Nhiên, vừa vặn đến bữa cơm trưa, Lâm Tiểu Thiên đi vào phòng bếp “Triệu đại nương, hôm nay có gì ngon không?”

Triệu đại nương là một nữ đầu bếp ở Phục Long Bảo, có địa vị cao nhất tại phòng bếp này, toàn bộ phòng bếp đều do nàng quản lí, nàng không có con cái nên người nàng yêu thương nhất là Lâm Tiểu Thiên, có món gì ngon sẽ trộm để lại cho y một ít “Hôm nay có đậu hũ mè mà con thích nhất, ta biết con thích ăn nhạt, ta làm riêng cho con nên không có cay, gói cho con một cái”

Đậu hũ mè là món mà Lâm Tiểu Thiên thích nhất, y rõ ràng không thích ăn cay nhưng lại rất thích món này, vì yêu thương y mà Triệu đại nương phải tận lực mà làm món này thật nhạt, mọi người kháng nghị không ngừng, cuối cùng vì đối tượng là người vừa gặp sẽ thương như Lâm Tiểu Thiên cho nên mới từ bỏ, yên lặng thuận theo.

“Đại nương, người thật tốt! Người nấu ăn là ngon nhất!” Lâm Tiểu Thiên hai tay nâng chén lớn, ngửi mùi hương tỏa ra từ đậu hũ mè.

“Nhìn cái miệng con nhỏ nhắn như thế mà sao nói nhiều thế, thật không uống công, đại nương ta đây yêu thương con” Triệu đại nương vui vẻ cười nói.

“Tiểu Thiên cũng là ăn ngay nói thật mà thôi” Lâm Tiểu Thiên mở to đôi mắt vô tội chớp liên tục, y nhớ vừa tắm rửa sạch sẽ cho một con mèo, hôm nay buổi sáng không chịu ăn có thể là do mình đem bánh mì bỏ xuống đất? Thế là y xin Triệu đại nương “Đại nương, người có thể cho con thêm một cái đĩa nhỏ?”

“Cái đĩa đúng không, đây!” Tuy rằng không biết Lâm Tiểu Thiên muốn làm gì, nhưng chỉ là một yêu cầu nhỏ, Triệu đại nương sáng khoái đáp ứng cho y.

“Cám ơn người, đại nương, con về ăn cơm trước”

“Tiểu Hắc, ăn cơm, từ sáng ngươi tỉnh dậy đến giờ vẫn chưa ăn gì cả, có phải ta đem bánh mì đặt dưới đất dơ nên ngươi không ăn?” Lâm Tiểu Thiên dùng chiếc đĩa gấp một vài thức ăn sang đĩa nhỏ, đặt trước mặt Lôi Hạo Nhiên “bây giờ sạch rồi, ngươi ăn đi”

“Meo, meo, meo” Ngươi biết là tốt rồi, ngươi cũng thông minh, sức quan sát không tồi.

Giữa trưa, Tống Tình lén vào phòng của Lôi Hạo Minh, không gõ cửa mà vội đi vào.

Đang nằm trên giường, hai tay Lôi Hạo Minh đặt sau đầu, vừa nhìn thấy nhất thời kinh hãi, vội tiến đến “Tình nhi, sao muội lại đến đây? Đại ca vừa mới xảy ra chuyện, nếu bị người khác nhìn thấy muội đến đây, đến lúc đó chúng ta khó mà giải thích”

“Nhị ... nhị biểu ca, muội cũng không muốn” Tống Tình biểu hiện ra vẻ điềm đạm đáng yêu “Muội lo lắng, đêm qua Vân Văn Sinh nói có thể cứu đại biểu ca, đại biểu ca đã biết chúng ta là người hạ độc hại huynh ấy, huynh ấy tỉnh lại nhất định sẽ không tha cho chúng ta, muội lo lắng ăn không vô, ngủ không yên”

“Đại ca biết chúng ta hạ độc?” Lôi Hạo Minh trừng lớn mắt nhìn nàng “Huynh ấy làm sao biết được?”

“Hôm qua.. tối hôm qua, đại biểu ca uống canh xong, không bao lâu thì phát tác, huynh ấy lập tức biết muội hạ độc, cho nên muội đã đem chuyện của chúng ta nói cho huynh ấy biết”

“Muội cái gì cũng nói? Chuyện nàng mang thai đứa con của ta cũng vậy?” sợ tai vách mạch rừng, cho nên khi hỏi vấn đề này, tiếng nói của Lôi Hạo Minh trầm xuống thấp nhất.

Nhìn thấy biểu hiện của Lôi Hạo Minh càng ngày càng tức, bờ vai Tống Tình co rút “Muội ...muội lúc ấy chỉ nghĩ ... nếu đại biểu ca đã chết.. có biết cũng không can hệ gì, cho nên muội..”

“Cho nên muội đem tất cả mọi chuyện nói cho huynh ấy biết?” Quả nhiên như hán đoán, Tống Tình gật đầu, hán ngồi bệch xuống ghế “Trời ơi, sao muội có thể đem hết mọi chuyện nói cho đại ca biết! Đoạt Phách trong chốn giang hồ nổi danh là độc dược, tại sao đại ca uống rồi mà không chết ngay chứ? Tình nhi, muội thành thật nói cho huynh biết, muội có tận mắt chứng kiến đại ca uống xong bát canh không?”

Tống Tình gật gật đầu, đem chuyện đã xảy ra cẩn thận nói lại cho hán biết.

“Cái gì? Chỉ uống nửa bát!” Khó trách mà không bị độc chết, Lôi Hạo Minh nhắm mắt lại để mình bình tĩnh một chút “Tình nhi, muội thực sự được việc không đủ mà bại sự có thừa, một phần độc dược, sao muội có thể cho đại ca uống chỉ có nửa bát! Còn nữa, khi đại ca vẫn chưa tắt thở, muội sao thét đến chói tai?”

“Muội đứng lên xem chung quanh còn có ai không, đột nhiên thấy một con mèo chết bên cạnh bát canh, bị dọa cho sợ nên mới hét to. Muội cũng không muốn” Nói tới đây, Tống Tình cảm thấy uất ức, ánh mắt của nàng không khỏi đỏ lên.

“Ai!” Lôi Hạo Minh thở dài, ôm nàng vào lòng “Đừng khóc! Muội cũng không muốn mọi chuyện đến nước này, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn, thuốc giải của Đoạt Phách cũng không dễ gì tìm được. Sắp tới, đại ca cũng không thể tỉnh lại. Tóm lại, đại ca tuyệt đối không thể sống!” Trong mắt hán hiện lên một tia hung ác, nghiêng rằng cực kỳ phần nộ nói.

8. Chương 8

Trong phòng, hai người vẫn chưa phát hiện một con mèo đứng nhìn không chớp mắt từ cửa sổ nhảy xuống, lặng lẽ đi mất.

Lôi Hạo Nhiên trở về căn nhà gỗ, nằm sấp trên đồng cỏ khô, nguyên nhân đệ đệ và Tống Tình trừ khử mình thật không đơn giản, nếu như đoán không lầm, thứ hán muốn chính là Phục Long Bảo. Hơn nữa, nghe lời nói lúc này của hán, hán sẽ nhân lúc mình hôn mê, thừa dịp mọi người không chú ý mà trừ khử mình.

Nghĩ như vậy, hấn hạ quyết định, hấn biết rõ cách làm việc và nghỉ ngơi của Lôi Hạo Minh, chỉ cần chú ý nhất cử nhất động, hiện tại phải canh chừng thân thể mình cẩn thận, tuy rằng nói Vân Văn Sinh luôn luôn bên cạnh, cái gọi là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chỉ một sơ sẩy nhỏ thì mưu kế của hấn sẽ thực hiện được.

Dựa theo thái độ của Lôi Hạo Minh, Lôi Hạo Nhiên dám khẳng định, hấn và Tổng Tình sẽ ra tay, nghĩ đến đây, hấn không khỏi vui mừng vì một ưu điểm của loài mèo – đi lại không chút tiếng động. Vì như vậy, cho dù mình có ở đây nghe lén, chỉ cần không bị nhìn thấy, bọn họ cũng không phát hiện ra mình đang tồn tại.

Ngay khi Lôi Hạo Nhiên lên kế hoạch đi bảo vệ thân thể của mình, lại bị một tiếng trách yêu vang lên chặn lại “Tiểu Hắc, vốn dĩ ngươi phải ở đây? Thừa lúc ta đem chén đĩa vào phòng bếp, ngươi lại trốn đến nơi nào? Làm ta lo gần chết, ngươi vừa được giải độc, thân thể còn suy yếu, phải nghỉ ngơi cho nhiều mới được, ngươi thật sự là một con mèo nghịch ngợm, lại không cẩn thận ăn nhầm thức ăn có độc thì sao đây? Không phải mỗi lần như thế đều gặp may đâu”

“Meo meo..” ăn đồ bày bọ rồi trúng độc là con mèo kia không phải là Lôi Hạo Nhiên ta! Ngươi đừng có mà trách oan cho ta! Hiên nhiên, Lôi Hạo Nhiên cũng hoàn toàn quên rằng hấn biến thành con mèo cũng là do hấn uống phải bát canh có độc kia! hấn cũng không tốt hơn gì!

Khoan đã! Lôi Hạo Nhiên nhớ là Lâm Tiểu Thiên đã giải độc cho mình, chẳng lẽ y có thuốc giải?y chỉ là một hạ nhân ở chuồng ngựa lại có bản lĩnh này sao? Kỳ thật có điều tất cả mọi người không biết, con mèo này đã chết do trúng độc, sau này linh hồn của Lôi Hạo Nhiên nhập vào thể xác con mèo thì cũng chỉ là mượn xác hoàn hồn mà thôi, cho dù lúc ấy Lâm Tiểu Thiên không cho hấn uống thuốc giải, hấn cũng sẽ bình yên vô sự.

Thấy Tiểu Hắc đột nhiên nhìn mình rồi nằm rạp xuống đất, tự hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhất thời Lâm Tiểu Thiên tưởng rằng mình nhìn nhầm rồi, tại sao biểu hiện đó lại có thể xuất hiện ở một con mèo? Cuối cùng, y nhận không được mà ôm lấy Tiểu Hắc, ôm vào lòng và hôn lên môi “Tiểu Hắc, ngươi thật sự rất đáng yêu, vẻ mặt đáng yêu đó sao xuất hiện được nhỉ?”

“Meo! meo! meo!” Ngươi đừng có mà hôn bày bọ, ta đường đường là bảo chủ Phục Long Bảo, hiểu cho ngươi thì ngươi được hôn bày sao? Lôi Hạo Nhiên không ngừng lắc đầu, hai tay đẩy mặt Lâm Tiểu Thiên ra xa khi y tiếp cận, nhưng đáng tiếc hấn chỉ là một con mèo, khó có thể mà ngăn được.

Sau đó, Lôi Hạo Nhiên nhảy lên cửa sổ nhìn Lâm Tiểu Thiên làm việc. Đến tối, Lâm Tiểu Thiên cũng đã xong việc.

Lâm Tiểu Thiên ôm Tiểu Hắc về nhà gỗ nhỏ, rồi nói “Tiểu Hắc, sau này ngươi sẽ ngủ ở đây, nơi này ngoại trừ ta thì không ai vào hết, ngươi có thể yên tâm. Ngươi xem nơi này có nhiều cỏ khô, ngủ trên đó nhất định sẽ rất ấm, còn thoải mái nữa”

Nhìn đồng cỏ khô phía trước, Lôi Hạo Nhiên kêu to một tiếng “Meo!” Ngươi làm sao có thể cho ta ngủ trên đồng cỏ này được chứ?

Không biết Lôi Hạo Nhiên bắt mãi, Lâm Tiểu Thiên bắt nó tới chiếc “giường” rồi xoay người đi.

Lôi Hạo Nhiên choáng váng nhìn bóng dáng Lâm Tiểu Thiên ngày càng xa dần, hấn đi thẳng đến nhà gỗ phía trước, rồi mới cúi đầu nhìn thoáng qua, cái này mà gọi là “giường” sao? “Giường” thế này thì bảo ta làm sao ngủ?

9. Chương 9

Nằm trên chiếc “giường” cỏ khô, Lôi Hạo Nhiên lăn qua lăn lại, vẫn không ngủ được. Hấn đứng dậy, linh hoạt nhảy lên cửa sổ ra ngoài.

Tuy rằng nói Phục Long Bảo rộng mênh mông, một con mèo mà muốn tìm người thì không phải là điều dễ dàng, nhưng đối với hấn, từ nhỏ đã lớn lên tại Phục Long Bảo, lại còn là bảo chủ Lôi Hạo Nhiên, chuyện này cũng không phải là khó khăn.

Người hầu của Phục Long Bảo đều ở tại Cảnh Cần lâu, mà Lâm Tiểu Thiên làm việc tại chuồng ngựa, y chắc chỉ là người bình thường không thể là người hầu, y nhất định là ở loại phòng bốn người một gian. Phân tích rõ ràng mọi chuyện, Lôi Hạo Nhiên nhanh chóng đến Cảnh Cần lâu tìm Lâm Tiểu Thiên.

Trong quá trình tìm kiếm, Lôi Hạo Nhiên không khỏi tán dương đôi mắt đặc thù mà trời ban cho loài mèo, ánh mắt thật sáng, cho dù chỗ có tối đến đâu cũng có thể nhìn rõ như ban ngày.

Chăm sóc Tiểu Hắc cả đêm, lại làm việc cả ngày, không một chút nghỉ ngơi, mệt đến không thở nổi, Lâm Tiểu Thiên chẳng để ý được gì nữa, tùy tiện tắm rửa rồi lên giường đi ngủ. Ngay khi y sắp vào giấc mộng đẹp, đột nhiên cảm thấy có một vật nho nhỏ, một “vật thể” ấm áp tiến đến gần, y không thể không mở mắt.

Ai ngờ vừa mở mắt thì nhìn thấy Tiểu Hắc đang nằm ngủ bên cạnh mình, quay lưng về phía mình, đầu nằm trên gối, toàn thân thì đang đắp trong chăn. “Tiểu Hắc, sao ngươi lại ở đây?” y nhỏ giọng nói (mặc dù y biết là sẽ không nhận được câu trả lời). Tuy y cảm thấy kinh ngạc, nhưng vì y biết mình ngủ cùng phòng với những đứa bạn cũng làm việc mệt mỏi cả ngày, cũng mệt muốn chết đi, không thể vì việc nhỏ này mà đánh thức bọn họ.

“Meo! meo” Ta tình nguyện ở đây ngủ với ngươi cũng không muốn ngủ ở đó đâu. Nói xong, Lôi Hạo Nhiên không để ý đến y, nhắm mắt mà ngủ tại đây.

Những người bạn cùng gian phòng không bị Lâm Tiểu Thiên đánh thức mà bị đánh thức bởi tiếng mèo của Lôi Hạo Nhiên.

“Tiểu Thiên, nghe nói hôm nay ngươi có nuôi một con mèo, ngươi mang nó đến ngủ cùng luôn sao?”

“Xin lỗi, đã làm phiền tới các ngươi” Lâm Tiểu Thiên áy náy nói.

“Không có gì, mà Tiểu Thiên, ngươi cũng không nên cho nó ngủ trên giường, nói sao thì mèo cũng là động vật, mỗi ngày đi lại khắp nơi, lại không tắm rửa, trên người rất bẩn”

Nghe bọn họ nói xong, Lôi Hạo Nhiên tức giận nói “Meo” Các ngươi mới bẩn đó, lại còn muốn đuổi ta đi? Chờ ta trở lại với thân thể, ta nhất định phải đuổi việc hết ba người các ngươi.

“À không các ngươi đừng hiểu lầm, con mèo này rất sạch, hơn nữa hôm nay nó cũng tắm rồi” Lâm Tiểu Thiên nhìn Lôi Hạo Nhiên, do dự một chút rồi nói “Nếu nó đã muốn theo ta ngủ, thì hôm nay ngoại lệ một lần đi”

Đám người nghe xong, không khỏi lắc đầu nói “Tiểu Thiên, ngươi chiều con mèo của ngươi quá rồi, loài mèo này ngươi không nên cưng chiều quá, ngươi càng cưng chiều nó, nó lại càng kiêu ngạo.”

“Meo meo” Lôi Hạo Nhiên nhện không được kêu to, các ngươi định đối nghịch với ta! Lâm Tiểu Thiên đối xử với ta ra sao, đó là chuyện của y!

“A, Tiểu Thiên, ta phát hiện con mèo này thật sự thú vị, giống như nó hiểu được chúng ta đang nói gì, chúng ta nói một câu thì nó trả lời một câu. Thật thú vị!”

“Đúng vậy, ta cảm thấy Tiểu Hắc là một con mèo thông minh”

Lôi Hạo Nhiên nằm trên giường, không hề để ý đến những lời nói của bọn họ.

Thấy thế, Lâm Tiểu Thiên cũng không biết mình phải làm sao, Tiểu Hắc nhất định không đi, cho dù đuổi nó ra thì nó vẫn nhảy vào, cửa sổ thì không thể đóng toàn bộ, đành phải nói “Dù sao thì cũng tắm rồi, cứ để nó ngủ chung với ta”

Nghe Lâm Tiểu Thiên nói, bọn họ cũng không biết nói gì hơn, đành nằm xuống tiếp tục ngủ.

Rúc vào nằm bên cạnh Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên hiếm khi ngủ được một giấc ngon lành mà không mơ gì, đây là lần đầu tiên từ khi hấn lên làm bảo chủ Phục Long Bảo cũng chưa từng trải qua.

10. Chương 10

Ngồi một bên nhìn Lâm Tiểu Thiên tắm rửa cho ngựa, Lôi Hạo Nhiên nhàm chán phe phẩy cái đuôi. Hơn mười ngày ở chung với y, đối với Lâm Tiểu Thiên, người gọi là “chủ nhân”, hắn chỉ có cảm giác nhàm chán – quả là một người tốt. Dù ai nhờ y giúp đỡ, y cũng không từ chối, hơn nữa lại hiểu biết nhiều về động vật như: gà, ngỗng cho đến gia súc, thậm chí là chó, mèo cũng mời y đến chữa trị. Cho dù y có nhiều việc đến đâu, có mệt mỏi bao nhiêu, y vẫn không từ chối, quan trọng là – y không cần thù lao.

Mỗi ngày cứ như thế trôi qua, thật sự rất nhàm chán. Nhớ lại trước kia, cưỡi ngựa đi khắp nơi tra xét sản nghiệp, hay ngồi cả ngày trong thư phòng xem sổ sách, những ngày như vậy bao giờ mới có thể trở về? Trần An Hòa, Trương Kiến Đào phụ trách đi tìm thuốc giải cũng không có tin tức gì. Nghĩ đến đây, Lôi Hạo Nhiên bắt đầu dĩ vãng dĩ nhiên.

Nhìn Tiểu Hắc đang nằm một bên, Lâm Tiểu Thiên nói “Tiểu Hắc, ta chưa từng gặp qua con mèo nào như người vậy, không quậy phá, cho người thứ gì cũng không mê, ta cảm thấy biểu hiện của ngươi so với bảo chủ càng đứng đắn, chừng chạc” Vừa nói đến Lôi Hạo Nhiên, Lâm Tiểu Thiên liền ngừng tay, ngồi bên người nó, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông “Tuy rằng bình thường bảo chủ rất lãnh đạm, thờ ơ, nghiêm minh, nhưng ta biết hắn đối nhân xử thế tốt lắm, thấy hắn cấp phúc lợi cho hạ nhân thì sẽ biết, hơn nữa thường phạt phân minh, đối xử bình đẳng. Có thể làm việc ở Phục Long Bảo, thật là một vinh hạnh đặc biệt. Cho dù ...” Lâm Tiểu Thiên ngẩng mặt lên trời mà than “Đáng tiếc, bảo chủ lại bị độc hại, cũng may là còn có Vân đại phu, không biết Trương đại ca chừng nào mới tìm được thuốc giải? Thật hi vọng bảo chủ có thể nhanh tỉnh lại”

“Mèo” ta so với người còn muốn hơn nữa kia. Lôi Hạo Nhiên tức giận nói. Nghe những lời của Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên không thể không nhìn y với vài phần kính trọng, đồng thời, một loại tình cảm từ đáy lòng cũng xuất hiện, đây là cảm giác chưa bao giờ có, hắn cũng không biết là loại tình cảm gì.

Nhất thời, cả người và mèo đều im lặng không nói, xấu hổ nhìn nhau. Cuối cùng Lâm Tiểu Thiên đứng lên, phá vỡ sự im lặng “Ài da, còn phải tắm rửa cho ngựa nữa, nếu không sẽ không kịp giờ cơm trưa”

Hắn tiếp tục nhìn Lâm Tiểu Thiên làm việc, Lôi Hạo Nhiên đến cùng vẫn không hiểu thứ cảm giác kia là gì, càng nghĩ thì lại càng mơ hồ, hắn dứt khoát không nghĩ nữa mà ngủ quên đi. Không biết tại sao, sau khi biến thành mèo, Lôi Hạo Nhiên càng ngày càng thấy buồn ngủ.

Đã quá giờ cơm trưa, Lôi Hạo Nhiên chợt nhớ tới sổ sách trong thư phòng, tuy rằng bây giờ là Lôi Hạo Minh đệ đệ của hắn xem xét, dù sao cũng là thân huynh của hắn, còn không rõ đệ đệ như thế nào sao?

Càng nghĩ hắn lại càng lo, Phục Long Bảo dưới tay mình quản lý mới có thể trở thành thiên hạ đại bảo, hắn đương nhiên không hi vọng nó sẽ bị hủy chỉ trong một ngày. Hiện tại, mình chỉ là một con mèo, mà cũng không ai biết nói chuyện với một con mèo, phải làm sao bây giờ? Lôi Hạo Nhiên không ngừng tự hỏi, hi vọng có thể nghĩ ra cách gì đó.

Hắn nhảy lên cửa sổ thư phòng, trộm nhìn vào, thấy Lôi Hạo Minh đang ngồi phê duyệt sổ sách, nếu hắn có thể cẩn thận mà phê duyệt thì không nói gì, đằng này hắn tùy tiện mở một quyển ra xem, xem được vài lần lại lật sang trang khác, bình thường ta mất ba canh giờ để phê duyệt sổ sách, hắn chưa tới một canh giờ đã hoàn thành, nếu cứ theo đà này, thời gian chưa đến hai năm, Phục Long Bảo không suy sụp nguyên khí thì cũng đại thương.

Lôi Hạo Nhiên càng nhìn trong lòng lại càng lo lắng. A! Buổi tối là thời điểm mà Lôi Hạo Minh không làm việc, chỉ cần tới lúc đó, thư phòng sẽ không còn ai ra vào, ta có thể lợi dụng buổi tối mà phê duyệt?

Sau khi ăn xong cơm chiều, Lâm Tiểu Thiên cũng tắm rửa sạch sẽ cho hắn (Lôi Hạo Nhiên mỗi ngày đều được tắm rửa) Lôi Hạo Nhiên lẳng lặng bước vào thư phòng, dùng hai chân trước cố sức bắt lấy một quyển sách để phê duyệt, nếu phát hiện có sai, dùng móng tay chấm mực, rồi vẽ lên đó một vòng tròn.

Lúc này, hắn không khỏi tán dương khả năng của loài mèo, cho dù không đốt đèn, trong đêm tối vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ thật rõ ràng, cũng không khác gì ban ngày. Vài canh giờ sau, hắn cũng phê duyệt xong sổ sách. Đáng tiếc, hắn phê duyệt còn lại một cuốn, nếu như đối với con người thì có lẽ chuyện rất đơn giản nhưng đối với một con mèo thì là chuyện rất khó khăn. Để trả lại chỗ cũ, Lôi Hạo Nhiên dùng cả tứ chi và miệng, mất không ít công sức để hoàn thành đóng sổ sách này.

Kỳ thật, hẳn có thể lựa chọn cách để trên bàn, nhưng như vậy, sẽ khiến người ta biết sổ sách đã bị động qua.

Xem xong sổ sách, Lôi Hạo Nhiên cảm thấy an tâm, cũng không có vấn đề gì, vẫn như mọi khi, lời giải thích của các chương quây đều tận chức tận trách, không có hành vi ăn bớt hay sai sót, điều này chứng minh mình không có nhìn lầm người.

11. Chương 11

“Tiểu Thiên, người đừng trông nữa, mau đi ngủ đi”

“Tiểu Thiên, người là người hiểu tính cách của động vật, mèo là loài thích rong chơi, nếu người cứ đợi nó về thì ta thấy hôm nay người khỏi ngủ đó, có thể sáng mai nó mới về”

“Không thể nào, ta đã nuôi Tiểu Hắc từ ngày đầu tiên, mỗi ngày nó đều về đúng giờ cùng ta ngủ. Ta lo nó gặp chuyện gì đó” Lâm Tiểu Thiên vẻ mặt lo lắng nói.

“Ai, ta ngủ, mai còn rất nhiều công việc chờ ta, ta không giúp người đâu đó”

Không để ý tới lời khuyên bảo của bọn họ, Lâm Tiểu Thiên vẫn đứng trước cửa phòng đợi bóng dáng của Lôi Hạo Nhiên, có thể xảy ra chuyện gì, hay bị người ta bắt đi rồi? Ngày hôm qua, khi Lương đại ca giao cổ khô, huynh ấy đã nói với mình, hiện tại có không ít người thích bắt mèo hầm canh, nói đến hầm canh thì nó có hương vị thơm ngon, nước lại trong veo.

“Meo” Đã khuya rồi, sao người còn chưa ngủ?

Ngay khi Lâm Tiểu Thiên sắp được các thần gọi về, dựa vào cửa mà ngủ mất, đột nhiên nghe thấy tiếng mèo. Y nhất thời mở to mắt, là Tiểu Hắc! Y kích động ôm lấy nó, nhỏ giọng nói “Tiểu Hắc, người đi đâu vậy, sao muộn thế này mới về, làm ta sợ muốn chết, ta sợ người bị người ta bắt đem làm thịt rồi”

“Meo meo” Thật xin lỗi, ta không biết người lại chờ ta, lo lắng cho ta như thế. Lôi Hạo Nhiên không khỏi ân hận.

“Sau này đừng có về muộn như thế, hiện tại không ít người muốn ăn thịt mèo, người nên cẩn thận, được rồi, mau ngủ thôi, ngày mai ta còn phải làm việc để sống nữa!”

Nhìn gương mặt Lâm Tiểu Thiên khi ngủ, ân hận – xúc động, cả hai loại cảm giác này đồng thời xuất hiện trong lòng Lôi Hạo Nhiên. Hắn không muốn suy nghĩ tại sao lại có cảm giác này, hắn chỉ biết là – hiện tại Lâm Tiểu Thiên đối với hắn mà nói không chỉ là một hạ nhân chăm sóc hắn.

Thật xin lỗi, ta đã về trễ, làm cho người lo lắng như thế. Lôi Hạo Nhiên ở trong lòng thầm hối lỗi với Lâm Tiểu Thiên.

Sau hôm đó, Lôi Hạo Nhiên luôn cùng Lâm Tiểu Thiên ngủ chung, chờ hắn xác định Lâm Tiểu Thiên đã ngủ mới chạy đến Cảnh Dạ lâu làm việc. Dù sao thì hắn vẫn có thời gian vào buổi sáng để ngủ bù, theo dõi Lôi Hạo Minh với Tống Tình là một chuyện, chỉ cần hai người họ không chạm mặt, thân thể của mình sẽ không gặp nguy hiểm. Dựa theo tính cách của tên tiện nhân đệ tiện Lôi Hạo Minh, hắn nhất định sẽ đem chuyện này giao cho Tống Tình. Hơn nữa, với thân phận một người là đại tẩu tương lai và một người là tiểu thúc tương lai cũng khó mà chạm mặt (bình thường Tống Tình ở tiểu lâu của mình mà dùng cơm).

“Tiểu Thiên, sao giờ này mới ăn cơm?” Ngay lúc Lý Lương phụ trách giao cổ khô vào cuối tuần thì gặp Lâm Tiểu Thiên đang ăn cơm cùng Tiểu Hắc thể là tò mò hỏi.

“Là Lương đại ca à” Lâm Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn người vừa tới “Không còn cách nào, Ngự Phong sắp sinh, có phần cấu gât, lúc tắm vẫn không ngoan ngoãn nghe lời, nhờ Triệu đại nương mang đồ ăn đến, bằng không ta và Tiểu Hắc đến chiều mới có thể ăn được”

“Chà chà chà” Lý Lương liên tục nói “Tiểu Thiên, đệ có phải là hơi quá không, mèo được ăn chung với đệ, thức ăn toàn là thịt mà của đệ chẳng có bao nhiêu. Thật chẳng biết đệ là chủ nhân của nó hay nó mới là chủ nhân của đệ nữa, đệ đó, sắp trở thành người hầu của mèo rồi”

Bị Lý Lương nói là “người hầu của mèo”, Lâm Tiểu Thiên buồn cười nói “Lương đại ca, huynh có nói quá không, mèo là loài thích ăn thịt, không thích ăn động vật, huống hồ bình thường đệ cũng không ăn thịt. Tiểu Hắc thích thì đệ cho nó ăn, phải không Tiểu Hắc?”

“Mèo” Tiểu Thiên của ta là tốt nhất, đồ tốt nhất y luôn cho ta ăn trước.

Nghe được tiếng kêu của Lôi Hạo Nhiên, Lý Lương cảm thấy nó rất đặc ý, đặc biệt ánh mắt sáng lên, quả thực không giống của một con mèo. “Tiểu Thiên, đệ cưng chiều con mèo này quá rồi, đệ cũng biết, mèo là loài không nên quá chiều chuộng, đệ càng chiều nó, sau này nó lại càng không xem đệ ra gì”

“Lương đại ca, huynh yên tâm, Tiểu Hắc là một con mèo rất thông minh”

“Mèo” Lôi Hạo Nhiên vẻ mặt hung ác mà kêu to, Tiểu Thiên cưng chiều ta thì liên quan gì đến người!

Lý Lương thành linh bị uy thế của Lôi Hạo Nhiên làm cho hoảng sợ, đúng như Tiểu Thiên nói, con mèo này thật sự rất thông minh.

12. Chương 12

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Tiểu Thiên cầm chén đĩa về phòng bếp để rửa. Lôi Hạo Nhiên nghĩ tới lúc này Lâm Tiểu Thiên có nhắc tới Ngự Phong, Ngự Phong là con ngựa yêu quý của hắn, đã theo hắn được nhiều năm, chẳng những một ngày có thể đi được ngàn dặm lại còn là con ngựa cực kì thông minh. Trước kia cho dù không cưỡi nó, chỉ cần mình rảnh, sẽ đến vuốt ve nó, nó thích nhất là ăn kẹo, hiện giờ nó đang mang thai, mình mỗi ngày ở trong phòng nhỏ bên cạnh chuồng ngựa lại chưa một lần qua thăm nó, so với Lâm Tiểu Thiên mà nói, hắn là một chủ nhân vô trách nhiệm.

Thế là, Lôi Hạo Nhiên liền tới thăm Ngự Phong, đối với thân hình hiện tại của hắn mà nói, có thể dùng hai từ vĩ đại để hình dung Ngự Phong trước mặt “Meo meo meo” Ngự Phong, ta tới thăm người, ta nghe Lâm Tiểu Thiên nói người mang thai tâm tình không được tốt. Hắn dùng ngữ khí ôn nhu nhất mà nói.

Bởi vì đôi bên chênh lệch quá lớn về thân hình, Lôi Hạo Nhiên đứng bên cạnh Ngự Phong, liền vươn trảo muốn sờ chân nó một chút, ai ngờ Ngự Phong không biết đây là chủ nhân của mình, liền tức giận mà kêu to.

Nếu không phải Lôi Hạo Nhiên chạy trốn nhanh, hắn hiện tại nhất định đã bị giẫm chết hoặc bị đá trọng thương. “Meo” Ngự Phong, ngay cả chủ nhân mà cũng không nhận ra sao? Còn dám đá ta. Hắn tức giận cao giọng kêu to.

Không để ý tới âm thanh tức giận của hắn, Ngự Phong nhìn thấy hắn gần mình một chút liền đá đi ngay.

Từ phòng bếp trở về, cảnh tượng Lâm Tiểu Thiên nhìn thấy đầu tiên chính là – một mèo một ngựa không ai nhường ai.

Hắn lập tức chạy tới ôm Lôi Hạo Nhiên đem ra, rồi trở lại bên Ngự Phong, sờ đầu của nó bên tai nhẹ giọng trấn an tâm tình tồi tệ của nó. Lâm Tiểu Thiên không hổ danh có đây bản lĩnh, Ngự Phong không ngừng đá chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Sau khi trấn an Ngự Phong, Lâm Tiểu Thiên mới đến trước mặt Lôi Hạo Nhiên, ngồi xổm xuống nhẹ vỗ vào đầu hắn “Tiểu Hắc, người càng ngày càng lớn gan, dám đến gây chuyện với Ngự Phong, hiện tại nó đang mang thai, tính tình hấp tấp nóng nảy, người nhỏ bé như thế, nó tùy tiện đá một phát, cũng đá bay người rồi”

“Meo meo meo” Ta biết Ngự Phong mang thai nên mới tới thăm nó, ai biết tính tình nó xấu thế chứ, ngay cả ta là chủ nhân mà nó cũng không nhận ra được, thật sự là đã nuôi không nó! Lôi Hạo Nhiên tức giận lớn tiếng kháng nghị “Meo” Còn nữa, tuy hiện tại người ta nhỏ bé nhưng cũng không vì thế mà ta bị nó đá bay đi.

“Người đó” Lâm Tiểu Thiên lấy tay chỉ chỉ vào chiếc mũi ẩm ướt của Lôi Hạo Nhiên “Được rồi, người đi chơi đi, ta còn phải làm việc, nhớ về sớm một chút, đừng bắt ta chờ cơm người, nói cách khác là ta không chờ cho người đâu”

Nhìn bóng dáng Lâm Tiểu Thiên làm việc, Lôi Hạo Nhiên trong lòng thầm nói: Tiểu Thiên, ta nhất định sẽ về đúng giờ cùng người dùng bữa tối, người làm việc cả ngày, vất vả như thế, ta sao bỏ người chịu đói? Chờ ta khôi phục thân phận bảo chủ, ta nhất định sẽ để cuộc sống của người trở nên thoải mái hơn.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại đến thời gian đi canh chừng đôi gian phụ dame kia rồi, thật sự phiền phức mà, hi vọng hôm nay sẽ thu hoạch được gì đó, để nhanh chấm dứt cuộc sống thế này.

Mượn sức của đôi chân, nhẹ nhàng nhảy lên, Lôi Hạo Nhiên nhảy lên nóc nhà hướng tới phòng Lôi Hạo Minh.

13. Chương 13

Cốc cốc” hai tiếng gõ cửa vang lên, ở bên trong Vân Văn Sinh đang chăm sóc cho Lôi Hạo Nhiên nói “Mời vào”

Cửa được mở ra, Vân Văn Sinh vừa thấy người vào là Tống Tinh “Thì ra là biểu tiểu thư”

“Vân đại phu, buổi sáng tốt lành” Tống Tinh chúc phúc với dáng vẻ yêu kiều.

Vân Văn Sinh đứng lên đáp lễ nói “Biểu tiểu thư, buổi sáng tốt lành, không biết biểu tiểu thư đến đây có việc gì?”

“Ta.. ta gần đây hay buồn nôn, muốn tới thăm đại biểu ca mà không được” Tống Tinh giả vờ thẹn thùng nói “Vừa rồi rời giường, cảm thấy rất tốt, cho nên đến thăm đại biểu ca, thuận tiện ...” nàng tạm dừng một chút, tiếp tục nói “Cùng đại biểu ca tâm tình một chút, mặc dù huynh ấy trúng độc hôn mê, nhưng ta biết huynh ấy vẫn nghe được”

“Hạo Nhiên có được một hồng nhan tri kỷ như biểu tiểu thư thật là hạnh phúc”

“Vân đại phu quá khen”

“Ta ra ngoài trước, không quấy rầy tiểu thư” nếu Tống Tinh muốn tâm sự cùng Lôi Hạo Nhiên, Vân Văn Sinh cũng không phải không biết xấu hổ mà ở đó nghe, thế là liền đi ra ngoài. Hắn nghĩ, dù sao Tống Tinh cũng đã mang thai con của Lôi Hạo Nhiên, tương lai là bảo chủ phu nhân, sẽ không gây bất lợi gì cho Lôi Hạo Nhiên.

Sau khi Vân Văn Sinh đóng cửa lại, Tống Tinh đến bên cạnh giường Lôi Hạo Nhiên, mắt lộ ra một tia hung ác mà nhìn hắn hôn mê bất tỉnh, từ trong lòng ngực lấy ra một thanh đoản kiếm, giơ lên cao, canh vào bên trái ngực của hắn, rồi mới dùng sức – đâm mạnh vào.

Bởi vì có một lớp chắn ngăn cách, sau khi đoản kiếm đâm vào, cũng không có máu phun ra, chỉ có phần chung quang tám chắn bị nhiễm đỏ, cứ như thế hô hấp biến mất không còn chút gì.

Xác định Lôi Hạo Nhiên đã ngừng thở, Tống Tinh cẩn thận kiểm tra tay và quần áo của mình có dính máu không rồi mới nằm dưới đất bên cạnh giường, giả vờ ngất xỉu.

Khoảng chừng hai canh giờ, Vân Văn Sinh thay ca, nhìn cửa phòng đóng chặt kì quái, biểu tiểu thư đã vào được hai canh giờ, không nghe thấy động tĩnh gì, cho dù có nói, thời gian qua lâu như vậy cũng nói xong rồi chứ. Trong lòng cảm thấy kì lạ nên lên lút đẩy cửa vào, ai không biết thì vừa nhìn sẽ bị dọa đến sốc “Người đâu, mau tới đây! Bảo chủ bị đâm rồi!” hắn cao giọng hô to.

Sau khi hô to, hắn chạy đến bên cạnh Tống Tinh, bắt chấp nam nữ thụ thụ gì đó, một tay nâng nửa người nàng lên, một tay vỗ vào mặt nàng “Biểu tiểu thư, biểu tiểu thư ...”

Tất cả mọi người nghe tiếng hắn gào mà chạy vào, đặt vào mắt đầu tiên là thi thể của Lôi Hạo Nhiên, chỉ có duy nhất Trang Nam là tỉnh táo. Vân Văn Sinh chạy nhanh đến bên Lôi Hạo Nhiên, cầm lấy cổ tay hắn mà bắt mạch, giọng điệu đau khổ mà nói “Hạo Nhiên đã qua đời rồi” để tiện chăm sóc cho Lôi Hạo Nhiên, Vân Văn Sinh an bài Lôi Hạo Nhiên ở Cảnh Dược lâu của mình, cho nên vì sao mà hắn lại đến sớm như vậy, những người khác cùng nhau nhanh chóng bước vào hiện trường.

“Trang Nam, thế này là sao?” Lôi Hạo Minh hỏi.

Thế là, Trang Nam liền đem những gì mình biết nói cho lại cho mọi người.

Vân Văn Sinh khẽ động hàng mi, từ trong lòng lấy ra một cái lọ, đặt dưới mũi của Tống Tình, Tống Tình nháy mắt “tỉnh dậy”. Mở to đôi mắt nhìn tất cả mọi người đang nhìn nàng, nàng “kinh ngạc” mà nói “Các người ... sao các người lại ở đây?”

“Biểu tiểu thư, người quên hết rồi sao?”

Trang Nam đến đỡ nàng đứng lên, Tống Tình vẻ mặt mờ mịt nói “Ta chỉ nhớ ta đang nói chuyện cùng đại biểu ca, đột nhiên bị một người che mặt đánh ngất, tỉnh lại thì thấy các người rồi?”

“Trước cửa có Trang Nam và một thị vệ canh chừng, Cảnh Được lâu được an bài những thị vệ tốt nhất đến bảo vệ, ta thấy tên thích khách này khinh công rất cao, bằng không hẳn không thể vượt mặt mọi người không chút động tĩnh gì mà ám sát bảo chủ” có người nói.

“Cái gì ... ám sát đại biểu ca là thế nào?” Tống Tình nhìn bọn họ nói.

“Biểu tiểu thư, chúng tôi muốn báo cho người một tin xấu, người hiện tại đang mang cốt nhục của bảo chủ, người ngàn vạn lần đừng quá kích động, Hạo Nhiên, Hạo Nhiên đã qua đời” hai hàng nam nhi lệ của Vân Văn Sinh chảy xuống.

“Không!” Tống Tình ‘không thể tin’ mà hét to “Các người gạt ta, đại biểu ca sẽ không chết, lúc trước huynh ấy còn nói muốn dùng kiểu tám người khiêng để cưới ta! Chúng ta còn nói ... còn nói ...” nàng ‘kích động’ mà ‘ngất’ đi.

14. Chương 14

“Ha ha ha..” nghĩ đến đây Lôi Hạo Minh không nhịn được mà cười ha ha.

Lôi Hạo Minh ngồi xổm bên cửa sổ, thấy dáng vẻ hẩn cười, biết ngay rằng hẩn lại làm ra chuyện xấu gì nữa rồi. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hẩn nghĩ đến cái gì có lợi cho hẩn, hẩn sẽ không kìm được lòng mà cười to.

Trước đó, hẩn đã biết Tống Tình đang đến “Nhị biểu ca, có chuyện gì mà vui quá vậy? Vừa bước đến cửa đã nghe tiếng cười của huynh rồi?” Nàng cẩn thận cho người hầu lui xuống, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Không có gì, chỉ là huynh vừa mới nghĩ đến.. kế hoạch hoàn mỹ vừa rồi, cam đoan bọn họ cũng sẽ không đem nghi ngờ đổ lên đầu chúng ta” Thế là, Lôi Hạo Minh nhỏ giọng đem những gì mình vừa nghĩ nói hết cho nàng.

“Tuyệt!” Nghe xong kế hoạch của Lôi Hạo Minh, Tống Tình thở hốc vì kinh ngạc, tròng lớn ánh mắt ngạc nhiên nói “Còn muốn giết đại biểu ca lần nữa?”

“Xuyết ...” Lôi Hạo Minh vội vàng che miệng nàng lại, tức giận mà nhỏ giọng cảnh cáo “Nhỏ tiếng thôi, bộ muốn người khác nghe thấy sao?”

“Nhị biểu ca, muội ... muội đã độc hại biểu ca một lần, muội không nghĩ lại phải sát hại huynh ấy lần nữa” Đôi mắt Tống Tình ngấn lệ nhìn Lôi Hạo Minh nói “Đại biểu ca nói gì thì nói cũng là đại ca của huynh, là biểu ca của muội, chúng ta đã cùng nhau lớn lên, muốn ... muốn muội lại giết huynh ấy ... muội thật sự không làm được”

“Tình nhi” Lôi Hạo Minh đặt hai tay lên vai nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói “Muội phải nhớ kỹ, hiện tại chúng ta không thể chọn con đường sống. Trước khi đại ca hôn mê đã biết chúng ta là người hạ độc, sau khi hẩn tỉnh lại sẽ không tha cho chúng ta. Chúng ta phải ra tay trước, không thể để hẩn trở về như trước kia”

“Nhưng ... nhưng mà ...”

“Tình nhi, muội hãy nghe ta nói! Lần này kế hoạch rất chu toàn, không chút sơ hở, chỉ cần muội dựa theo kế hoạch của ta mà làm nhất định sẽ thành công” Hẩn từ phía sau ôm lấy Tống Tình, dùng tay ôm lấy vùng bụng vẫn còn phảng của nàng “Cho dù chúng ta không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho con của chúng ta, chỉ cần lần này thành công, sau này cả nhà ba người chúng ta có thể sống vui vẻ cả đời, chẳng lẽ muội không muốn sao?”

Tựa vào lòng hân, Tống Tình nghĩ đến tương lai cùng Lôi Hạo Minh, cuối cùng cũng gật gật đầu, vẻ mặt điềm tĩnh nói “Được, nhị biểu ca, vì tương lai của ba chúng ta, mọi nguyện ý làm lần nữa”

“Tốt, đây mới là Tình nhi của ta!” Lôi Hạo Minh vui vẻ hôn một cái lên gương mặt nàng “Khổ cho mọi người, Tình nhi, những chuyện như vậy ta đều bắt mọi người làm”

Nàng lắc đầu, xoay người nhìn Lôi Hạo Minh “Nhị biểu ca, đây là Tình nhi cam tâm tình nguyện, Tình nhi không thấy khổ chút nào, chỉ cần có thể sống cùng nhị biểu ca, chuyện gì Tình nhi cũng có thể làm”

“Nếu đã như vậy, nói nhiều chi bằng hành động, sáng mai, mọi người cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Được không, Tình nhi?”

“Nhị biểu ca nói sao thì làm vậy đi” Tống Tình ngoan ngoãn nghe theo.

“Cứ như vậy đi, Tình nhi, chúng ta đã hai tháng rồi không thân mật, mọi người không nhớ sao?” Lôi Hạo Minh xấu xa mà thổi hơi nóng vào tai nàng.

“A ~!” Đôi má Tống Tình đỏ ửng lên, nàng không thuận theo mà vặn vẹo thân thể mềm mại nói “Nhị biểu ca, huynh thật hư, cái gì mà lâu rồi không làm chứ”

Lôi Hạo Minh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, bàn tay từ từ thâm nhập vào lớp áo của nàng, vuốt ve bộ ngực đầy đặn, cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng, ngữ khí dâm ô mà nói “Tình nhi của ta, đến đây nào, ca ca ta sẽ chiều mọi người hết mức”

“A, không cần đâu, nhị biểu ca ...” Tống Tình muốn kháng nghị, lúc đầu nàng cũng thật sự hi vọng có thể cùng Lôi Hạo Minh có nhiều tiếp xúc thân mật.

Cuối cùng, Lôi Hạo Minh chặn ngang, ôm lấy nàng, hướng về phía giường ...

15. Chương 15

Nghe thấy tiếng dâm ô từ trong phòng truyền ra, Lôi Hạo Nhiên không kìm lòng mà hừ lạnh một tiếng, hai người này không biết hai chữ “xấu hổ” viết thế nào mà, hân vẫn nghĩ có lẽ giữa ban ngày bọn họ sẽ không ngang nhiên bàn bạc hại mình thêm lần nữa.

Hân lắc lắc đầu, vẫn là về với Tiểu Thiên, dưỡng tốt tinh thần, sáng mai đi bảo vệ thân thể của mình, nếu không có gì sai sót, mình sẽ cảm thấy có lỗi với Tiểu Thiên.(vì vậy mà đã trao thân cho Tiểu Thiên cả cuộc đời).

Trên đường quay lại chuồng ngựa, Lôi Hạo Nhiên không khỏi thầm mừng là mình đã biến thành một con mèo, nếu hiện tại linh hồn của mình không vào thân thể của một con mèo, một thân thủ linh hoạt, ánh mắt sắc bén, thính lực hơn người (Thủy đã xem qua TV, thính lực của mèo gấp 7 lần con người), thì mình không thể làm được nhiều chuyện như vậy, cũng không có một người bầu bạn như Tiểu Thiên (Thủy: thật không phải khi Thủy nói điều này, Lôi đại bảo chủ người thật là tự đại, Tiểu Thiên đã đáp ứng làm bạn với người hồi nào), mọi thứ có thể là do ông trời sắp đặt.

Sáng ngày thứ hai, Tống Tình dựa theo kế hoạch của Lôi Hạo Minh mà tiến hành, ngay khi nàng rút ra thanh đoản kiếm, sẽ cố hết sức mà đâm vào ngực trái của Lôi Hạo Nhiên, không biết từ đâu một con mèo nhảy ra, cắn lấy cổ tay nàng, thuận tiện lợi dụng độ cao của chiếc giường, dùng sức của chân sau nhảy dựng lên, trên gương mặt như hoa của nàng loang lổ ba vết máu. Hoàn thành trong nháy mắt, mọi chuyện làm Tống Tình trở tay không kịp.

“Keng!” Cổ tay đau rát, thanh đoản kiếm rơi xuống nền đất “A ~!” Nhận ra con mèo này giống hệt con mèo lúc trước đã uống phải bát canh có độc, trong lòng Tống Tình nhất thời rối loạn, trong đầu hoàn toàn mờ mịt, hét to lên.

Tất cả mọi người nghe thấy tiếng thét chói tai phát ra từ phòng Lôi Hạo Nhiên liền cùng xông vào, ngay tại khoảnh khắc cánh cửa bật tung, Lôi Hạo Nhiên lập tức nhảy lên cửa sổ, rồi lại nhảy lên nóc nhà, nghe lên tình hình bên trong.

Đặt vào ánh mắt của mọi người đầu tiên là gương mặt dính máu, vẻ mặt mờ mịt của Tống Tình bên cạnh thanh đoản kiếm trên mặt đất.

Tống Tình vừa nhìn thấy Lôi Hạo Minh trong đám người, hai hàng lệ theo khóe mí mà lăn dài trên má “A ...” Nàng kêu lên và tiến về phía hắn mà nói “Nhị biểu ca, chúng ta không cần sát hại đại biểu ca nữa, thật sự rất đáng sợ, cả hai lần đều như vậy, chỉ cần lúc chúng ta sát hại đại biểu ca, thì con mèo kia lại xuất hiện, chúng ta dừng lại được không? A ...”

Tất cả mọi người không ai lên tiếng, lẳng lặng xem màn kịch này, hy vọng Tống Tình có thể nói ra chân tướng, mặc dù sự thật này quá chấn động, không thể tưởng tượng được hai người thân nhất bên cạnh Lôi Hạo Nhiên lại ra tay sát hại hắn, hơn nữa một lần không được lại sát hại thêm lần thứ hai.

Lôi Hạo Minh kích động nói “Tình ... Tình nhi, muội... muội ... sao vậy ... dừng ... dừng tay? Dừng ... dừng ăn nói lung tung, muội ... có phải muội đã hại đại biểu ca.. chuyện của mình, dừng ... lôi ta vào.. chuyện xấu đó ... Tình nhi, muội bị dọa cho hồ đồ rồi sao?” hắn vừa nói vừa lay vai nàng, để nàng nhanh tỉnh táo lại, bằng không càng nói lại càng lộ ra nhiều hơn.

Bị hắn lay như vậy, Tống Tình dần dần khôi phục lại tinh thần, nàng nhìn Lôi Hạo Minh, rồi mới nhìn mọi người chung quanh “Tại sao... mọi người lại ở đây?”

“Biểu tiểu thư, chẳng lẽ người quên là mình vừa đã nói gì sao?” Có người hỏi.

Bị hỏi như vậy, Tống Tình nghĩ lại, nàng hít một hơi thật sâu.

“Sự tình trọng đại, chúng ta nên mời lão phu nhân đến để quyết định” Vân Văn Sinh tiến tới kiểm tra thân thể Lôi Hạo Nhiên rồi nói.

“Nếu Vân đại phu đã nói như vậy, thì quyết định vậy đi” tất cả mọi người đều đồng ý, kỳ thực ở Phục Long Bảo, Vân Văn Sinh là người thân cận của Lôi Hạo Nhiên, Lôi lão phu nhân và Lôi Hạo Minh, cho nên lời hắn nói, tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

16. Chương 16

“Lúc đó, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy. Chuyện là như vậy” Vân Văn Sinh sơ lược câu chuyện cho Lôi lão phu nhân biết “Vì là chuyện trọng đại, chúng tôi cũng không dám kết luận bừa bãi, nên đã mời lão phu nhân đến đây để quyết định”

Vân Văn Sinh vừa nói xong, Lôi lão phu nhân còn chưa lên tiếng, thì Lôi Hạo Minh đã hét lên “Mẫu thân, chuyện này không liên quan đến con, con không biết tại sao Tình nhi lại đột ngột nói ra những lời này, con cũng không biết tại sao Tình nhi lại muốn ám sát đại ca, mẫu thân, người phải tin con, trả lại sự trong sạch cho con, mẫu thân!”

“Minh nhi, con không nên lo lắng, nếu con thật sự vô tội, ta nhất định sẽ làm sáng tỏ” Trong lòng Lôi lão phu nhân, người cũng không tin là Lôi Hạo Minh chủ mưu giúp Tống Tình sát hại Lôi Hạo Nhiên, thường ngày tính tình như trẻ con, làm việc lại không đến nơi đến chốn, làm sao có thể sát hại huynh trưởng, người tin rằng nhất định hắn không dám làm thế “Tình nhi, con nói cho dì biết, rốt cuộc ai là chủ mưu phía sau vụ này, là ai sai khiến con giết Hạo Nhiên? Tại sao con phải làm như thế?” Người quay sang Tống Tình hỏi.

“Dì à, con ...” Tống Tình dừng một chút, nàng thật sự không biết phải làm sao mới tốt, nàng vẫn muốn tiếp tục lừa dối mọi người nhưng không biết phải làm sao để mọi người có thể tin tưởng mình, mọi người đều phát hiện nàng ám sát Lôi Hạo Nhiên nên nàng không thể nói lời nào, nhất thời kéo Lôi Hạo Minh vào chuyện này, thật sự làm sao mới tốt đây?

“Biểu tiểu thư, xem ra người không có gì để nói, vậy hãy để Văn Sinh nói rõ sự tình.” Vân Văn Sinh nói.

Lời vừa nói ra, ánh mắt đều tập trung về phía hắn, không che dấu được nội tâm, mọi người lên tiếng hỏi “Người biết chủ mưu là ai?”

“Đúng vậy.” Vân Văn Sinh nhìn phản ứng của mọi người rồi nói “Biểu tiểu thư vẫn nghĩ nàng che dấu rất khá, kỳ thật mỗi lần nàng cùng tên chủ mưu gặp gỡ, ta cũng biết được đôi chút. Sau khi xảy ra chuyện,

biểu tiểu thư vẫn cùng tên chủ mưu lén gặp nhau, căn bản không biết rằng mình đã bị người khác chú ý đến, đúng không, biểu tiểu thư?”

“Ồ đồ ... nói vậy!” Tống Tình hét to “Vân Văn Sinh, người nói vậy! Người đừng tự cho mình là thông minh rồi ăn nói lung tung! Ta ... cùng tên chủ mưu lén gặp nhau lúc nào? Hạ ... hạ độc biểu ca là một chuyện, ta ... kế hoạch là của ta, không có chủ mưu nào hết! Người đừng đoán lung tung!”

“Vậy sao?” Vân Văn Sinh nói tiếp “Không biết vì sao biểu tiểu thư lại hạ độc Lôi Hạo Nhiên? Loại độc được mà Lôi Hạo Nhiên trúng phải có tên “Đoạt Phách” là một thứ thuốc độc rất khó mua, phải nhờ bằng hữu trong chốn giang hồ giúp đỡ mới có thể mua được, vậy một biểu tiểu thư ngay cả cửa lớn vẫn chưa ra khỏi, xin cho ta hỏi một câu, làm thế nào mà người có Đoạt Phách?”

“Ta ... ta ...” Tống Tình bị Vân Văn Sinh tra khảo không biết phải nên nói thế nào

Lôi Hạo Minh đứng một bên căng thẳng, không dám nhúc nhích gì, hô hấp cũng khó khăn, sợ bọn họ phát hiện ra sơ hở của mình.

Vân Văn Sinh thâm ý cười nói “Biểu tiểu thư, dường như người đã quên vì sao mình có được Đoạt Phách, nếu đã như vậy, để ta giúp người nhớ ra, tìm lại trí nhớ trong đầu”

“Người ... người muốn giúp ta nói cái gì?” Tống Tình kích động nói “Ta đã nói rồi, hạ độc đại biểu ca chủ ý của ta, không có chủ mưu nào hết, còn việc ta làm sao có được Đoạt Phách vì sao phải nói cho người? Còn nữa, người nói sau lưng ta còn có người khác chủ mưu đều là suy đoán của người mà thôi, người có bằng chứng gì để chứng minh?”

17. Chương 17

“Chứng cứ phải không? Rất đơn giản, ta không cần đưa ra chứng cứ, chỉ cần dựa theo phân tích của ta mọi người tự khắc sẽ hiểu và tin lời ta” Vân Văn Sinh tự tin nói.

“Nực cười! Người không có chứng cứ cho dù người có nói y như thật, cũng không có ai tin người đâu” Vì bảo vệ người mình yêu và đứa con của mình, bất luận thế nào, Tống Tình cũng sẽ không để cho Lôi Hạo Minh gặp chuyện chẳng lành.

“Mọi người có tin hay không? Đợi ta nói rồi hãy biết. Vân Văn Sinh bắt đầu phân tích, nói “Đầu tiên, mọi người hãy nhớ lại một chút, lần đó Hạo Nhiên trúng độc là sau khi uống bát canh do chính tay biểu tiểu thư đưa cho Hạo Nhiên. Sau đó, biểu tiểu thư nói mình có cốt nhục của Hạo Nhiên nên không có khả năng làm hại cha của đứa bé, nhưng mọi người có nghĩ đến việc, nếu biểu tiểu thư có thể mang thai con của Hạo Nhiên, đương nhiên cũng có thể mang thai con của người khác. Ví dụ như chủ mưu đứng sau việc này.” Nói tới đây, Vân Văn Sinh liền liếc mắt sang Lôi Hạo Minh một cái “Lại nói, nhị bảo chủ” Vân Văn Sinh chỉ cùng Lôi Hạo Nhiên kết bái, hơn nữa hẳn không thích thái độ làm người của Lôi Hạo Minh, hai người cũng không có kết giao gì, cho nên hẳn vẫn xưng hô với Lôi Hạo Minh là “nhị bảo chủ”

“Ta? ta có làm gì đâu?”

“Nhị bảo chủ khoan hãy khấn trương, người cứ từ từ nghe ta nói. Sau khi Hạo Nhiên gặp chuyện không may, người là người đầu tiên chỉ trích biểu tiểu thư, tuy rằng lúc ấy có thể lừa gạt chúng ta, nhưng suy nghĩ lại thì có gì đó không đúng”

“Không phải lúc ấy ta nói vì lo lắng cho đại ca nên phải tìm ra hung thủ sao?”

“Đúng, lúc ấy vì những lời này, chúng ta mới tin hai người là vô tội. Người với biểu tiểu thư là thanh mai trúc mã, cảm tình rất tốt, theo lý mà nói, lúc đó người chỉ là giúp nàng giải mối nghi ngờ chứ không phải là người đầu tiên hoài nghi nàng”

“Đúng vậy, lúc ấy ta cũng cảm thấy kì lạ, biểu tiểu thư với nhị bảo chủ tình cảm rất tốt sao nhị bảo chủ có thể nói nàng là hung thủ” có người lên tiếng.

“Chỉ có thể nói là thông minh bị thông minh làm cho lẫn lộn” Vân Văn Sinh lắc đầu nói “Nhị bảo chủ, kế hoạch của người thật sự hoàn mỹ, quá hoàn mỹ, ngược lại thật dễ dàng để người khác nhìn thấy sơ hở.”

Men theo con đường đến đại sảnh, Lôi Hạo Nhiên vẫn ngồi xổm trên nóc nhà để nghe bọn họ nói. Nghe đến đó, hần hài lòng gật đầu, Văn Sinh, người là huynh đệ kết nghĩa mà ta không nhận lầm, thông minh lại nghĩa khí, khi ta gặp khó khăn nhất, người không ngừng trợ giúp ta, nếu như không có người cho ta mỗi ngày uống Ngưng Lộ Đan để ta kéo dài tính mạng, có thể hiện tại ta đã bị hạ táng, ngược lại người huynh đệ ruột cùng chung phụ mẫu kia vì lợi mà hãm hại ta.

“Ha ha ha ...” Lôi Hạo Minh ngửa đầu cười ha hả “Văn Văn Sinh, theo ta thấy ... người không những y thuật cao minh, bịa chuyện cũng rất tài giỏi! Chuyện này nghe rất xuôi tai, thật quá hoang đường! Huynh trưởng của ta vẫn còn trên giường kia, người lại bảo ta muốn hại đại ca của mình?!”

“Nhị bảo chủ, người cảm thấy rất hoang đường?” Văn Văn Sinh châm biếm nhìn hần cười “Ta xin nói tiếp, để xem mọi người có giống người coi đó là chuyện hoang đường hay không? Không biết mọi người có chú ý đến, buổi sáng hôm nay, tại Cảnh Dược lâu phát ra tiếng thét của biểu tiểu thư, mọi người ở lâu đều vào cùng một thời gian. Trong khi đó, từ khi Hạo Nhiên gặp chuyện không may đến nay, nhị bảo chủ chưa một lần bước vào”

“Đúng vậy, từ khi bảo chủ gặp chuyện không may đến nay, nhị bảo chủ chưa hề thăm bảo chủ lần nào cả, hơn nữa Cảnh Vọng lâu của nhị bảo chủ và Cảnh Dược lâu cách xa nhau vài tòa lâu, hần không thể cùng chúng ta tới hiện trường” nghe xong lời của Văn Văn Sinh, một nam tử chậm rãi nói lên suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy”

“Đúng vậy, nhị bảo chủ không thể đến nhanh như vậy?”

“... ”

Nổi bắn khoắn từ từ được sáng tỏ.

18. Chương 18

“Ta ... ta lúc ấy ...” Lôi Hạo Minh lắp bắp nói “Phải rồi, lúc ấy ta vừa đúng lúc đi đến Cảnh Dược lâu để ...”

“Đủ rồi” Đột nhiên, Lôi lão phu nhân từ đầu đến giờ không nói tiếng nào đã không còn nhin được nữa nên lớn tiếng cắt ngang lời của hần, về mặt đánh lại, bước tới gần Lôi Hạo Minh, dùng tay tát vào mặt hần “Bốp”

Hiện trường bỗng nhiên yên ắng, ngay cả tiếng con ruồi bay qua cũng không có.

“Mẫu thân...” Lôi Hạo Minh không biết chuyện gì mà nhìn mẫu thân của hần.

“Các người còn ngại biện? Chính vì người và Tình nhi từ nhỏ đã do ta nuôi dưỡng, nên ta vừa nhìn đã biết các người đang nói dối” Lôi lão phu nhân đau lòng mà trách nói “Các người cho rằng người mẫu thân này hồ đồ không biết gì sao? Các con của mình tàn sát lẫn nhau! Từ nhỏ, ba người các người đã cùng nhau lớn lên, ta thật sự không thể tưởng tượng được các người có thể sát hại Hạo Nhiên, giết một lần không được, lại bày mưu thêm một lần nữa”

“Dì ...” Tổng Tình hồi hận khóc.

“Các người nhớ lại thử xem, từ nhỏ đến lớn, các người thích cái gì, muốn cái gì, Hạo Nhiên đều nhường hoặc tìm về cho các người, vậy mà các người đã báo đáp thế nào. Aizz ...!” Lôi lão phu nhân nặng nề thở dài “Nói đi nói lại đều là người mẫu thân này không tốt, không nhìn ra các người thật lòng yêu nhau, tự mình gán ghép Hạo Nhiên và Tình nhi thành một đôi, mới dẫn đến tình cảnh này!”

“Không phải!” này giờ im lặng không nói, đột nhiên Lôi Hạo Minh lớn tiếng phủ quyết “Ta không phải vì Tình nhi mà mới hại đại ca. Tình nhi chỉ là một quân cơ để ta lợi dụng cho mục đích của mình thôi”

“Nhị biểu ca!” Tổng Tình hai mắt trừng lớn, dùng tay hai che miệng, biểu hiện khó tin nhìn Lôi Hạo Minh, không thể tưởng tượng được, nhị biểu ca thường ngày đối với mình dịu dàng, tình cảm sâu nặng, lãng mạn lại có thể nói ra những lời như vậy.

“Ha ha ha ...” Lôi Hạo Minh đột nhiên phá lên cười ha hả “Ta thích hoặc ta muốn gì đại ca đều cho ta?! Ta đây muốn Phục Long Bảo vậy hấn có cho hay không? Từ nhỏ đến lớn, người và phụ thân chỉ cho rằng đại ca mới là người kế thừa Phục Long Bảo, cho dù ta có cố gắng thế nào, các người cũng chỉ tán dương ta vài câu, không nghĩ đến thay ta làm người kế thừa. Đối với người ngoài, ta cũng chỉ là đệ đệ của Phục Long Bảo bảo chủ – Lôi Hạo Nhiên, ở ngoài mặt thì luôn tôn kính ta, kì thật bọn họ tôn kính là đại ca của ta – Lôi Hạo Nhiên. Ta không muốn như vậy. Ta chỉ cần thay thế đại ca làm Phục Long Bảo bảo chủ, ta muốn mọi người phải tôn kính ta!”

Nghe xong những lời thật tình của hấn, Lôi Hạo Nhiên ngồi xổm trên nóc nhà không nói một lời nào, không thể tưởng tượng được đệ đệ ruột của mình lại vì những chuyện không đâu mà chán ghét mình, cuối cùng còn muốn loại bỏ mình để được vui vẻ. Một người đại ca như hấn có làm gì không phải? Có một số việc cảm thấy mình đối với hấn rất tốt, nhưng trên thực tế cũng không phải? Cho tới nay, mình cũng chỉ muốn làm một người ca ca tốt, ai ngờ rằng lại chữa tốt thành xấu.

Lôi lão phu nhân nước mắt bi thương, đau lòng tự trách nói “Từ nhỏ, ta và phụ thân của ngươi nghĩ rằng sẽ cho ngươi một tuổi thơ hạnh phúc, không muốn ngươi giống với đại ca, từ nhỏ đã đem trách nhiệm này đặt lên người Hạo Nhiên, nên đối với ngươi đặc biệt khoan dung, ngươi thích làm gì thì tùy ngươi. Hiện tại xem ra, đều do chúng ta tự cho là đúng, sinh ngươi ra mà không hiểu nổi lòng. Đều là lỗi của ta!” Người vừa nói vừa dùng tay đánh vào ngực mình.

“Lão phu nhân, đừng đánh nữa, thân mình quan trọng hơn!” Mai nương giữ chặt tay người nói. Nàng là nha hoàn của Lôi lão phu nhân, đã đi theo người hơn bốn mươi năm rồi.

“Văn Sinh, ta biết Hạo Nhiên rất tin ngươi, cho nên ngươi giải quyết việc này đi, ta mệt lắm rồi!” Mai nương đỡ Lôi lão phu nhân đứng dậy để rời khỏi đại sảnh.

“Nhị bảo chủ, theo quy luật trên giang hồ, người bán thuốc độc nhất định sẽ bán luôn thuốc giải có cùng phân lượng, ta tin người bán thuốc cho người cũng không ngoại lệ, người nhất định có thuốc giải trong người. Ta sẽ đem ngươi giam vào đại lao, chờ Hạo Nhiên tỉnh lại sẽ định đoạt. Cho dù ngươi không đưa cho ta thuốc giải, không bao lâu nữa, chờ bọn họ tìm được thuốc giải, thì Hạo Nhiên cũng sẽ tỉnh lại thôi. Người phải biết rằng, ngươi đưa ra thuốc giải hoặc Lôi Hạo Nhiên sẽ không tha thứ cho ngươi, tùy ngươi lựa chọn cách tốt nhất thôi. Nếu như ngươi không để ý lời ta nói, đến lúc đó thế nào, ngươi hãy tự mình nghĩ đi”

Lôi Hạo Minh chẳng còn đường lui, chỉ cầu được an bài tốt nhất, đành phải đem thuốc giải cho Văn Văn Sinh. Lấy được thuốc giải, Văn Văn Sinh cùng mọi người đi tới Cảnh Dược lâu.

Lôi Hạo Nhiên luôn ngồi trên nóc nhà cũng đuổi theo bọn họ, Tiểu Thiên, ta nhất định dùng thân phận thật sự của mình gặp ngươi, cùng chung sống với ngươi!

19. Chương 19

Văn Văn Sinh cho Lôi Hạo Nhiên uống thuốc giải, tay nhắc cằm của hấn, để thuốc giải thuận lợi được nuốt vào dạ dày.

Ngồi xổm bên cửa sổ, trộm nhìn vào, tâm tình Lôi Hạo Nhiên hết sức hồi hộp, một là cuối cùng có thể trở về với thân thể của mình, hai là có thể theo đuổi Lâm Tiểu Thiên, để Lâm Tiểu Thiên phải thích hấn, đó là nguyện vọng lớn nhất của hấn.

Qua một khắc, thân thể cũng đã tiếp nhận thuốc giải, Lôi Hạo Nhiên vẫn cứ ngủ mê man. Mọi người trong phòng Lôi Hạo Nhiên đều căng thẳng, chẳng lẽ thuốc giải kia là giả?

Văn Văn Sinh lập tức bắt mạch cho Hạo Nhiên “Kì lạ, độc trong người Hạo Nhiên đã được giải, tại sao không tỉnh lại?”

“Hay là vì bảo chủ đã mê man lâu quá cho nên dù có giải độc cũng không nhanh tỉnh lại như thế? Văn Sinh, chúng ta chờ một chút đi” một nam tử nói.

Hy vọng là vậy, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Lôi Hạo Nhiên trong lòng khẩn cầu, hy vọng ông trời không trêu đùa mình, đối với mình tàn nhẫn như vậy, cho mình hy vọng rồi lại không thực

hiện nó.

Bọn họ chờ, chờ đến khi trời tối, Lôi Hạo Nhiên vẫn nằm lặng yên trên giường, không có cảm giác gì cho thấy là sắp tỉnh lại.

Mặt trời từ từ chùn xuống, thời gian trôi đi, mọi người đã đợi hết cả một ngày, chất độc trong người Lôi Hạo Nhiên đã hoàn toàn được giải, Vân Văn Sinh bắt mạch cho hắn, cũng nói mạch tượng của hắn giống như người bình thường. Nhưng hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, không một ai biết nguyên nhân, nên mọi người vẫn như thường ngày, một người ở lại trong phòng, những người khác đều trở lại vị trí nhiệm vụ của mình.

Hy vọng rồi lại thất vọng, Lôi Hạo Nhiên nhìn lên bầu trời xám xịt, ông trời ơi, Lôi Hạo Nhiên ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Tại sao lại trừng phạt ta như vậy chứ? Chẳng lẽ ta phải sống trong hình dạng mèo này suốt đời sống cùng Lâm Tiểu Thiên? Nhìn y cười vợ, nhìn y sống, nhìn y chết? Nghĩ đến Lâm Tiểu Thiên, hắn đột nhiên nhớ tới rằng cả ngày nay mình không về, giờ này chắc Tiểu Thiên đang rất lo cho an nguy của mình, vẫn là đi về trước.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Lôi Hạo Nhiên, khi hắn trở lại chuồng ngựa, liền nhìn thấy Lâm Tiểu Thiên đang ở trước cửa nhà gỗ, dựa vào cửa gỗ mà ngủ, bên cạnh còn có bát cơm.

Nhất thời trong lòng Lôi Hạo Nhiên nóng lên, đi đến trước Lâm Tiểu Thiên “Meo meo” Tiểu Thiên, ta đã trở về.

Hai mắt Lâm Tiểu Thiên vừa mở, liền nhìn thấy con mèo yêu của mình đã trở về, y lập tức đem Lôi Hạo Nhiên ôm vào ngực “Tiểu Hắc, người đi đâu, làm ta lo muốn chết. Giữa trưa không về ăn cơm, bữa tối cũng qua rồi, người nhất định là đói bụng, ta có để lại cho người chút đồ ăn, bây giờ cũng không lạnh lắm, người ăn nhanh đi, ăn xong ta sẽ giúp người tắm.”

Nhìn đôi môi đỏ mọng trước mắt không ngừng nói ra những lời quan tâm, Lôi Hạo Nhiên nhịn không được nuốt cổ ra, vươn đầu lưỡi liếm lên mặt, cảm giác thật tốt, nếu hiện tại mình là người, có thể cùng Tiểu Thiên thân thiết hơn một chút.

Hiển nhiên bị hành động của hắn dọa một chút, Lâm Tiểu Thiên kéo hắn xuống, cười cười vỗ nhẹ lên đầu “Người thật là con mèo háo sắc, thế nhưng người liếm môi của ta là may đấy, nếu liếm môi mấy vị cô nương kia, người nhất định sẽ không xong đâu”

“Meo” không phải môi của Tiểu Thiên, ta không liếm mà!

“Được rồi, người đừng meo nữa, nhanh ăn cơm đi, nhìn bụng của người đói lắm rồi kìa” Lâm Tiểu Thiên sờ bụng của Lôi Hạo Nhiên đau lòng nói.

Ai, hiện tại cho dù bàn ăn có bày đầy thịt, Lôi Hạo Nhiên cũng ăn không vô, cũng không biết lúc nào mới có thể trở về hình người, hay là cả đời này phải làm một con mèo. Nhìn dáng vẻ quan tâm của Lâm Tiểu Thiên, lại không thể không ăn, thế là Lôi Hạo Nhiên dù không cảm giác được mùi vị cũng phải bỏ thức ăn vào trong bụng.

20. Chương 20

Từng ngày, từng ngày qua đi, Lôi Hạo Nhiên hy vọng rồi lại thất vọng, từ thất vọng cho đến tuyệt vọng, đối với nguyện vọng có thể trở về thân thể của mình, hắn đã không còn ôm ấp ý nghĩ gì nữa, tùy duyên đi.

Lâm Tiểu Thiên tay cầm tay nải ngồi xuống trước mặt Lôi Hạo Nhiên, một tay sờ đầu của nó nói “Tiểu Hắc, sao hôm nay trông người không có tinh thần gì hết vậy? Chẳng lẽ làm mèo mà cũng có chuyện phiền não sao?”

Lôi Hạo Nhiên gục xuống, không có tâm trạng nhìn Lâm Tiểu Thiên “Meo” gặp phải chuyện như thế, cho dù là ai cũng phải phiền, tâm tình cũng trầm nặng, sao còn có tinh thần. A, Tiểu Thiên sao lại đeo tay nải? Chẳng lẽ là? Là ai, là ai dám to gan, không có mệnh lệnh của ta sao dám đuổi việc Tiểu Thiên?

“Người không có tinh thần như vậy, chúng ta thay đổi không khí đi, đưa người ra ngoài một chút” Lâm Tiểu Thiên liền ôm lấy Lôi Hạo Nhiên trước ngực, đi đến trước một người không chênh lệch tuổi với y là bao nhiêu “A Phát, ta về mừng năm mới, chuồng ngựa tạm thời giao lại cho người”

Thì ra là Tiểu Thiên về mừng năm mới, thời gian thế mà đã qua cửa ải cuối năm, lần đầu tiên mừng năm mới cùng Tiểu Thiên, dĩ nhiên là trong thân phận của một con mèo, hơn nữa tình trạng này cũng không biết đến bao giờ mới kết thúc. Tuy rằng Lôi Hạo Nhiên thả hồn đi đâu đó, nhưng lại cảm giác được khóc không ra nước mắt. Cho dù nơi này có là nhà của ta, ta cũng không cảm nhận được?

“Tiểu Thiên, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc những con ngựa đó”

”Ta đi đây, gặp lại sau”

“Được, đi thông thả”

Vì để có thể cùng người nhà mừng năm mới, Lâm Tiểu Thiên luôn đem một tháng nghỉ ngơi của mình dồn vào những ngày năm mới, sau khi y đi, quản gia nhất định sẽ bảo người khác thay thế Lâm Tiểu Thiên khoảng hơn mười ngày.

Nhà của Lâm Tiểu Thiên nằm ở một thôn trang nhỏ cách ngoài thành không xa, đi thẳng một mạch từ Phục Long Bảo không nghỉ ngơi cũng chỉ hơn hai canh giờ, tính ra không xa lắm.

“A, Tiểu Thiên trở về mừng năm mới!” một số người dân đi ngang nhìn thấy y đều nhiệt tình chào hỏi. Theo cách nói của bọn họ, Lôi Hạo Nhiên nhận thấy người trong thôn trang nhỏ này thật chất phác.

“Trương bà bà, người đi thông thả”

“Tiểu Thiên đã về rồi!”

“Một năm không gặp rồi! Sao chỉ mang con mèo này về mừng năm mới”

“Chào mọi người”

Lâm Tiểu Thiên ôm Lôi Hạo Nhiên đến gần một gian phòng, trước cửa có bốn, năm hài đồng đang đùa giỡn, trong đó có một người nhìn gần như Lâm Tiểu Thiên, vừa thấy y liền chạy ngay đến trước mặt, vui vẻ ôm lấy chân y rồi ngửa đầu gọi “A! Thúc thúc, người về rồi!”

“Một năm không gặp, Bản nhà ta trưởng thành nhiều rồi” Lâm Tiểu Thiên dùng một tay xoa đầu của hân “Ông bà có ở nhà chứ?”

Lâm Bản gật đầu “Hôm nay, ông và bà không có xuống ruộng nên ở nhà”

“Vậy được rồi, cháu cứ tiếp tục cùng bạn bè của cháu chơi đi, thúc thúc vào trước”

Nghe xong lời bọn họ nói, Lôi Hạo Nhiên biết mình sắp được gặp nhạc phụ, nhạc mẫu, trong lòng không khỏi khẩn trương, ngay cả khi lần đầu tiên bàn chuyện làm ăn cũng không khẩn trương như vậy. (hắn hoàn toàn quên mình là một con mèo, cho dù có khẩn trương hay không cũng không ai nhận ra, hơn nữa da mặt cũng thật là dày, người ta còn chưa chấp nhận hắn, hắn liền tự xưng là gia tế của người ta).

21. Chương 21

Lâm Tiểu Thiên đẩy cửa vào “Cha, mẹ, con về rồi”

“Tiểu Thiên, con về rồi sao, mẹ rất nhớ con” Lâm mẫu từ nhà bếp bước ra, cầm tạp dề lau khô tay, rồi nhận lấy tay nải trong tay Tiểu Thiên, thấy trên tay Tiểu Thiên đang ôm Lôi Hạo Nhiên, hỏi “Tiểu Thiên, con từ khi nào mà nuôi mèo thế?”

“Nó là Tiểu Hắc, con mới nuôi từ mấy tháng trước thôi, nó có linh tính đó” phòng khách của nhà Lâm Tiểu Thiên nhìn không lớn lắm “Mẹ, sao không thấy cha đâu? Bản rõ ràng nói là mọi người ở nhà cả mà”

“Con không biết rồi, hiện tại cha con đang hưởng thụ giấc ngủ trưa” Lâm mẫu thấy Lâm Tiểu Thiên còn đứng đó mà ôm lấy con mèo, nói “Tiểu Thiên, sao con còn đứng đây, đi đường cũng hơn hai canh giờ, chắc

cũng mệt rồi, mau thả con mèo xuống, chờ đại ca và đại tẩu con trở về là có thể ăn cơm được rồi.” nàng xoay người về phía cánh cửa mà gọi “Cha bọn nhỏ, mau dậy đi, Tiểu Thiên về rồi, mau lại gặp mặt đi nào”

“Ha ha! Tiểu Thiên cuối cùng cũng về rồi” Bên trong vang lên một thứ tiếng vừa tỉnh ngủ, một nam nhân trung niên cường tráng từ trong bước ra.

“Cha!” Tiểu Thiên vừa thấy bóng người, lập tức thả con mèo xuống mà bước tới dìu người.

Lâm Hải xua tay nói “Tiểu Thiên không cần dìu ta, con xem thân thể ta tốt thế này, chuẩn bị ăn cơm thôi, mẹ con biết hôm nay con về, nên đã đặc biệt chuẩn bị toàn những món con thích”

“Thật hay quá, những món mẹ nấu là ngon nhất” Lâm Tiểu Thiên vui vẻ nói “Con đi giúp mẹ dọn bàn”

Nhạc phụ và nhạc mẫu thoát nhìn vẫn còn rất trẻ. Lôi Hạo Nhiên phát hiện Lâm Tiểu Thiên rất giống phụ thân, nhìn bộ dáng của phụ thân, Lôi Hạo Nhiên có thể tưởng tượng ra hình dáng của Lâm Tiểu Thiên lúc về già.

Đợi đến khi đại ca và đại tẩu của Lâm Tiểu Thiên trở về, xa nhà đã một năm, Lâm Tiểu Thiên lại được ăn những món do mẹ tự tay làm. Theo như lời họ nói thì Lôi Hạo Nhiên biết được, đất đai mà họ canh tác đều thuộc sở hữu của Phục Long Bảo, như vậy cả nhà Lâm Tiểu Thiên đều làm việc cho Phục Long Bảo.

“Tiểu Thiên, ăn nhiều một chút, ở Phục Long Bảo chắc phải vất vả lắm” Lâm mẫu không ngừng gấp thức ăn cho vào bát của Lâm Tiểu Thiên.

Lâm Tiểu Thiên chặn lại nói “Được rồi mẹ à, bảo chủ đối với hạ nhân chúng con tốt lắm, bạn bè cũng rất tốt, mỗi bữa đều có thịt để ăn, mẹ chỉ cần cho con rau là được, chính mẹ phải cần ăn nhiều một chút” Bát của Lôi Hạo Nhiên thịt cũng nhiều không khác biệt gì mấy, y lại gấp thêm cho nó mấy khối.

Thấy thế, huynh trưởng của Lâm Tiểu Thiên – Lâm Đại lắc đầu nói “Tiểu Thiên, đệ cũng đừng xin mẹ cho rau nhiều quá, đệ thương con mèo của đệ như vậy, chắc là đem hết thịt của mình cho nó ăn, đệ nghĩ lại xem, đệ gầy như thế này mà còn mèo thì lại béo ra” Hắn rất hiểu đệ đệ, từ nhỏ Tiểu Thiên đã luôn như vậy, chỉ cần thấy một con mèo hoang hay chó hoang thì Tiểu Thiên tình nguyện không ăn, đều đem thức ăn cho chúng nó.

“Mèo” ta béo thì làm sao? Thân hình ta rất tốt lại cường tráng! Đang cúi đầu ăn, Lôi Hạo Nhiên nghe thế lại không nhịn được mà kêu to.

“Aizz.. đại ca cũng biết từ nhỏ đệ không thích ăn thịt, hơn nữa ...” Lâm Tiểu Thiên cúi đầu nhìn vào mắt của Tiểu Hắc “Hơn nữa, đệ cũng không thấy Tiểu Hắc có vẻ béo, chỉ là tròn một chút, đệ cảm thấy nó tròn trịa rất đáng yêu mà”

Bị Lâm Tiểu Thiên nói thế, Lôi Hạo Nhiên không khỏi nghĩ lại, mình phải chăng nên giảm béo ?

22. Chương 22

“Tiểu Thiên ca!” Sáng sớm, một người ăn mặc giản dị, người con gái diện mạo thanh tú trên tay cầm cái làn bước vào nhà của Lâm Tiểu Thiên.

“Ngọc Tú, là muội sao”

“Đúng thế, đêm qua muội nghe người ta nói huynh đã trở về mừng năm mới, cho nên muội đã làm riêng cho huynh một ít bánh bạch đường mà huynh thích nhất, đem tới làm bữa sáng cho huynh” Ngọc Tú vẻ mặt thẹn thùng nói.

Tiết là, Lâm Tiểu Thiên không nhìn ra được tình ý trong mắt nàng “Cám ơn muội, Ngọc Tú, muội thật sự rất có lòng, buổi chiều hôm qua ta mới về tới, mà sáng hôm nay muội đã đem bánh bạch đường cho ta rồi”

“Tiểu Thiên ca, đừng khách khí thế mà” Ngọc Tú lấy ra đĩa bánh bạch đường từ trong giỏ để lên bàn “Chúng ta là thanh mai trúc mã, một năm không gặp, muội ... muội thật sự rất nhớ huynh”

“Ta cũng rất nhớ muội mà, muội là người dịu dàng nhất” Lâm Tiểu Thiên nửa oán giận mà nói “Ta nghĩ Tiểu Phán, Lan Tử, bọn họ còn không biết ta đã trở về”

Thanh mai trúc mã? Tình địch? Không biết Lâm Tiểu Thiên do trời sinh chậm chạp không có cảm giác hay là giả vờ, Lôi Hạo Nhiên nhìn vào ánh mắt nàng nhìn y mà không khỏi suy nghĩ. Không được, không thể để Tiểu Thiên và nữ nhân đó làm gì được, ai biết được bên trong đó nàng có hạ được gì. (Thủy: Lôi đại bảo chủ, người cũng đừng nên suy nghĩ thái quá như vậy! Lôi Hạo Nhiên: đều là lỗi của người, ta đã phiền lắm rồi, người lại còn cho xuất hiện thêm tình địch)

Không thể để bọn họ có nhiều tiến triển hơn nữa, bằng không, lúc mình trở về hình người thì cũng là lúc Tiểu Thiên và nàng thành thân. Trong lòng, Lôi Hạo Nhiên không ngừng tính toán.

Thế là, hần thừa dịp hai người còn trò chuyện, lặng lẽ nhảy lên bàn, chân sau ‘không cẩn thận’ đụng vào đĩa bánh bạch đường, rồi ‘không cố ý’ dùng một chút lực.

“keng” một tiếng.

Lâm Tiểu Thiên và Ngọc Tú nhìn lại “A! bánh bạch đường của ta!” Ngọc Tú kêu lên một tiếng đáng tiếc.

“Tiểu Hắc, người làm gì thế!” Lâm Tiểu Thiên ngữ khí khẳng định, nơi này ngoài hần và Ngọc Tú thì không còn ai khác, không phải nó thì là ai?

Lôi Hạo Nhiên ngồi xổm xuống mặt đất bên cạnh cái bàn, dùng ánh mắt vô cùng vô tội nhìn bọn họ, đó cũng là một ưu điểm, có thể tùy lúc mà tỏ dáng vẻ đáng thương, chỉ cần đem ánh mắt trừng lớn là được.

Nhìn ánh mắt của nó, Lâm Tiểu Thiên bất đắc dĩ thở dài, Tiểu Hắc mỗi lần gặp rắc rối đều dùng ánh mắt đó nhìn mình, mà nó cũng biết, mình không chịu được ánh mắt này của nó. Chỉ cần nó dùng ánh mắt này, dù có chuyện gì, cũng dễ dàng tha thứ cho nó.

Nhìn trên mặt đất, đĩa vỡ thành từng mảnh nhỏ với bánh bạch đường rơi rớt xung quanh, Lâm Tiểu Thiên thấy có lỗi nói “Thật xin lỗi, Ngọc Tú, tâm ý của muội lại bị Tiểu Hắc làm hỏng cả rồi, có thể nó muốn ăn vụng. Nhưng lại vô tình làm đổ đi, để ta đền lại cho muội” Nói xong, Lâm Tiểu Thiên lấy từ trong lòng ra một số ít ngân lượng.

“Không, không cần, Tiểu Thiên ca.” Ngọc Tú cự tuyệt nói “Đĩa vỡ đi cũng không sao, chỉ tiếc bánh bạch đường này thôi, muội lần sau lại làm cho huynh”

“Không được!” Lâm Tiểu Thiên kiên quyết nói “Tình cảm là một chuyện, nhưng mọi chuyện phải rõ ràng. Tiền đĩa này muội nhất định phải nhận, mọi người kiếm được ngân lượng cũng đâu dễ gì. Muội làm cho ta bánh bạch đường, ta đã vui lắm rồi!” Lâm Tiểu Thiên không để cho nàng cự tuyệt mà đưa ngân lượng cho nàng.

Cuối cùng, không qua được sự kiên quyết của Lâm Tiểu Thiên, Ngọc Tú đành chấp nhận. Bởi vì Lâm Tiểu Thiên đứng trước Lôi Hạo Nhiên, nên không thấy được mặt khác của hần. Ngọc Tú có thể lấy tình ý của mình đối với Lâm Tiểu Thiên ra mà cược, con mèo đó đang đắc ý nhìn mình, trong ánh mắt phát ra một loại suy nghĩ hoang mang.

23. Chương 23

Xế chiều, cả nhà Lâm Tiểu Thiên ngồi quanh bàn ăn “Tiểu Thiên, hôm nay Ngọc Tú đến tìm con, hai con sao rồi?” Lâm mẫu đột nhiên hỏi.

“Cũng như trước kia thôi ạ” nghe thấy mẹ đột nhiên hỏi, Lâm Tiểu Thiên cảm thấy kì lạ nhưng cũng thành thật trả lời.

“Vậy ... con cảm thấy Ngọc Tú thế nào?” Lâm mẫu thăm dò.

Cái gì?! Nhạc mẫu đại nhân muốn Tiểu Thiên thành thân? Không được! Nghe đến đó, Lôi Hạo Nhiên ngừng ăn, lo lắng nhìn Lâm Tiểu Thiên, Tiểu Thiên, ta và người sau này nhất định sẽ hạnh phúc, người ngàn vạn lần không được đáp ứng lời nhạc mẫu! Phải giữ lập trường của mình! Bằng không lúc ta trở về hình người, cho dù người có thành thân, ta cũng sẽ cướp người về!

Lâm Tiểu Thiên cuối cùng cũng đã hiểu, thì ra mẹ muốn mai mối cho mình! “Mẹ à, con mới hai mươi tuổi, không cần phải lo đón dâu như vậy. Con và Ngọc Tú từ nhỏ đã cùng lớn lên, hai con chỉ như huynh muội, trước mặt người ta ngàn vạn lần đừng nhắc đến chuyện đó, sẽ dọa người khác chết mất”

“Tiểu thúc, tuy rằng ta không phải là người nhiều chuyện, nhưng ta thấy Ngọc Tú rất vui mừng khi thấy đệ, mỗi lần cùng nàng nói về đệ, nàng đặc biệt vui vẻ hẳn lên, lời nói cũng ngọt ngào, như lúc trước ta đối với đại ca của đệ” Nói tới đây, Trần nương và Lâm Đại ẩn tình nhìn nhau cười.

“Tiểu Thiên, Ngọc Tú là một người tốt, lại cần cù, tuổi cũng đã không còn nhỏ, cũng sắp hai mươi rồi. Lúc đại ca con hai mươi tuổi đã lấy vợ rồi. Con lại làm việc ở Phục Long Bảo, mọi người ai chẳng biết ở đó phúc lợi rất tốt, con không biết đấy thôi, khuê nữ trong thôn không có ai không muốn làm thân gia với chúng ta” Bởi vì Lâm Tiểu Thiên làm việc ở Phục Long Bảo, mọi người đều biết Phục Long Bảo có phúc lợi rất tốt, tiền công cao, có thể làm việc ở đó đều là nguyện vọng của nhiều người. Nếu gả cho Lâm Tiểu Thiên, làm thê tử của y, thì đương nhiên Phục Long Bảo sẽ an bài cho nàng một phần không tồi. “Ngọc Tú nhân phẩm tốt, với lại đã cùng con lớn lên, thích hợp quá rồi còn gì!” Lâm mẫu khuyên.

“Mẹ à!” Lâm Tiểu Thiên không biết nên làm thế nào “Đến bây giờ, con cũng chỉ xem Ngọc Tú là muội muội, thử hỏi, sao con có thể lấy muội muội của mình được chứ?”

“Tiểu Thiên, mẹ con nói đúng, con cũng tới tuổi thành thân rồi!” Nhất gia chi chủ của Lâm gia – Lâm Hải nói.

“Cha, sao cả cha cũng như thế” Lâm Tiểu Thiên không thể tưởng tượng được dù y có quyết định thế nào, cha của y cũng ủng hộ, nhưng hôm nay cũng khuyên bảo mình. “Con nghĩ con sẽ thành thân với một người mà con thật sự thích, như vậy đi, nếu khi con hai mươi lăm tuổi vẫn chưa tìm được người thật sự thích, con sẽ nghe theo lời an bài của cha mẹ”

“Meo ~” Nói cho cùng, thật không hổ là Tiểu Thiên của ta. Lôi Hạo Nhiên ở một bên nghe được không khỏi tán thưởng.

Nghe được tiếng kêu của Lôi Hạo Nhiên, Lâm Tiểu Thiên nói “Mọi người xem, ngay cả Tiểu Hắc cũng đồng ý với lời của con”

Nhìn vẻ mặt đầy yêu thương của Lâm Tiểu Thiên đối với Tiểu Hắc, Lâm Đại nhịn không được mà nói “Nhìn đệ thích Tiểu Hắc như vậy, thật lo là sau này đệ cùng nó sẽ thành thân” Hắc biết từ nhỏ đệ đệ đã thích động vật, người yêu động vật như thế là người đầu tiên hắc gặp.

Ai cũng không thể tưởng tượng được, câu nói ngày hôm nay của Lâm Đại, sau này lại trở thành sự thật, tuy rằng không phải một con mèo, nhưng cũng là cùng linh hồn.

“Ha ha!” Lâm Tiểu Thiên bị huynh trưởng đùa giỡn, thế là cứ thuận theo lời đùa giỡn đó mà hòa theo “Đại ca, nói không chừng cũng đúng, nếu có người có tính tình như Tiểu Hắc, đệ nhất định sẽ cùng người đó thành thân!”

Lâm Đại nghe xong, không nhịn được mà xem thường.

Lâm Tiểu Thiên không muốn nói đến chuyện thành thân, Lâm gia cũng không nhắc đến nữa, dù sao cũng là người nhà, bọn họ rất hiểu tính cách của Lâm Tiểu Thiên, tuy rằng tính tình y hiền lành dễ dàng hòa hợp, nhưng khi y đã quyết định chuyện gì, dù ai có nói gì, đều rất khó làm cho y thay đổi chủ ý.

24. Chương 24

Khoảng chừng mười ngày, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, là số ngày nghỉ của Lâm Tiểu Thiên, tạm biệt người nhà, một tay cầm tay nải, một tay ôm lấy Tiểu Hắc, hướng về Phục Long Bảo xuất phát.

Trên đường quay về Phục Long Bảo, y và Lôi Hạo Nhiên không nhìn thấy hai nhân ảnh một trắng một đen đã xuất hiện. Trong đó, hắc y nhân huých tay người bạn mình nói “Lão Bạch, người xem con mèo kia”

“Mèo?” tầm mắt của bạch y nhân chuyển hướng nhìn sang “Chỉ là một con mèo trắng đen, có gì đẹp?”

“Không phải, ta gọi ngươi là để xem linh hồn của con mèo kia, linh hồn kia căn bản không phải là của một loài động vật” hắc y nhân nhìn không được nhìn hắc xem thường nói “Linh hồn của người kia là xanh biếc, còn của động vật là màu lam, mà linh hồn của con mèo kia có màu trắng xen lẫn ánh hào quang của màu vàng. Trước khi trở thành Cầu Hồn sứ giả cũng đã học qua rồi, linh hồn mà màu trắng xen lẫn ánh hào quang của màu vàng chỉ có tiên nhân trên trời hạ phàm trải qua nhiều kiếp mới có thể có được linh hồn này”

“Đúng rồi” hắc nói rõ như thế, bạch y nhân mới nhớ ra “Tại sao một linh hồn như vậy lại xuất hiện trong thân thể của một con mèo?”

Cuối cùng không thể nhìn được nữa, hắc y nhân nhìn như dùng sức, kỳ thật lực rất nhẹ gõ lên đầu bạch y nhân “Thật không biết ngươi ăn phải cái gì, có như thế mà cũng không biết. Cũng bởi vì không biết tại sao, cho nên chúng ta nhất định phải đi theo, để hiểu rõ sự tình”

Cứ như vậy, Lâm Tiểu Thiên ôm Lôi Hạo Nhiên đi, không phát hiện phía sau là lưỡng đạo nhân ảnh.

Ngay khi trời gần sáng, Lôi Hạo Nhiên đang ngủ trong lòng Lâm Tiểu Thiên đột nhiên nghe tiếng kêu, hắc chậm rãi mở to đôi mắt, thấy hai nhân ảnh, một trắng một đen đứng trước mặt mình “Các ngươi là ai?” Lời này vừa nói ra, Lôi Hạo Nhiên kinh sợ, vì mỗi lần mình nói chuyện đều phát ra tiếng ‘meo meo’, sao lại ... Hắc vò vàng cúi đầu nhìn thì thấy một đôi chân thon dài, mình không còn ... trong bộ dáng của một con mèo nữa!

“Ta đã trở lại thành người!” hắc kinh hỉ nói “Ta thật sự đã trở lại thành người”

“Theo lý mà nói, ngươi bây giờ không phải là người, chỉ là một linh hồn mà thôi” bạch y nhân phá đi sự vui mừng của hắc.

“Cuối cùng là có chuyện gì” vui sướng bị phá tan, Lôi Hạo Nhiên khôi phục bản chất lạnh lùng của mình.

Hắc y nhân vẻ mặt thật có lỗi nói “Thật xin lỗi, Lôi bảo chủ, bởi vì sơ xuất của chúng ta, một chút không cẩn thận để linh hồn người chạy lệch thân thể, để người mấy tháng liên tục phải làm mèo. Chúng ta hôm nay bắt gặp liền đem mọi chuyện điều tra rõ ràng, cho nên chúng tôi tới đây giúp người trở về thân thể của mình.”

“Các ngươi làm sao bồi thường cho ta đây? Các ngươi có biết vì sơ xuất này, Phục Long Bảo sẽ có nhiều nội loạn? Ta mỗi ngày đều phải canh giờ để tính toán” Lôi Hạo Nhiên nói (Thủy: mọi người đừng trách Thủy viết như thế, dù sao Lôi đại bảo chủ là một thương nhân, đương nhiên lợi ích là trên hết)

“Lôi bảo chủ, người đừng nóng giận, dù sao sơ xuất lần này cũng giúp người tìm được nhân duyên kiếp này” hắc y nhân vừa nói vừa nhìn sang người đang ngủ – Lâm Tiểu Thiên.

Giờ khắc này Lôi Hạo Nhiên mới phát hiện mình đang đứng bên ngoài phòng của Lâm Tiểu Thiên.

“Việc bồi thường, chúng ta sau này nhất định sẽ làm, hiện tại chúng ta sẽ đem hồn của người về chỗ cũ” hắc y nhân nói.

25. Chương 25

Sáng sớm, ánh mặt trời theo cửa sổ mà chiếu vào, Lôi Hạo Nhiên đã nằm trên giường suốt mấy tháng, ngón tay nhẹ nhàng cử động, chậm rãi mở đôi mắt lâu nay nhắm chặt, đôi mắt sáng ngời như sao cuối cùng một lần nữa lại sáng lên!

“Nước ... Tiểu Thiên ...”

Chăm sóc hắc cả đêm, Vân Văn Sinh ngồi bên giường bị tiếng kêu yếu ớt này làm cho tỉnh “Hạo Nhiên!” hắc vui mừng cầm lấy tay Hạo Nhiên bắt mạch “Thật tốt quá! Người cuối cùng cũng tỉnh lại”

“Văn Sinh ... là người.. ta khát ...”

Nghe vậy, Vân Văn Sinh lập tức chạy đến bàn rót bát nước, hắc nâng Lôi Hạo Nhiên ngồi dậy, nửa người dựa vào mình, cẩn thận cho Lôi Hạo Nhiên uống nước.

Lôi Hạo Nhiên uống xong, đem chén nước đẩy ra, cảm kích nói “Văn Sinh, mấy tháng qua đã vất vả cho người, cảm ơn người” những việc Vân Văn Sinh đã làm vì mình, Lôi Hạo Nhiên đều để trong lòng.

“Chúng ta đều là huynh đệ, nói cảm ơn làm gì, người cũng quá khinh thường ta” Vân Văn Sinh nửa nói đùa “Người nghỉ ngơi một chút, ta đi thông báo với mọi người”

Tin tức Lôi Hạo Nhiên tỉnh lại rất nhanh truyền đi khắp Phục Long Bảo, Lôi lão phu nhân bắt chập sự cự tuyệt của Lôi Hạo Nhiên, tự tay mình dứt hân ăn cháo loãng. Phải nói rằng, đây là chuyện khiến Lôi Hạo Nhiên hết sức xấu hổ, từ khi hân hiểu chuyện tới nay cũng không cần người khác dứt, hiện tại đã hai mươi lăm tuổi mà vẫn bị mẫu thân dứt ăn cháo.

Đối với Lôi Hạo Nhiên mà nói, sau khi tỉnh lại thì thời gian qua thật mau, giống như bây giờ, mới chớp mắt đã đến giữa trưa. Hân vì đã ngủ mấy tháng nay, thân thể không vận động, bây giờ còn phải đợi thời gian phục hồi. Mà nhờ sự giúp đỡ của hạ nhân, hân cũng về tới Cảnh Dạ lâu của mình.

“Văn Sinh, nếu hành động của ta vẫn chưa thể tự nhiên được, vậy người tìm cho ta một hạ nhân đi” Lôi Hạo Nhiên nói “Ồ chuồng ngựa, có một hạ nhân tên là Lâm Tiểu Thiên, trước kia ta đã từng quan sát y, y làm việc rất cẩn thận, kêu y tới đây đi!”

“Được rồi, bây giờ ta sẽ tìm y đến”

“Được rồi, Tiểu Thiên, người đừng đau buồn nữa, con mèo kia cũng không thể sống lại, người hãy nghỉ ngơi suốt một chút” A Lương an ủi.

Lâm Tiểu Thiên cúi đầu “Không phải, là do ta sơ xuất mà thành thế này, nó cùng ngủ với ta, lúc nó chết ta cũng không biết”

“Aizz...” sau khi A Lương an ủi y, thì nhìn thấy Vân Văn Sinh đi tới “Vân đại phu, vẫn khỏe chứ?” tất cả mọi người đều biết, Vân Văn Sinh là đại phu của Phục Long Bảo, là người thân cận của Lôi Hạo Nhiên, có thể xem là nhị bảo chủ của Phục Long Bảo, ngoại trừ Lôi Hạo Nhiên và Lôi lão phu nhân, mọi chuyện cũng chỉ có thể do hân làm chủ.

Vân Văn Sinh đi đến hai người trước mặt hỏi “Trong các người ai là Lâm Tiểu Thiên?”

“Vân đại phu, ta là Lâm Tiểu Thiên, xin hỏi có chuyện gì sao?” Lâm Tiểu Thiên ngẩng đầu, dùng đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhìn Vân Văn Sinh.

Theo ánh mắt đó có thể thấy y vì khóc nhiều quá, nhưng Vân Văn Sinh không phải là loại người thích dò xét bí mật của người khác “Là như vậy, ta tin người cũng biết bảo chủ vừa mới tỉnh lại, bảo chủ thấy thái độ của người không tệ, làm việc lại cẩn thận, muốn để cho người sang đó làm hạ nhân. Việc của người hiện tại, ta đã giao cho người khác làm, người mau cùng ta đến nơi của bảo chủ!”

”Vâng” Lâm Tiểu Thiên cảm thấy rất kì lạ, bảo chủ sao đột nhiên lại điều ta đến bên cạnh người?

26. Chương 26

“Bảo chủ, ta đã đưa Lâm Tiểu Thiên đến”

“Ừ” Lôi Hạo Nhiên lạnh lùng gật đầu “Lâm Tiểu Thiên, người ở lại đây, Văn Sinh, các người đều ra ngoài đi”

Đợi tất cả mọi người ra ngoài, chỉ còn lại Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên ngồi trên giường, không có hành động gì cũng không nói tiếng nào. Lâm Tiểu Thiên lén lút ngẩng đầu nhìn Lôi Hạo Nhiên, tuy rằng bảo chủ đã hôn mê nhiều tháng, nhưng vẻ tuấn mỹ vẫn như xưa, cũng vẫn lạnh lùng như thế, hân đang tính bảo ta làm gì chứ? Thế là, y nhẹ giọng gọi “Bảo chủ?”

Lâm Tiểu Thiên khẽ gọi một tiếng cắt ngang suy nghĩ của Lôi Hạo Nhiên, kì thật hân luôn nghĩ làm sao để Lâm Tiểu Thiên có thể tiếp nhận tình cảm của mình, tuy rằng hiện tại nam phong thịnh khởi, rất nhiều kẻ có tiền đều dưỡng luyện đồng, nhưng không phải hân muốn là được, hân muốn Lâm Tiểu Thiên phải cam tâm tình nguyện ở bên hân, đường đường chính chính trở thành bạn đời của mình. Nếu để cho Tiểu Thiên biết mình luyện đồng thì không chỉ ... làm nhục y mà còn làm nhục tình cảm của hai người ...

“Tiểu Thiên” bỏ đi về lạnh lùng trước kia của mình, Lôi Hạo Nhiên thân thiết nhìn Lâm Tiểu Thiên nói “Đừng đứng đó nữa, đến đây ngồi bên cạnh ta”

“Dạ, bảo chủ” Lâm Tiểu Thiên cung kính đáp rồi ngồi xuống bên cạnh Lôi Hạo Nhiên, bảo chủ thật thân thiết, không giống như vẻ lạnh lùng lúc này, quả thực như hai người khác nhau.

“Tiểu Thiên, Tiểu Thiên ...” Lôi Hạo Nhiên liên tiếp gọi vài tiếng, đánh thức Lâm Tiểu Thiên đang phân tâm.

“A, bảo chủ”

Lôi Hạo Nhiên nhíu mi nói “Người thất thần!” hắn rất bất mãn khi Lâm Tiểu Thiên ngồi cùng hắn mà lại phân tâm, chẳng lẽ mị lực của hắn mất rồi sao?

“Bảo chủ, thật xin lỗi! Tôi phân tâm”

“Người suy nghĩ cái gì?”

Lâm Tiểu Thiên lắc đầu “Không có gì, tôi chỉ nghĩ vừa rồi bảo chủ đối với những người khác rất lạnh lùng, nhưng sao giờ lại trở nên thân thiết mà thôi”

Nếu người khác nói những lời này với Lôi Hạo Nhiên, Lôi Hạo Nhiên đã sớm cầm kiếm kề vào cổ hắn rồi, nhưng đây lại do Lâm Tiểu Thiên nói ra nên kết quả không giống nhau. Lôi Hạo Nhiên không nói trực tiếp với Lâm Tiểu Thiên, lại gián tiếp nói “Đó là bởi vì người. Ta tin Vân Văn Sinh đã nói với người, người được điều đến đây để chăm sóc cho ta”

“Vâng. Vân đại phu đã nói cho tôi biết, sau này tôi sẽ chăm sóc bảo chủ từ những sinh hoạt thường ngày.”

“Ta rất thích khi người chăm sóc ta”

Nghe Lôi Hạo Nhiên nói như thế, Lâm Tiểu Thiên cảm thấy những lời này của hắn nghe có vẻ không tự nhiên, giống như là mình đã từng chăm sóc hắn vậy.

“Tiểu Thiên, sao mắt người lại đỏ như vậy? Xem ra cái chết của con mèo đó, làm người rất đau lòng” Sớm biết rằng cái chết của Tiểu Hắc không nhiều không ít cũng sẽ đả kích đến Tiểu Thiên, nhìn đôi mắt của y bây giờ, Lôi Hạo Nhiên càng nghĩ càng đau lòng ...

“Bảo chủ có điều không biết, Tiểu Hắc là một con mèo rất có linh tính, đặc biệt lại rất hợp ý tôi..” vừa nhắc đến Tiểu Hắc, Lâm Tiểu Thiên dường như có rất nhiều điều để nói, đem toàn bộ tính cách của Tiểu Hắc, bộ dáng, đặc thù đều nói Lôi Hạo Nhiên “À.. bảo chủ, thật xin lỗi, tôi lãng phí nhiều thời gian như thế để nói cho người việc này” Cuối cùng phát hiện mình đã nói quá nhiều.

“Không có gì, người nhiều lời cũng không sao, ta thích nghe và nói chuyện với người!”

Lâm Tiểu Thiên nhìn Lôi Hạo Nhiên, trên mặt hắn hoàn toàn không có chút bức mình, ngược lại còn thân mật với mình, không phải loại chủ nhân nhìn hạ nhân với ánh mắt khinh thường, mà là một loại ánh mắt ngay cả Lâm Tiểu Thiên cũng không rõ, giống như là ánh mắt của tình nhân, sao có thể như vậy?

27. Chương 27

Bị ánh mắt đó nhìn cũng không biết phải làm sao, Lâm Tiểu Thiên đành phải kiếm một đề tài khác để tránh đi ánh mắt của Lôi Hạo Nhiên “Bảo chủ, người có khát không? Tôi rót nước cho người uống” nói xong, y liền đứng lên đến bàn rót nước.

Nhưng, Lôi Hạo Nhiên lại giữ chặt tay y “Không cần, Tiểu Thiên, người đi thu xếp hành lý, sau này người sẽ ở phòng bên cạnh để dễ chăm sóc ta” Tốt nhất là ở bên cạnh ta. Những lời này Lôi Hạo Nhiên không thể nói ra, hắn sợ làm quá nhanh sẽ làm cho Lâm Tiểu Thiên có ác cảm.

“Dạ vâng. Nhưng mà, bảo chủ, Tiểu Thiên có một thỉnh cầu”

“Nói đi” Kì thật chỉ cần Tiểu Thiên muốn làm bất cứ việc gì, Lôi Hạo Nhiên đều sẽ đáp ứng, ngoại trừ một chuyện là bỏ hắn đi.

“Là như vậy, bình thường tôi đều làm việc ở chuồng ngựa, Ngự Phong lại mới sinh, lúc trước là do tôi tiếp sinh, hiện tại Tiểu Mã chỉ mới được hơn một tháng, nếu như có thời gian rảnh, tôi có thể đi thăm nó, được không?”

Nghe như vậy, Lôi Hạo Nhiên trong lòng xuất hiện ý tưởng có thể lấy lòng Tiểu Thiên “Không thành vấn đề, người thích thì cứ đi”

“Cám ơn bảo chủ” Lâm Tiểu Thiên cao hứng nói, y không thể tưởng tượng được, bảo chủ bây giờ với trước kia là cùng một người, xem ra mọi người không hiểu hết về bảo chủ nên mới cho người là một người lạnh lùng (Thủy: bởi vì người là Tiểu Thiên)

Nhìn Lâm Tiểu Thiên vui sướng để lộ ra hai má lúm đồng tiền, tâm tư Lôi Hạo Nhiên buông lỏng, hẳn thật sự sợ chữ ‘chết’ xảy ra với mình, đối với Lâm Tiểu Thiên lại trở thành đả kích, dù sao mọi người đều biết y rất cứng chiêu Tiểu Hắc.

Hai người vẫn nói chuyện phiếm, không biết là thời gian đã qua cơm chiều, đám nha hoàn nghiêm chỉnh dọn thức ăn lên để Lôi Hạo Nhiên thưởng thức, bởi vì hắn vừa tỉnh lại không lâu, dạ dày vẫn rất khó khăn khi tiêu hóa thực vật, cho nên phòng bếp đã vì hắn mà làm riêng những món dễ tiêu hóa.

“Có Tiểu Thiên trong này hầu hạ ta là được, các người ra ngoài cả đi, lấy thêm một bộ bát đĩa vào đây, nhớ cho kĩ, sau này đều phải là hai bộ”

“Dạ, bảo chủ”

Sau khi nha hoàn đem bộ bát đĩa lên, Lôi Hạo Nhiên chỉ tới vị trí kia nói “Tiểu Thiên, người ngồi xuống ăn cùng với ta”

“Cái gì..?! Tôi.. tôi với bảo chủ cùng nhau ăn?” Lâm Tiểu Thiên hai mắt trừng lớn hoảng sợ, dùng ngón trỏ chỉ vào mình mà nói. Sao bảo chủ có thể cùng với hạ nhân ăn cơm chứ? Chưa từng nghe bảo chủ ăn cùng với hạ nhân bao giờ.

“Còn cái gì nữa, chúng ta trước kia vẫn thường ăn cùng mà” Lôi Hạo Nhiên hoàn toàn quên mình bây giờ không còn là Tiểu Hắc.

Trước kia cũng thường xuyên ăn cùng? “Bảo chủ, chúng ta ăn cơm cùng nhau vào lúc nào?”

“Đừng hỏi, ăn cơm đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội” Lôi Hạo Nhiên không ngừng gấp thức ăn vào bát Lâm Tiểu Thiên.

“Bảo chủ, được rồi, được rồi!” Kì lạ, bảo chủ sao biết ta thường ăn cái gì, gấp cho ta toàn đồ ta thích, chẳng lẽ chúng ta đã từng cùng ăn chung mà ta quên sao? Thế là, Lâm Tiểu Thiên ăn cơm với tràn ngập nỗi nghi vấn.

28. Chương 28

Sự thật chứng minh việc Lôi Hạo Nhiên chọn Lâm Tiểu Thiên đến chăm sóc cho hắn là hoàn toàn chính xác. Do thường xuyên chăm sóc động vật nên Lâm Tiểu Thiên là một người có tính kiên nhẫn và cẩn thận. Sau khi được y tới chăm sóc, chỉ cần vài ngày, Lôi Hạo Nhiên rất nhanh hồi phục khí lực.

Sau khi dùng bữa sáng, Vân Văn Sinh cùng một đám người tới phòng Lôi Hạo Nhiên, để kiểm tra sức khỏe nhân tiện hỏi cách xử trí chuyện Tống Tình và Lôi Hạo Minh như thế nào.

Lôi Hạo Nhiên nhíu đôi mi, nghiêm túc suy xét. Lâm Tiểu Thiên đứng một bên quan sát, trời ạ, dáng vẻ tuấn mỹ của bảo chủ thật không phải là bình thường mà, nếu ta có một nửa như hắn thì tốt rồi, thật là làm cho người khác hâm mộ. Đáng tiếc, Lâm Tiểu Thiên không hề biết trong lòng nam nhân tuấn mỹ đó đã bị y mê hoặc đến mù quáng.

“Dù sao, ta và Hạo Minh cũng là huynh đệ, hắn đã không niệm thân tình, thì ta đây cũng không nể. Hiện tại, ta cũng không sao rồi, thôi thì cho hắn cùng Tình nhi ra sống tại quan ngoại, ta nhớ ngoại quan Phục Long Bảo có một đồng cỏ, hàng năm lợi nhuận cũng không ít, nếu dụng tâm kinh doanh, sau này cuộc sống có thể giàu có. Trang Nam, người đem kẻ đất cùng toàn bộ quyền kinh doanh giao cho Hạo Minh. Xế

chiều hôm nay, đưa Hạo Minh và Tình nhi đến đó bắt đầu cuộc sống mới” Tuy rằng Lôi Hạo Nhiên bình thường thái độ lạnh lùng nhưng hẳn rất trọng thân tình, chỉ là bên ngoài hẳn không để lộ ra mà thôi.

“Dạ vâng, bảo chủ, Trang Nam sẽ đi làm ngay”

“Ừ” Lôi Hạo Nhiên gật đầu, bọn họ làm việc hẳn luôn yên tâm “Các người đều về đi” đợi bọn họ đi rồi, Lôi Hạo Nhiên xoay người sang nhìn Lâm Tiểu Thiên “Tiểu Thiên, người đi cùng ta đến chuồng ngựa, ta có tin vui cho người, thuận tiện đến xem Ngự Phong thế nào”

“Dạ” tin vui? Bảo chủ sao tự nhiên lại muốn cho ta tin vui?

Rất nhanh, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên đến nơi trước kia Lâm Tiểu Thiên đã từng làm, hiện tại người đang thay thế Lâm Tiểu Thiên làm việc và chăm sóc chuồng ngựa là Đinh Cửu.

“Chào bảo chủ!”

Lôi Hạo Nhiên sờ Ngự Phong nói “Đinh Cửu, dắt ngựa con của Ngự Phong tới đây”

“Dạ vâng, bảo chủ”

Nhìn Đinh Cửu dắt Tiểu Mã tới, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên không khỏi đồng thời cùng tán thưởng, thật không hổ danh là huyết thống của bảo mã, màu lông đều đặn, cốt cách tinh kỳ, quả là ngựa tốt!

Tiếp nhận cương ngựa từ tay Đinh Cửu, Lôi Hạo Nhiên vẫn nhìn Tiểu Mã không chớp mắt mà đưa tới trước mặt Lâm Tiểu Thiên “Tiểu Thiên, đây là lễ vật mà ta muốn tặng cho người. Lần trước nghe người ta nói con mèo của người đã chết, Tiểu Mã này là do người tự tay tiếp sinh, vậy cho người làm sủng vật đi”

Đinh Cửu và Lâm Tiểu Thiên đều kinh ngạc nhìn Lôi Hạo Nhiên, bảo chủ điên rồi sao? Tiểu Mã này tuy rằng không phải là vật gì vô giá, nhưng cũng là nghìn vàng khó cầu, hẳn sao lại muốn tặng cho mình (Lâm Tiểu Thiên)?

“Bảo.. bảo chủ, Tiểu Mã này tôi không thể nhận” Lâm Tiểu Thiên cự tuyệt nói “Tuy rằng tôi không đọc qua văn thư gì cả, nhưng tôi cũng hiểu được là không công không thể nhận thưởng”

Lôi Hạo Nhiên biết Lâm Tiểu Thiên sẽ không dễ dàng nhận lễ vật này, thế là cương quyết đem cương ngựa nhét vào tay y “Tiểu Thiên, người hãy nhận lấy đi, mấy ngày nay người đã tận tâm chăm sóc ta, hơn nữa sau này ta thường xuyên ra ngoài tuần tra nghiệp vụ với xã giao, chẳng lẽ ta cưỡi ngựa còn người chạy bộ? Người chạy bằng với Ngự Phong sao? Hay người muốn ta cùng đi bộ?”

Bị Lôi Hạo Nhiên nói như vậy thì không biết nên trả lời thế nào, Lâm Tiểu Thiên không biết phải trả lời làm sao “Bảo chủ, Tiểu Thiên có thể dùng con ngựa khác, Tiểu Mã này rất quý, Tiểu Thiên không thể nhận”

Lâm Tiểu Thiên vẫn không nhận lễ vật này, Lôi Hạo Nhiên đành phải ra tuyệt chiêu “Người phải nhận lấy, Tiểu Mã người không cần thì cho ai đây? Đừng nói nhiều nữa!” Kì thật, Lôi Hạo Nhiên ngàn vạn lần không muốn dùng ngữ khí này nói với Lâm Tiểu Thiên, vì không nói như thế y sẽ không nhận lấy lễ vật này.

Ở một bên nhìn, Đinh Cửu nhìn không được liền trộm kéo tay áo của Lâm Tiểu Thiên nói “Tiểu Thiên, bảo chủ đã tặng thì nhận lấy đi”

“Tiểu Thiên cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ bảo chủ” Kì thật y thật sự rất là thích Tiểu Mã.

“Vậy đổi tên cho nó đi” Lôi Hạo Nhiên đề nghị.

Lâm Tiểu Thiên nghĩ ngợi một chút “Nó là con của Ngự Phong, vậy gọi nó là Tiểu Phong đi”

“....”

“Bảo chủ cảm thấy nghe không hay sao?” Lâm Tiểu Thiên dùng đôi mắt to tròn đen láy của mình nhìn Lôi Hạo Nhiên mà trưng cầu.

“Không, chỉ cần người thích là được” Kì thật Lôi Hạo Nhiên hẳn đã sớm nghĩ đến, Lâm Tiểu Thiên trước kia đặt cho mình tên Tiểu Hắc cũng dựa theo những đốm đen trên người mình, cũng là một sáng ý hay mà.

Nhìn Lâm Tiểu Thiên vui mừng ôm lấy cổ Tiểu Phong, Lôi Hạo Nhiên không khỏi có chút cảm giác, bên trong vô tình lại lỗi đi một nhịp.

29. Chương 29

Như lời Lôi Hạo Nhiên nói, sau ngày đó, mỗi lần hắn đi ra ngoài xã giao hay tuần tra nghiệp vụ, cho dù không đưa theo Trang Nam hoặc đám Trần Ninh nhưng hắn cũng sẽ đưa Lâm Tiểu Thiên theo. Cho nên người trong Phục Long Bảo từ trên xuống dưới, chỉ cần có chuyện liên quan đến Lâm Tiểu Thiên thì mọi người đều nói bảo chủ muốn đề bạt Lâm Tiểu Thiên.

Có thể được Lôi Hạo Nhiên coi trọng như vậy, Lâm Tiểu Thiên rất vui, đây là một cơ hội hiếm có. Nhưng cũng có một việc làm cho y luôn nghi ngờ, đó là y luôn cảm thấy phía sau cổ mình nóng rực như có nhiều tầm mắt đang chú ý đến mình, khi xoay người muốn nhìn xem ai nhìn mình nhưng lại không thấy. Chỉ khi nhìn thấy Lôi Hạo Nhiên lạnh lùng làm việc về mặt mới trở nên nghiêm túc.

Hôm nay, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên bị mời đến Thụy Ảnh lâu dùng cơm, Lôi Hạo Nhiên không cần thận để Lâm Tiểu Thiên bị một gã thương nhân chuốt rượu say mê man. Bất đắc dĩ, Lôi Hạo Nhiên đành phải tìm một xe ngựa đưa hai người trở về Phục Long Bảo.

Về tới nơi, Lôi Hạo Nhiên từ chối sự giúp đỡ của người khác, tự mình ôm lấy Lâm Tiểu Thiên đưa y về phòng mình, nhẹ nhàng đặt y lên giường, vốn định đưa Lâm Tiểu Thiên về phòng rồi trở ra nhưng lại bị bộ dáng say khướt kia mê hoặc, hai gò má đỏ ửng, đôi môi đỏ mọng không khỏi làm cho hắn nhớ đến lúc còn là một con mèo đã từng nếm qua hương vị.

Bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, Lôi Hạo Nhiên không kiềm được mà cúi đầu hôn lên đôi môi của Lâm Tiểu Thiên, trong lòng thở dài nói: Cuối cùng cũng có thể nếm lại hương vị trên đôi môi đỏ mọng. Cảm nhận đôi môi mềm mại của Lâm Tiểu Thiên nhưng lại sợ Lâm Tiểu Thiên tỉnh dậy nên Lôi Hạo Nhiên không có thêm hành động gì, đành phải lưu luyến rồi đi nguồn suối ngọt ngào này.

Sau khi Lôi Hạo Nhiên rời đi và cửa phòng đóng chặt lại, vốn dĩ Lâm Tiểu Thiên đã ngủ nhưng lại mở mắt ra, một tay vuốt ve đôi môi đã bị hôn. Mình chỉ say chứ không có say như chết. Giây phút Lôi Hạo Nhiên ôm y đến bên giường thì y đã tỉnh lại, nụ hôn trong nháy mắt kia, y thật sự thấy nó ngoài ý muốn, nhưng y hoàn toàn không có phản cảm, ngược lại nụ hôn mà Lôi Hạo Nhiên trao cho y lại mang đến một cảm giác khoái hoạt.

Ngày hôm sau, Lôi Hạo Nhiên nhìn Lâm Tiểu Thiên quay lưng lại với mình mà thu xếp giá sách, phát hiện hôm nay y thật khác thường, dù y làm việc gì, hay dùng bữa cơm, y cũng không dám nhìn thẳng vào mắt mình, chẳng lẽ.. hôm qua y không ngủ?

Thế là, Lôi Hạo Nhiên nhanh chân đến phía sau của Lâm Tiểu Thiên, hai tay đặt lên vai y, Lôi Hạo Nhiên cảm giác được khi đụng vào Lâm Tiểu Thiên, toàn thân y nhất thời cứng đờ.

“Tiểu Thiên, hôm qua ngươi không ngủ” Lôi Hạo Nhiên khom người, ghé sát vào lỗ tai của y nói, lời này của hắn không phải là câu nghi vấn mà là một câu khẳng định, người Lâm Tiểu Thiên cứng đờ, vẻ mặt xấu hổ, hắn có thể kết luận mình đã đoán đúng.

“Bảo chủ, tôi ...”

“Tiểu Thiên, ngươi đừng nói gì hết” Lôi Hạo Nhiên cắt ngang lời của y, hai tay từ bờ vai di chuyển xuống thắt lưng, gắt gao ôm lấy, làm cho người đối diện tựa vào trong ngực, hắn hỏi “Tiểu Thiên, ngươi rất ghét ta ôm ngươi sao?”

Lâm Tiểu Thiên thành thật lắc đầu, y chẳng những không ghét, ngược lại có thích một chút, nhưng y cũng không dám nói với Lôi Hạo Nhiên như vậy.

“Vậy tại sao?” Hắn nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đang hiện lên những vầng mây đỏ của Lâm Tiểu Thiên.

Lâm Tiểu Thiên lại lắc đầu, nhưng mà, lần này, y lại càng đỏ mặt hơn

30. Chương 30

Lôi Hạo Nhiên xoay người Lâm Tiểu Thiên lại, một tay nâng cằm y lên “Tiểu Thiên, ta thật sự rất thích người” Y còn chưa kịp phản ứng gì thì môi và đầu lưỡi hắn đã thâm nhập vào miệng của Tiểu Thiên, khiến khích mở hàm răng trắng nõn, lúc thì nhẹ nhàng lúc thì trêu đùa y.

Lâm Tiểu Thiên bị động vươn đầu lưỡi đáp lại hắn, hai tay gắt gao ôm lấy hắn. Được Tiểu Thiên nhiệt tình đáp trả, đối với Lôi Hạo Nhiên mà nói là một động lực rất lớn.

Không biết qua bao lâu, khi hai người sắp không còn thở được, mới chậm rãi tách môi ra.

Lâm Tiểu Thiên mở to mắt, bởi vì cảm xúc mãnh liệt mà đôi mắt to tròn của y ửng nước nhìn Lôi Hạo Nhiên, nhìn vào mắt đối phương, họ có thể thấy được tình ý cùng sự chân thành của nhau.

“Bảo.. bảo chủ, tôi thật sự không rõ” Lâm Tiểu Thiên phức tạp nói.

“Không rõ cái gì?”

“Không rõ vì sao người lại thích tôi. Luận thông minh tôi kém xa Vân đại phu, luận võ công tôi một chút cũng không bằng, luận diện mạo tôi thật sự rất bình thường, luận văn không được, luận võ cũng không xong, nhiều lắm là chỉ có thể chữa bệnh cho động vật, người ... người tại sao lại thích tôi?”

“Tiểu Thiên, người rất xem thường bản thân, người có điểm tốt của người, không cần phải so sánh với người khác, vì sao ta lại thích người, sau này ta sẽ nói cho người biết” Lôi Hạo Nhiên cầm tay của Lâm Tiểu Thiên và đặt lên đó một nụ hôn.

“Bảo chủ, đêm qua, sau khi người hôn tôi, tôi đã nghĩ rất nhiều, sau khi nghĩ thông suốt, tôi mới phát hiện tôi cũng rất thích người” Lâm Tiểu Thiên nhìn Lôi Hạo Nhiên, thật tình nói “Cho nên, người đừng có gạt tôi, nếu người không thích tôi thật lòng thì nên cho tôi biết sớm, nếu người sau này mới nói cho tôi biết, tôi sẽ đau lắm đấy”

“Đồ ngốc” Lôi Hạo Nhiên nhìn như dùng sức nhưng thật ra đánh rất nhẹ vào mũi Lâm Tiểu Thiên “Người cho rằng ta đùa giỡn tình cảm của người sao? Tuy rằng hiện tại rất nhiều người luyến đồng, nhưng ta cũng không xem người là người luyến đồng cùng ta. Hơn nữa, tính tình của ta người còn không rõ sao? Ta thật lòng muốn cùng người cả kiếp này làm thê tử, bầu bạn cùng ta, người nghĩ tại sao ta lại đề bạt người, ta huấn luyện người thành người có thể ở bên cạnh ta, người hiểu không?”

Lâm Tiểu Thiên gật gật đầu.

“Vậy người còn hoài nghi tình cảm của ta không?”

Lôi Hạo Nhiên hài lòng nhìn Lâm Tiểu Thiên lắc đầu “Ta chỉ nói xuông không bằng chứng, sau này ta sẽ hành động nhiều hơn cho người thấy, ta muốn cho người biết, người chính là người duy nhất mà ta chọn trong cuộc đời này” Lôi Hạo Nhiên bá đạo mà tuyên bố.

Nghe được tuyên ngôn bá đạo này của hắn, Lâm Tiểu Thiên không nhịn được cười mà nói “Bảo chủ ...”

“Tiểu Thiên, chúng ta thân mật như vậy, người còn gọi ta là bảo chủ? Lúc chỉ có hai chúng ta, người gọi tên ta có được không?”

“Hạo Hạo Nhiên”

“Tốt, gọi vài lần sẽ quen”

“Hạo Nhiên, ta nói điều này người đừng có giận” đợi Lôi Hạo Nhiên cho phép, Lâm Tiểu Thiên mới nói “Có đôi khi ta thấy người rất giống con mèo của ta trước kia, ha ha ...” nói đến đó, y không nhịn được mà cười thành tiếng.

Kì lạ là Lôi Hạo Nhiên không tức giận, chỉ say mê nhìn Lâm Tiểu Thiên vui vẻ cười “Tiểu Thiên, người biết không? Có đôi khi ta tự hỏi khi người cười, lúm đồng tiền xuất hiện trên gương mặt người có là thật hay không, bằng không sao ta mỗi lần nhìn thấy nó đều bị mê hoặc?”

Nghe xong lời của hắn, Lâm Tiểu Thiên càng cười vui vẻ hơn, vì đã tìm được người mà mình thật sự yêu!

31. Chương 31

Cả ngày đều thổ lộ hết tâm tư tình ý cứ như thần tiên mỹ quyến, mỗi ngày Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên không phải trong thư phòng hạnh phúc làm việc thì xã giao hay là cưỡi ngựa đi tuần tra nghiệp vụ mà thật ra là âm thầm đi đập thanh (1). Lôi Hạo Nhiên từng chút từng chút một dùng hành động để chứng minh lời nói của mình, nhưng họ vẫn chưa làm những điều cấm kị. Ở trước mặt người khác, Lôi Hạo Nhiên vẫn là một người lạnh lùng, nhưng ở trước mặt Lâm Tiểu Thiên thì lại là một người hoàn toàn khác, một người rất dịu dàng, nhiệt tình.

Nhưng ông trời dường như không thích thấy người khác thuận lợi, những ngày tháng mỹ mãn, làm cho họ quên mất những người chung quanh. Hôm nay, Lão phu nhân sai người thu thập bức họa của những tiểu thư khuê các trong thiên hạ đủ mọi kiểu xuất thân danh môn đưa đến cho Lôi Hạo Nhiên chọn lựa, dù sao hắn cũng đã hai mươi lăm lại sắp sang hai mươi sáu, người khác cỡ tuổi của hắn cũng đã có vài hài tử lớn khôn, chuyện của Tổng Tình cũng qua rồi, không thể để hắn cứ kéo dài như vậy.

Hai người cho dù có nhiều thân mật đến đâu cũng có lúc phải một mình, hôm nay, Lôi Hạo Nhiên vì có chuyện phải xử lý, hẳn quan tâm Lâm Tiểu Thiên, không muốn y làm việc mệt nhọc, thế nên để y lại trong bảo. Lão phu nhân sai người gọi Lâm Tiểu Thiên đến trước mặt người.

“Lão phu nhân ngọc an” Lâm Tiểu Thiên đi đến trước mặt Lão phu nhân lễ phép nói.

“Tiểu Thiên, ngươi là người đầu tiên mà Hạo Nhiên chỉ định làm hạ nhân cho mình, ta nghĩ ngươi dĩ nhiên sẽ có chỗ đứng trong lòng hắn. Ngươi ở bên Hạo Nhiên cũng đã vài tháng, thế nên chắc cũng biết hắn thích loại người thế nào, ta đã nhờ người tìm một số bức họa của các tiểu thư khuê các, ngươi hãy đem nó đi, chờ Hạo Nhiên về thì để cho hắn chọn, ngươi ở một bên giúp hắn chọn, dù sao cũng là tìm một nữ chủ nhân cho Phục Long Bảo, Hạo Nhiên cũng đã trưởng thành, những người khác như hắn đều có hài tử đã lớn khôn” Lão phu nhân chỉ xấp tranh trên bàn mà nói.

Lần này, đối với Lâm Tiểu Thiên cứ như sét đánh ngang tai, giúp hắn tìm thê tử? “Vâng, Lão phu nhân, Tiểu Thiên nhất định sẽ thúc giục bảo chủ chọn bảo chủ phu nhân tương lai” Lâm Tiểu Thiên hai tay ôm khư khư những bức họa, chết lặng nói.

Sau khi trở về, Lôi Hạo Nhiên liền tới thư phòng để tìm kiếm ái nhân đã xa cách vài canh giờ của mình, hắn biết mỗi lần ra ngoài mà không đem ái nhân của mình theo, thì y luôn ở thư phòng đọc sách học tập. Nhưng hôm nay ái nhân đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Thiên”

“A?” Lâm Tiểu Thiên ngồi thờ thẫn liền phục hồi tinh thần mới phát hiện ái nhân của mình đã về “Hạo Nhiên, ngươi về rồi”

“Tiểu Thiên, ngươi có gì rất lạ, khi ta ra ngoài đã xảy ra chuyện gì sao?” Lôi Hạo Nhiên ngồi xuống bên Lâm Tiểu Thiên hỏi.

“Không, không có chuyện gì hết”

“Còn nói không?” Lôi Hạo Nhiên giật lấy quyển sách trong tay y mà nói “Ngươi xem, ngay cả sách cũng đọc ngược”

“Sau khi ngươi đi không bao lâu, Lão phu nhân gọi ta đến, đưa cho ta những bức họa ấy về cho ngươi chọn, những người này đều là tiểu thư khuê các, cần phải chọn ra đương gia chủ mẫu” Lâm Tiểu Thiên chỉ vào đồng bức họa trên bàn, khó chịu không vui mà nói, đặc biệt lại nhấn mạnh ‘chọn ra đương gia chủ mẫu’.

“Tiểu Thiên, ngươi đang ghen sao?”

“Hạo Nhiên, chi bằng chúng ta chia tay đi, mấy ngày nay cứ xem như là một giấc mộng ngọt ngào” Lâm Tiểu Thiên bị thương mà nhìn Lôi Hạo Nhiên “Ngươi trước hết phải nghe ta nói xong đã” y ngăn cản Lôi Hạo Nhiên nói “Lão phu nhân nói đúng, ngươi cũng trưởng thành, đã đến lúc phải thành thân, mà Phục Long Bảo cũng cần người thừa kế, dù ta có cố gắng ra sao cũng không thể làm được gì.” Nói tới đây, Lâm Tiểu Thiên bị thương mà nhắm mắt lại. Chẳng lẽ giấc mộng ngọt ngào ấy lại nhanh chóng biến mất đến thế sao?

“Hoang đường! Quả thật là hoang đường!” Lôi Hạo Nhiên hét to, hấn ghì lấy hai vai của Lâm Tiểu Thiên, bắt y quay sang nhìn mình “Gì mà người thừa kế, chẳng lẽ ta vì một người thừa kế mà thành thân, sinh con với người mà ta không yêu? Người mới là người duy nhất mà ta muốn, không ai có thể thay thế. Nếu cần có người thừa kế, chúng ta có thể nhận một đứa bé, rồi dạy bảo nó thành người của Phục Long Bảo. Tiểu Thiên, người phải nhớ kĩ, không ai có thể chia cách chúng ta, ta sẽ không tiếc gì trời người vào bên người, đừng nói với ta đương gia chủ mẫu hay người thừa kế gì nữa. Ta thề, Lôi Hạo Nhiên này suốt kiếp này chỉ yêu một người là Lâm Tiểu Thiên, nếu như làm trái lời thề, không thể ...”

Ngay khi hấn tiếp tục nói, Lâm Tiểu Thiên dùng tay che miệng hấn lại “Đủ rồi, có người như thế này là được rồi” Y tựa đầu vào vai Lôi Hạo Nhiên, găt gao siết lấy thắt lưng của hấn “Hạo Nhiên, người thành thân đi, cho dù người thành thân, ta vẫn sẽ ở bên người, ta không bao giờ ...nói chia tay nữa”

“Không được, chúng ta là thật lòng yêu nhau, ta không thể sống cùng người mà lại thành thân với nữ nhân khác, chẳng những không được mà còn phải quan hệ, sẽ lại hại một nữ nhân khi còn sống. Tiểu Thiên, chúng ta cùng đi nói rõ với mẫu thân, dù sao sớm muộn người cũng sẽ biết” Vừa nói vừa làm, Lôi Hạo Nhiên còn chưa nói xong đã kéo tay Lâm Tiểu Thiên ra cửa.

“Hạo Nhiên, đừng mà!” Đáng tiếc Lôi Hạo Nhiên căn bản không nghe được Lâm Tiểu Thiên cự tuyệt.

(1) Đạp thanh: tiết thanh minh

32. Chương 32

Luôn là một bảo chủ lạnh lùng như núi băng ngàn năm thế nhưng vẻ mặt lại hưng phấn mà kéo tay Lâm Tiểu Thiên chạy? Việc này không phải là giả chứ?

Dọc đường đi, mọi người chung quanh đều bị làm cho ngẩn ra, Lôi Hạo Nhiên thăm nghĩ quan hệ giữa mình và Lâm Tiểu Thiên cần được sáng tỏ để sau này có thể quang minh chính đại mà ở cùng nhau. Vì tình yêu của hai người, hấn nhất định phải nói rõ ràng với mẫu thân.

Lâm Tiểu Thiên nhìn mọi người chung quanh, bọn họ nhìn mình và Lôi Hạo Nhiên mà ngây người. Trời ạ! bọn họ đều bị bảo chủ dọa rồi, chổi, khăn lau và các công cụ làm việc trên tay bọn họ đều rơi hết xuống đất, bọn họ cũng không ngờ. Nhưng cũng phải thôi, nếu mình không phải là người liên quan, nhìn thấy Hạo Nhiên như vậy, mình cũng sẽ như bọn họ. Nếu bọn họ biết mình và Hạo Nhiên yêu nhau, bọn họ có thể không bị dọa cho ngốc sao?

Lôi Hạo Nhiên kéo tay Lâm Tiểu Thiên đến trước mặt Lôi lão phu nhân, nhìn nha hoàn chung quanh, nói “Các người ra ngoài đi, ta có chuyện cần nói với lão phu nhân”

“Dạ, bảo chủ”

Đội tất cả mọi người ra ngoài, Lôi lão phu nhân nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, hỏi “Hạo Nhiên, con ... đang làm cái gì thế? Các con là chủ tử không nên nắm tay mà đi trên đường như thế”

“Mẫu thân, con có chuyện cần nói, hôm nay, người bảo Lâm Tiểu Thiên đưa cho con những bức họa kia, con sẽ không xem. Vì cả đời sau này, con sẽ chung sống cùng với Lâm Tiểu Thiên. Y là người mà con muốn bầu bạn cả kiếp này!” Lôi Hạo Nhiên vừa nói ra làm cho Lôi lão phu nhân sợ hãi.

“Cái ... cái gì?” Lôi lão phu nhân trừng lớn mắt chấn động hỏi “Hạo Nhiên, ta không nghe lầm chứ? Cùng Tiểu Thiên? Người bên người là Lâm Tiểu Thiên?”

“Đúng vậy, thưa mẫu thân”

“Lão phu nhân” Lâm Tiểu Thiên vội quỳ xuống đất mà nói “Con thật lòng với Hạo ... bảo chủ, cầu người thành toàn...”

“Không được” Lôi lão phu nhân tức giận, đạp mạnh xuống bàn phản đối nói “Hạo Nhiên, người bây giờ là bảo chủ Phục Long Bảo, có nhiệm vụ phải nối dõi tông đường, hiện giờ người lại muốn cả đời ở cùng một nam nhân? Người thật là làm cho phụ thân người thất vọng, và còn cả tổ tông ...”

“Mẫu thân, chẳng lẽ con không hề vì Phục Long Bảo? Vì Phục Long Bảo mà con cùng huynh đệ ruột của mình trở mặt, chẳng lẽ hiện tại ngay cả người bạn đời của mình cũng không thể lựa chọn?”

“Không phải như vậy, Hạo Nhiên” từ lúc Lôi Hạo Nhiên còn nhỏ đến nay, Lôi lão phu nhân chưa thấy hắn từ bỏ vẻ ngoài lạnh lùng bao giờ, xem ra hắn thật sự rất yêu “Nếu Lâm Tiểu Thiên là nữ nhân, ta nhất định sẽ tán thành, nhưng hắn lại là nam nhân, Phục Long Bảo chung quy cần phải có người thừa kế. Hơn nữa, người đường đường là một Phục Long Bảo bảo chủ thế nhưng lại cùng một gã nam nhân chung sống cả đời, nói ra sẽ làm người khác chê cười”

“Mẫu thân, người thừa kế con có thể nhận nuôi một đứa bé, chúng ta nhiều thân thích như vậy, có thể nhận nuôi từ họ rất dễ, tuy rằng Hạo Minh có lỗi với con, nhưng đứa bé thì vô tội, sau này có thể nuôi dưỡng nó thành bảo chủ tiếp theo. Con chung sống cùng Lâm Tiểu Thiên, bất luận ai chê cười con cũng không quan tâm, đây là chuyện cả đời của con, chúng con không cần người khác xen vào”

“Việc này ...” Lôi lão phu nhân hiểu rõ tính con mình, đành phải xuống nước mà chấp nhận trước, sau này sẽ nghĩ cách khác “Được rồi, người nói cũng có lý, người đã nói như vậy thì ta cũng chỉ biết chúc phúc cho hai người”

“Cám ơn mẫu thân (lão phu nhân)!” Vì vui sướng mà Hạo Nhiên không phát hiện được trong ánh mắt của Lôi lão phu nhân hiện lên một tia tàn khốc.

Lôi lão phu nhân ‘thân thiết’ nói “Tiểu Thiên, người đừng gọi ta là lão phu nhân, người với Hạo Nhiên quan hệ như vậy, cũng như hắn gọi ta mẫu thân là được rồi”

“Dạ, mẫu thân ...” Lâm Tiểu Thiên ngây ngô cao hứng, y đã nghĩ đến cái giá phải trả rất lớn để có thể thuyết phục được Lôi lão phu nhân, không thể tưởng tượng được người lại chấp nhận như vậy.

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt nhu tình, yêu nhau tha thiết, mọi thứ đều không thể nói thành lời!

33. Chương 33

Sau khi cùng Lôi Hạo Nhiên trải qua chuyện khác thường này, ngày hôm sau, việc Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên sống chung đã truyền khắp Phục Long Bảo. Mọi người đều tò mò đến xem Lâm Tiểu Thiên là thần thánh phương nào mà có thể làm cho bảo chủ yêu đến tột cùng như vậy. Những người quen biết với Lâm Tiểu Thiên thường nhẹ nhàng khuyên giải Lâm Tiểu Thiên không nên cùng Lôi Hạo Nhiên yêu nhau, vì cảm thấy bọn họ sẽ không được lâu dài, thậm chí có người cho rằng Lôi Hạo Nhiên chỉ xem Lâm Tiểu Thiên là người luyện đồng đem ra đùa giỡn.

Tất cả mọi người không có ý tốt với tình yêu của họ, cho dù Lôi lão phu nhân đã đồng ý, dù vậy mọi người vẫn hoài nghi tại sao Lôi lão phu nhân lại đồng ý? Mà bên cạnh Lôi Hạo Nhiên có những thân cận như Trang Nam, Văn Văn Sinh, cả đám người không hiểu tại sao Lôi Hạo Nhiên lại chọn Lâm Tiểu Thiên, dù sao Lâm Tiểu Thiên cũng khờ khạo, theo như lời nói thì rất bình thường. Ở bên ngoài, mười nam nhân cũng đã có chín nam nhân như vậy. Hơn nữa, cho dù nam nhân cùng nam nhân có một tình yêu phi thường, thế gian cũng không chấp nhận loại tình yêu đó. Cho dù vậy, bọn họ cũng không dám hỏi Lôi Hạo Nhiên, vì mọi người làm việc cũng đã lâu rồi, tính tình của Lôi Hạo Nhiên thế nào bọn họ rất hiểu, thế nên mọi người lén hỏi Lâm Tiểu Thiên.

Dù là ai hỏi hay khuyên giải, Lâm Tiểu Thiên luôn cười nói “Ta và Hạo Nhiên yêu nhau, vừa khéo chúng ta lại là nam nhân mà thôi, chúng ta sống cùng nhau, hy vọng mọi người có thể thành tâm chúc phúc cho ta, Hạo Nhiên đối với ta là thật lòng, các người không cần lo lắng, chúng ta đã định ước chung thân”

Cuối cùng, Lâm Tiểu Thiên bỏ qua những lời khuyên giải mà trở về bên Lôi Hạo Nhiên, tại phòng của hắn, giường của hắn, không biết vì sao, hai người trước sau vẫn chưa có làm gì. Lôi Hạo Nhiên yêu cầu mọi người trên dưới trong bảo đối với Lâm Tiểu Thiên như bảo chủ phu nhân, hắn cũng bảo quản gia quản lý phòng thu chi dạy cho Lâm Tiểu Thiên tất cả các vận hành trong bảo.

Đêm nay, cũng như mọi khi, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên làm xong công việc, chải đầu rửa mặt xong liền lên giường chuẩn bị đi ngủ. Nhưng khi Lâm Tiểu Thiên chuẩn bị ngủ, bị Lôi Hạo Nhiên hôn lên môi, một nụ hôn mạnh mẽ lại nhiều kích thích.

“Tiểu Thiên, cho ta được không?” Lôi Hạo Nhiên nhìn Lâm Tiểu Thiên hỏi, hai tay vuốt ve thân hình Lâm Tiểu Thiên, nhân lúc y không để ý, lén cởi thắt lưng, cởi áo lỏng ra.

“Hạo Nhiên, ta ...” Lâm Tiểu Thiên không phải không muốn cùng Lôi Hạo Nhiên tiến thêm một bước tiếp xúc, nhưng mỗi khi đến lúc này y lại sợ, y cũng không biết tại sao, có thể là y đối với mình không có tự tin, ái nhân dù là diện mạo hay dáng người đều hoàn mỹ, còn mình thì diện mạo hay dáng người đều bình thường, một người không có gì lạ, y tự ti, y đem sợ hãi thể hiện hết ra bên ngoài trước mặt ái nhân. Sợ mất đi hình ảnh đẹp trong lòng ái nhân, sẽ làm thay đổi tình yêu của bọn họ.

Kỳ thật Lâm Tiểu Thiên nghĩ như vậy là dư thừa, nếu Hạo Nhiên vì thế mà có tình yêu này, thật cũng không khỏi nông cạn. Hơn nữa, Lôi Hạo Nhiên lúc còn là một con mèo khi biết mình đã bị Lâm Tiểu Thiên hấp dẫn, liền thường xuyên nhân lúc Lâm Tiểu Thiên tắm rửa mà ngồi bên cửa sổ nhìn lén, lúc đầu còn chảy cả máu mũi [Lôi tiểu miêu: Đây, tuy rằng giờ người rất là thân thiết! Nhưng sao lại đem bí mật này nói ra! Thủy: sự thật đương nhiên phải đưa ra chi tiết!]

“Tiểu Thiên, người sợ cái gì?” Lôi Hạo Nhiên nhẹ giọng hỏi, ở cùng Lâm Tiểu Thiên cũng đã một khoảng thời gian không ngắn, mỗi vẻ mặt động tác của y cũng không thể qua mắt được Lôi Hạo Nhiên.

Lâm Tiểu Thiên dùng đôi mắt to tròn kia nhìn Lôi Hạo Nhiên, thẳng thắn thành khẩn mà nói “Ta.. ta sợ.. ta sợ sẽ không như trong tưởng tượng của người ...”

Nghe xong đáp án này, Lôi Hạo Nhiên thiếu chút nữa là ngắt đi, mình cầu hoan nhiều lần như vậy đều bị từ chối là do nguyên nhân này? hắn không nhận được mà dùng trán khẽ chạm vào Lâm Tiểu Thiên.

“Ôi” sức không mạnh không thể làm cho Lâm Tiểu Thiên đau, nhưng y lại cảm giác được Lôi Hạo Nhiên mang ý trừng phạt.

“Người là đứa ngốc, người không cần hạ thấp bản thân mình như vậy, cũng đừng xem tình yêu của ta đối với người mỏng manh như vậy!”

34. Chương 34

Nhìn ánh mắt chân thành của ái nhân, Lâm Tiểu Thiên nghĩ lại một chút, đúng vậy, mình cũng hạ thấp ái nhân quá, cũng đem tình cảm hai bên xem như mỏng manh, yếu ớt. “Thật xin lỗi, Hạo Nhiên, ta nghĩ nhiều quá”

“Biết mình nghĩ nhiều là tốt rồi. Vậy hiện tại người không còn băn khoăn gì nữa, không còn lý do để cự tuyệt” Lôi Hạo Nhiên biểu tình tà mị mà nói.

Chưa từng thấy qua bộ dáng tà mị của ái nhân, Lâm Tiểu Thiên liền bị mê hoặc, chờ khi y phục hồi lại tinh thần y phục của y đã bị cởi bỏ, chỉ còn lại cái quần không thắt chặt còn mặc trên người, tùy tiện động vào cũng có thể cởi ra.

“A...” Lôi Hạo Nhiên hôn từ cổ kéo xuống bờ vai xinh đẹp của y. Từ yết hầu phát ra một tiếng rên rỉ.

Đối với tình hình này, Lôi Hạo Nhiên mặc dù không nóng lòng, nhưng không phải là không muốn, dù sao y cũng là nam nhân, có đôi khi cần phát tiết một chút, hơn nữa, hắn thường xuyên ra ngoài bàn chuyện làm ăn, có đôi khi phải ra vào những nơi phong nguyệt, cho nên hắn cũng không ngoại lệ. Nhưng cùng nam nhân vẫn là lần đầu tiên, hắn cũng không rõ ràng gì, chỉ biết là nam nhân trong lúc làm chuyện ấy nếu không cẩn thận sẽ làm ái nhân bị thương, vì trời sinh nơi đó không dùng để tiến vào. Cho nên hắn cố gắng tìm điểm nhạy cảm trên người Lâm Tiểu Thiên, muốn cho y cảm nhận được nhiều khoái hoạt từ hắn.

Ngay khi Lôi Hạo Nhiên ngậm lấy hai điểm đỏ hồng trước ngực Lâm Tiểu Thiên, Lâm Tiểu Thiên không kiềm được mà phát ra tiếng rên rỉ, nghe được tiếng mình rên rỉ, Lâm Tiểu Thiên không nhận được mà quay mặt sang một bên, không cho ái nhân nhìn thấy bộ dáng của mình.

“Đồ ngốc!” Lôi Hạo Nhiên ngẩng đầu khẽ hôn môi Lâm Tiểu Thiên “Tiếng này là do chúng ta lưỡng tình duyên tuyệt mà phát ra, nếu đã thích, sao lại còn phải ngượng ngùng? Đây là chuyện bình thường, nó chứng minh rằng người cảm nhận được khoái hoạt”

“A” Lâm Tiểu Thiên nhất thời rút khẩu khí, không thể tin mà nhìn ái nhân trên người mình. Lôi Hạo Nhiên trấn an Lâm Tiểu Thiên, đồng thời một tay luồn vào quần của y, vuốt ve hạ thân mềm mại.

Nhìn phản ứng của Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên cười khẽ ra tiếng, thật sự là một tiểu gia hỏa đơn thuần.

“A ...A ...” Lôi Hạo Nhiên vuốt ve hạ thân, Lâm Tiểu Thiên cảm nhận được khoái cảm trước nay chưa từng có. Không biết từ khi nào y phục trên người cả hai đã không còn nữa, làn da nóng rực áp sát vào nhau, cơ thể không ngừng tiết ra mồ hôi và nhiệt độ cũng tăng lên không ngừng.

Lôi Hạo Nhiên lại ngậm hai điểm đỏ hồng trước ngực ái nhân, tay không ngừng vuốt ve thân dưới, cho dù bên dưới đã hừng hực gấp rút nhưng vẫn đang tự chủ dè xuống. Hắn rất hiểu tính cách của ái nhân, y cũng là nam nhân, không phải vì yêu mình, cho dù có làm thế nào, y cũng không cam tâm tình nguyện mà như phái nữ nằm dưới thân mình.

“AĐủ rồi!... Đủ rồi! Hạo Nhiên ... sắp ra rồi ...” cảm giác được mình sẽ bắn ra, Lâm Tiểu Thiên kêu to ái nhân, muốn cho hắn rời khỏi.

“Không sao, bắn tới tay ta là tốt rồi!”

“Đừng mà ... Hạo Nhiên, buông tay ...” Toàn thân đều đã thả lỏng, Lâm Tiểu Thiên vô lực nhìn bả vai cường tráng của Lôi Hạo Nhiên.

Đáng tiếc Lôi Hạo Nhiên không cho y như mong muốn, cố làm cho y bắn ra trong tay mình. Đột nhiên, ngay huyết đạo đã xuất ra “A ...” Cao giọng rên rỉ, Lâm Tiểu Thiên phóng ra dục vọng của mình vào tay hắn ...

35. Chương 35

“Đừng mà ...” Lâm Tiểu Thiên nhìn động tác của ái nhân nhin không được hô một tiếng.

Chỉ thấy bàn tay Lôi Hạo Nhiên cử động, vươn đầu lưỡi liếm thứ chất lỏng trong tay “Hương vị của Tiểu Thiên thật ngọt ...” Nói xong, đem môi mình phủ lấy môi Lâm Tiểu Thiên.

Cảm nhận được hương vị của mình từ miệng ái nhân, Lâm Tiểu Thiên cảm thấy thẹn thùng, còn cảm thấy một chút xấu hổ, nhưng biểu hiện của ái nhân rất hưởng thụ.

Dùng môi hôn lấy để dời đi sự chú ý của ái nhân, Lôi Hạo Nhiên tách hai chân thon dài của Lâm Tiểu Thiên, ngón tay chạm vào tiểu huyết của Lâm Tiểu Thiên mà trước nay chưa ai chạm qua vuốt ve quanh thân.

“A.. Hạo ... Hạo Nhiên ...” Lâm Tiểu Thiên cắn chặt môi dưới khiến nó sưng đỏ lên, kiềm chế không được mà phát ra tiếng rên rỉ.

“Tiểu Thiên, chào người ...” Lôi Hạo Nhiên mê hoặc nhìn Lâm Tiểu Thiên, mái tóc dài đen mượt như tơ lụa thượng hạng xỏa trên giường. Vì kích tình, mà làn da mặt ong như một tầng rặng mây đỏ, đôi mắt to sáng ngời đã phủ mờ một tầng nước, đôi môi sưng đỏ phát ra tiếng rên rỉ mê người ...

Lôi Hạo Nhiên cố gắng luồn vào tiểu huyết giữa đang đóng chặt, đáng tiếc ...

“Đau!” Bất ngờ, một tiếng đau của Lâm Tiểu Thiên đang say trong tình dục vang lên, y nhíu mày.

“Tiểu Thiên, thả lỏng, đừng khấn trương!”

“A” y hít sâu, không ngừng thả lỏng mình, chỉ là thân thể y cùng hắn lúc đó đặc biệt đối nghịch, y càng muốn thả lỏng, nhưng thân thể lại càng khấn trương “Hạo Nhiên, ta không biết xảy ra chuyện gì, ta càng muốn thả lỏng, nhưng thân thể lại càng khấn trương ...”

Lôi Hạo Nhiên ngẫm nghĩ một chút, hai tay dùng sức nâng lấy thắt lưng của Lâm Tiểu Thiên, xoay người y lại, để y nằm sắp xuống giường đưa lưng về phía mình, Lâm Tiểu Thiên ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn “Hạo Nhiên, người muốn ...” ngay khi y muốn hỏi, lại bị động tác của Lôi Hạo Nhiên làm cho ngây người! Hắn sao có thể như vậy!?

Lôi Hạo Nhiên nâng mông của ái nhân, cúi đầu, vươn đầu lưỡi khẽ liếm nếp nhăn ở tiểu huyết...

“A ...Hạo ...Nhiên ...Đừng ...” Hấn sao có thể liếm nơi đó, nơi đó là dùng để ... Lâm Tiểu Thiên nhắm mắt lại ...

“Đừng như thế nào? Như thế này?” Ngay khi Lôi Hạo Nhiên thả lỏng ở tiểu huyết, tiếp nhập lộ trình nóng rực, đầu lưỡi phát ra tiếng liếm khê ở tiểu huyết, răng nanh thì cắn thật non chung quanh tiểu huyết ...

Giờ khắc này Lâm Tiểu Thiên đã không còn cảm thấy then, chỉ có thể không ngừng mà cao giọng rên rỉ, nằm sấp, hai chân quỳ gối trên giường sấp không chịu được....

Trải qua một phen cố gắng, cuối cùng Lôi Hạo Nhiên cũng cảm thấy được tiểu huyết của ái nhân trầm tĩnh lại, hấn thừa dịp Lâm Tiểu Thiên còn mê say trong bể dục, lấy tay thay thế đầu lưỡi đi vào ...

So với đầu lưỡi thì ngón tay cứng rắn luồn vào, Lôi Hạo Nhiên ban đầu phải trải qua cố gắng, Lâm Tiểu Thiên không cảm nhận được đau đớn, chỉ càng thấy khó mở miệng rên rỉ khoái hoạt, giống như nhất thời nước liên tục tràn vào óc

36. Chương 36

Lôi Hạo Nhiên không ngừng khai phá mật huyết của ái nhân, hy vọng có thể dùng ngón tay cứng rắn tiến vào đó nhanh hơn..

Ngón tay ra ra vào vào, có đôi khi phát ra âm thanh thổ dốc, nếu không phải đang ở trong đó, Lâm Tiểu Thiên khó có thể tưởng tượng được vì động tác của ái nhân mà có thể phát ra thanh âm như vậy ...

“AA...” Nhưng mà, y ngoại trừ rên rỉ, y cũng không biết mình còn có thể nói gì...

Những điểm mẫn cảm của Lâm Tiểu Thiên từ trên xuống dưới, hấn không chỗ nào chưa từng thưởng thức qua ...

Một ngón, hai ngón, ba ngón tay ... cuối cùng, Lôi Hạo Nhiên đã có thể khai phá tiểu huyết của y ... hấn rút tay ... tiểu huyết đã quen được lấp đầy, nhất thời rút ra, tiểu huyết không ngừng run rẩy, nước mắt từ khóe mi chảy xuống, miệng không nhịn được mà khê lay động “Hạo Nhiên ...ta muốn ...cho ta ...”

Kì thật, cho dù Lâm Tiểu Thiên không cầu, Lôi Hạo Nhiên cũng sẽ không để y phải chờ, bởi vì chính bản thân đã nhịn đủ rồi, hấn rút cuộc vẫn không nhịn được, dùng sức nâng thất lưng, mạnh mẽ, nóng bỏng luồn vào tiểu huyết, hai thân thể chạm vào như hòa làm một ...

Cuối cùng, tiến nhập này như nguồn suối ngọt ngào, bị cảm giác rực nóng bao phủ lấy khiến y không nhịn được mà rên rỉ thành tiếng, trời ạ, loại cảm giác thật tuyệt!.

Lôi Hạo Nhiên nắm chặt bàn tay Lâm Tiểu Thiên, mười ngón đan xen vào nhau, khoái hoạt cùng thống khổ hấn phải cùng ái nhân chia sẻ....

“Hạo Nhiên ... Hạo Nhiên ...” Cùng với đau đớn, Lôi Hạo Nhiên tiến nhập cả thân mình nhưng cũng không chạm tới nơi đó, Lâm Tiểu Thiên cảm thấy quan hệ của hai người một lần nữa có vị trí xác thực, những chuyện hấn tiến vào thân mình đều thay đổi, hai người tiếp xúc thân mật, trong lúc quan hệ, bọn họ đã đạt tới một mức độ nào đó, y càng không ngừng gọi tên ái nhân ...

Hài lòng tiến vào hỏa huyết liền bắt đầu một trận kịch liệt...

“A ...khôngnhanh quá....”

Ngay khi Lôi Hạo Nhiên chạm vào, hấn tinh tường cảm nhận được phản ứng của ái nhân, tiếng rên rỉ đặc biệt thỏa mãn, thế là hấn cứ như vậy mà không ngừng tiến công ...

“Asâu quá ...Hạo Nhiên....nơi đó thật thoải mái”

Lôi Hạo Nhiên tiến đến mộng của Lâm Tiểu Thiên, cuối cùng, bạch quang xinh đẹp vì kích thích của hai người hiện lên trong mắt, bọn họ bắn ra chất dịch nóng bỏng của dục vọng ...

Thời điểm đạt tới cao trào, đồng thời có một loại cảm giác xuất hiện trong đầu họ, có thể trong biển người mờ mịt mà gặp được nhau, quen biết đã rất khó, huống chi là yêu nhau? Lương tình duyên tuyệt không

phải là chuyện dễ dàng, cho nên chúng ta phải quý trọng ái nhân bên người, người khác đối xử với người khi yêu như thế nào không phải là điều quan trọng. Chúng ta đối xử với mình khi yêu như thế nào, hai người phải thẳng thắn thành khẩn yêu nhau mới là quan trọng nhất, cho nên chúng ta phải biết quý trọng mỗi một khắc mà chúng ta yêu, dù là ai cũng không thể chia rẽ chúng ta. Trước kia không có người, mỗi ngày trôi qua, ta thật quá cô quạnh, hiện tại ta đã có người, mỗi một khắc đều hạnh phúc, tương lai ta muốn cùng người hưởng thụ những thời khắc hạnh phúc và đau khổ! Kiếp này, có thể cùng người yêu nhau thì ta đã quá may mắn!

Sau khi kích tình, Lôi Hạo Nhiên xoay người nằm trên giường, rồi mới ôm ái nhân vào lòng ngực, để hân thở vào lòng ngực của mình, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt “Tiểu Thiên, ta yêu người”

Không biết tại sao, những lời này Lôi Hạo Nhiên không phải lần đầu tiên nói với mình, nhưng để cho hân cảm nhận được một câu yêu, Lâm Tiểu Thiên hai tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Lôi Hạo Nhiên, ngửa đầu nhìn hân nói “Hạo Nhiên, ta cũng yêu người, có thể sống cùng người, cả kiếp này ta thật hạnh phúc!”

Sau khi nói, hai người cùng nhìn và nở một nụ cười thật ngọt ngào, nếu không phải nghĩ vì đây là lần đầu hân hạ Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên thật muốn làm lại một lần, nhưng hân không thể ích kỷ vì mình mà làm cho ái nhân ngày mai không thể xuống giường. Ôm ái nhân trong lòng, trong lòng Lôi Hạo Nhiên không khỏi cảm tạ hai Câu Hồn sứ giả hồ đồ kia, nếu như không phải họ sắp đặt như vậy, sao mình có thể sống cùng Lâm Tiểu Thiên?

37. Chương 37

Giữa trưa ngày hôm sau, cùng ái nhân hoạt động cả một buổi tối, Lâm Tiểu Thiên mệt mỏi ngủ thẳng một giấc cho đến bây giờ, y dụi dụi đôi mắt, đặt vào mắt đầu tiên chính là con người tinh anh, ôn nhu thâm thúy của Lôi Hạo Nhiên đang nhìn mình, làm cho Lâm Tiểu Thiên lòng say không ngớt. Nhìn ánh mắt ấm áp của ái nhân truyền đến, Lâm Tiểu Thiên dùng âm thanh khàn khàn hỏi “Hạo Nhiên Bây giờ là lúc nào?”

“Đã giữa trưa, người quá mệt mỏi” Trong khi chờ ái nhân tỉnh lại, Lôi Hạo Nhiên tranh thủ lấy sổ sách trong thư phòng ra xem. Kì thật, hân rất muốn nằm trên giường mà ôm lấy Lâm Tiểu Thiên, nhưng vì gần đây nhiều chuyện làm cho hân bận rộn nên đành phải ở một bên xử lý mọi chuyện và chờ ái nhân tỉnh dậy.

Nghe Lôi Hạo Nhiên nói bốn chữ “người quá mệt mỏi”, Lâm Tiểu Thiên mới nhớ lại những gì mà hai người đã làm tối qua, mặt không khỏi đỏ lên. Trời! Tối qua, việc dâm dăng như vậy là mình sao? Y chuyển động thân thể muốn ngồi lên “A.. đau ...” nhưng thân thể lại truyền đến cảm giác đau nhức, đặc biệt là nơi cái cổ kia, làm cho y không nhịn được mà phát ra tiếng.

Nghe được tiếng y kêu đau, Lôi Hạo Nhiên lập tức lo lắng, đỡ ái nhân ngồi trên giường, đưa lưng tựa vào trong lòng mình, lo lắng hỏi han “Xảy ra chuyện gì? làm sao đau?”

Đột nhiên, trong bụng Lâm Tiểu Thiên truyền đến một cảm giác không được thoải mái, làm cho sắc mặt y tái nhợt.

Thấy thế, Lôi Hạo Nhiên càng thêm lo lắng “Tiểu Thiên, người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sắc mặt người trắng hết rồi”

“Không có gì” Lâm Tiểu Thiên ngượng ngùng nói “Ta nghĩ chỉ cần đi nhà xí thôi”

Lôi Hạo Nhiên lập tức ôm lấy y, đem y tới nhà xí phía sau, nhưng hân lại không chịu ra ngoài, Lâm Tiểu Thiên nóng nảy đứng lên, dáng vẻ mình đi nhà xí làm sao có thể để hân nhìn thấy, y cắn môi uy hiếp nói “Hạo Nhiên, nếu người không ra ngoài, sau này ... sau này, người đừng nghĩ đến chuyện có thể chạm vào ta!” Đây là lần đầu tiên Lâm Tiểu Thiên uy hiếp ái nhân.

“Ta đi là được rồi” nếu không đi sau này thế nào? Lôi Hạo Nhiên sau khi bị ái nhân uy hiếp, giống như một con mèo bị chủ nhân vứt bỏ, ủ rũ mà đi ra ngoài.

Qua một lúc sau, Lâm Tiểu Thiên tay vịn tường mà bước ra, Lôi Hạo Nhiên khẩn trương ôm lấy y vào lòng hỏi “Tiểu Thiên, sao lâu vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tiểu Thiên vốn là người không muốn nói ra, nhưng nhìn bộ dáng lo lắng của ái nhân, nếu như mình không nói sẽ chỉ càng làm cho hắn lo lắng “Không có gì, chỉ là tiêu chảy” y cuối đầu, gương mặt đỏ ửng.

“Đồ ngốc, đối với ta thì có gì phải ngại ngần chứ” Lôi Hạo Nhiên hôn lên đỉnh đầu của Lâm Tiểu Thiên, ngữ khí kèm theo một chút lo lắng nói “Ta vẫn còn thấy lo lắng, hay để Vân Văn Sinh đến xem cho người thế nào” Nói xong, hắn ra ngoài sai một hạ nhân mời Vân Văn Sinh đến.

“Được rồi” Lôi Hạo Nhiên ôm lấy ái nhân ngồi vào bàn “Tiểu Thiên, chúng ta vừa ăn vừa chờ đi”

Ngay khi bọn họ đã ăn được một nửa, Vân Văn Sinh đã tới “Vân đại phu chào, cùng ngồi xuống ăn chung đi”

“Không cần, các người cứ ăn xong đi rồi chúng ta nói sau” Nhìn hai người dùng cơm, người gấp rau cho ta, ta gấp rau cho người, thật ngọt ngào vô cùng, làm cho Vân Văn Sinh trong lòng không khỏi hoài nghi, người kia đích thực là nghĩa huynh mà mình kết bái nhiều năm sao?

Sau khi ăn xong, Lôi Hạo Nhiên mặt không đổi sắc mà nói chuyện thân mật đêm qua của hai người cho Vân Văn Sinh nghe, hơn nữa cũng đem luôn chuyện Lâm Tiểu Thiên bị tiêu chảy nói hết, để xem hai chuyện này có liên quan gì không, dù sao hắn cũng biết Lâm Tiểu Thiên là một người rất coi trọng sức khỏe của bản thân, tuyệt đối không ăn lung tung bất cứ thứ gì, hơn nữa, thức ăn bọn họ ăn đều giống nhau, không có khả năng chỉ một mình Lâm Tiểu Thiên bị, hơn nữa đêm qua hai người chỉ dùng nơi đó để làm, hắn cảm thấy không nhiều không ít cũng có liên quan.

38. Chương 38

Sau khi bắt mạch cho Lâm Tiểu Thiên, Vân Văn Sinh nói “Thân thể Tiểu Thiên rất khỏe mạnh, không ăn phải đồ hỏng gì. Hạo Nhiên, ta hỏi người, tối hôm qua người làm xong, người có giúp Tiểu Thiên rửa sạch chất dịch của người trong cơ thể y không?”

Hai gã đương sự lắc lắc đầu “Quả là thế” Vân Văn Sinh thở dài “Hạo Nhiên, người phải biết, trời sinh nơi đó của nam nhân không dùng để tiến vào, cho nên không thể giống như nữ nhân mà nhận chất dịch này, người chỉ có hai sự lựa chọn” hắn giơ lên trước mặt Lôi Hạo Nhiên hai ngón tay “Một là người phải ở bên ngoài mà bắn ra, hai là sau khi bắn ra trong cơ thể phải tiến hành rửa sạch sẽ”

Lâm Tiểu Thiên và Lôi Hạo Nhiên đối với Vân Văn Sinh bội phục sát đất, nói ra như vậy mà mặt không hề đổi sắc, làm bọn họ nghe mà thấy ngại ngần. Lôi Hạo Nhiên hoàn toàn bị ánh mắt của mình bán đứng nội tâm không được tự nhiên, Lâm Tiểu Thiên mặt đỏ bừng.

“Còn nữa ...” Vân Văn Sinh lấy từ trong lòng ngực mình ra một lọ được để lên bàn, tiếp tục nói “Đây là vì Tiểu Thiên, mà đặc biệt phối chế thuốc mỡ, phải biết rằng trời sinh nam nhân không có bộ phận tiếp nhận, chờ đến khi lớn tuổi sẽ để lại rất nhiều di chứng xấu hổ, cho nên từ giờ phải điều dưỡng cho tốt. Mỗi lần làm, chỉ cần đổ ra một chút được làm trơn là được, ta dự định vài hôm nữa mới đưa cho các người, ai ngờ hai người lại tiến triển nhanh đến vậy”

“.....”

Nghe xong câu cuối cùng, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên không còn lời nào để nói, chẳng lẽ có quan hệ thân mật thì phải báo cáo cho người ‘Vân Sinh, hôm nay ta cùng ái nhân của ta sẽ quan hệ thân mật’

“Khụ!” Lôi Hạo Nhiên xấu hổ mà nhún hún nói “Cám ơn người, Vân Sinh” nghe xong lời nói của nghĩa đệ, Lôi Hạo Nhiên mới biết được nguyên nhân làm cho ái nhân như vậy là không điều dưỡng tốt, khi lớn tuổi sẽ có ảnh hưởng xấu, chuyện này đã phải nhờ đến hắn, sau này nhất định phải báo đáp hắn.

Nghe Vân Văn Sinh nói về quan hệ của mình, mặc kệ hiện tại có bao nhiêu ngại ngần cùng thẹn thùng, Lâm Tiểu Thiên vẫn nhẹ giọng nói lời cảm tạ. Bất quá, y và Lôi Hạo Nhiên đều rất bội phục Vân Văn Sinh, tuy nói hắn là đại phu, hiểu được mọi chuyện linh tinh của việc đó thì cũng không gì lạ, nhưng hắn quá tinh thông!

Giống như biết trong lòng hai người đang nghĩ gì, Vân Văn Sinh nói “Các người nhất định rất ngạc nhiên vì sao ta lại biết? Kì thật lúc Hạo Nhiên tuyên bố sống cùng Lâm Tiểu Thiên, ta chỉ biết sau này chỗ của ta rất hữu dụng, dù sao ta cũng là đại phu của bảo. Cho nên ngày đó, ta mua không ít sách, hiểu biết không ít chuyện đó, hi vọng có thể giúp được các người” nói tới đây, hắn không nhịn được kiêu ngạo đứng lên “Các người xem, hiện tại không phải là thế sao”

“Còn nữa ...” hắn nhìn trên bàn những món ăn chưa dọn đi, tiếp tục nói “Tình hình là sau khi tận lực thì nên cho Lâm Tiểu Thiên ăn những món ăn nhẹ và những món ăn lỏng thì tốt hơn những thực vật có vị cay thế này” Vân Văn Sinh khẳng định diện mạo Lâm Tiểu Thiên chỉ là bình thường, hắn trước sau cũng không giống nghĩa huynh – Lôi Hạo Nhiên khí phách hơn người như vậy lại có thể chấp nhận một người bình thường như vậy.

Nếu Lôi Hạo Nhiên không hiểu rõ được nhận thức của Vân Văn Sinh, hắn nhất định sẽ cho rằng hắn là một người có kinh nghiệm, nhưn hắn vẫn thật cảm tạ, vì mình và ái nhân mà điều tra toàn bộ, nếu như lần này không có hắn, mình còn không biết sau này ai nhân sẽ gánh lấy những di chứng nghiêm trọng gì “Cám ơn người, Văn Sinh” Hắn thật sự không biết nói gì hơn, chỉ có thể dùng năm từ đó để diễn tả lòng cảm tạ.

“Cái kia ...” Lâm Tiểu Thiên đỏ mặt nói “Vân đại phu, người có thể dạy ta thuốc này làm như thế nào không?” Cho tới nay, Tiểu Thiên không ít lần xem qua bệnh cho động vật, đối với thảo dược cũng có chút ít hiểu biết, y muốn tự mình học cách bào chế loại dược này, sau này dùng hết cũng có thể tự mình chế ra, nếu sau khi dùng hết mà nói với Vân Văn Sinh, y làm không được thì giống như y đem chuyện của mình cùng ái nhân đem nói cho người khác.

Vân Văn Sinh là người thông minh, ý nghĩ của Lâm Tiểu Thiên tuyệt không khó khăn đoán được, thế là thẳng thắn mà đáp ứng.

39. Chương 39

Sau một đêm quan hệ thân mật, nhìn Lâm Tiểu Thiên và Lôi Hạo Nhiên cho người ta cảm giác càng ngày hai người càng thâm thiết, chuyện buổi tối diễn ra đã là chuyện bình thường, tuy rằng mới bắt đầu Tiểu Thiên cảm thấy then thừng, nhưng trong lúc đó y lại nhận ra mình thật sự rất hưởng thụ. Đặc biệt sau khi được Vân Văn Sinh điều được, mỗi lần Lâm Tiểu Thiên chịu đau đớn quá mức, ngày hôm sau liền khỏi hẳn, bí huyết của ái nhân bị xuyên qua nhiều lần làm cho Lôi Hạo Nhiên thích thú không muốn buông tay.

Từng ngày trôi qua, sự thấu hiểu của cả hai ngày càng tăng, chỉ cần nhìn vào mắt của nhau thì có thể biết người kia đang nghĩ gì.

Trải qua những ngày suy nghĩ, Lôi Hạo Nhiên quyết định xây dựng bên cạnh phòng kia – phòng trước đây của Lâm Tiểu Thiên – thành dục trì, vì không có dục trì, cùng ái nhân vệ sinh thân thể thật không tiện lợi. Lôi Hạo Nhiên cho người tạo nên một dục trì như thiên nhiên, có núi giả, đủ loại mọi thực vật, hắn biết trên núi phía sau Phục Long Bảo có một ôn tuyền, hắn cho người làm một đường dẫn nước từ ôn tuyền vào dục trì, còn khảm vài dạ minh châu trân quý để chiếu sáng. Tại thời điểm hoa tiêu, Lôi Hạo Nhiên còn phát hiện cái ôn tuyền kia còn có một ít cá sinh tồn, thế là hắn thuận tiện dẫn cá về đây, làm cho dục trì nhìn qua thêm sinh động, dù sao dục trì vẫn rất lớn. Riêng đỉnh chóp của cửa sổ ở mái nhà, mặt trên được phủ bằng lớp ngọc lưu ly trong suốt được mua từ nước láng giềng với một cái giá không nhỏ. Khi trời nắng, từ trong dục trì nhìn ra cửa sổ, có thể thấy được sao trời lung linh và lại thông khí. Khi mưa xuống, đem cửa sổ ngọc lưu ly khép lại, ngồi trong dục trì có thể nhìn được những hạt mưa dùng chân nơi cửa sổ tạo nên một cảnh sắc rất đẹp.

Vì để kín đáo và thuận tiện, hắn đã cho đóng kín cửa phòng, ở gian phòng của mình mở ra một lối đi, để sau này dễ dàng di chuyển.

Lôi Hạo Nhiên đưa Lâm Tiểu Thiên vào dục trì mới xây “Tiểu Thiên, người xem” mảnh vải che mắt của Lâm Tiểu Thiên được kéo xuống, đặt vào trong mắt là hai từ ‘quá đẹp, quá đẹp’ từ này khó mà có thể hình dung được từ đẹp, nó rất đồ sộ, nó có cảnh sắc tự nhiên. Ánh mặt trời theo hướng từ trên cửa sổ truyền xuống, hơi nước trong hồ dâng lên, núi giả, thực vật ở gần dạ minh châu được chiếu rọi lung linh như tiên cảnh, đến gần dục trì cúi đầu và thấy, trong nước còn có cá tự do bơi lội thỏa thích

“Thích không?” Lôi Hạo Nhiên ở phía sau Lâm Tiểu Thiên, hai tay ôm lấy thắt lưng, cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói “Tiểu Thiên, đây là một trong những lễ vật mà ta tặng cho người”

Vì để giữ bí mật, trong lúc trang trí dự tiệc, Lôi Hạo Nhiên vẫn không cho Lâm Tiểu Thiên bước vào, chính là để bây giờ cho ái nhân một điều ngạc nhiên. Nhìn về mặt cảm động của ái nhân lúc này, Lôi Hạo Nhiên biết mình đã thành công.

Hắn từ trong ngực lấy ra một túi tiền đặt vào tay Lâm Tiểu Thiên “Tiểu Thiên, đây là một lễ vật khác ta tặng người, người mở ra xem coi có thích không?”

Lâm Tiểu Thiên liền mở chiếc túi ra, là một vòng ngọc trong suốt thiên tử sắc, tạo hình cũng bình thường, nhưng có chút khác biệt, chiều rộng khác so với những chiếc bình thường, rất đẹp, cho dù Tiểu Thiên không hiểu gì về ngọc nhưng khi nhìn thì cũng biết đây là ngọc vô giá

“Hạo Nhiên, người sao lại đưa vòng ngọc cho ta? Người đừng quên ta là nam nhân” Lâm Tiểu Thiên nhíu mi nhìn vòng ngọc trong tay nói, mặc dù là một kẻ thụ dưới người ái nhân, nhưng cũng đường đường là nam tử, sao có thể đưa trang sức của nữ nhân cho mình?

“Tiểu Thiên, ta chưa từng xem người là nữ nhân, người không phát hiện chiếc vòng ngọc này khác với những loại bình thường điểm nào sao? Vòng ngọc này là ta đã cho công tượng có tay nghề làm trang sức tốt nhất tạo ra, cả thiên hạ này chỉ có một, người đem so với trang sức của nữ nhân bình thường không phải nó lớn hơn sao, nó chính là vì nam nhân mà được thiết kế riêng, cũng chỉ thích hợp cho nam nhân” Lôi Hạo Nhiên cầm lấy vòng ngọc trong tay Lâm Tiểu Thiên, kéo tay trái của y vào bồn tắm, dùng nước trong hồ để thuận lời đeo vào.

“Người xem, không cảm thấy như nữ nhân chút nào” Lôi Hạo Nhiên giữ chặt lấy tay trái của y đặc ý nói “Được rồi, người từ nay đã bị ta trói chặt, ngoại trừ bên cạnh ta, người sau này không thể đi đâu được nữa”

Lâm Tiểu Thiên nhìn chiếc vòng ngọc trên tay trái, đúng vậy, vòng ngọc này thật sự dành cho nam nhân tuyệt không có chút khí chất nữ nhi, ngược lại còn làm cho người ta có cảm giác – nó chính là vì nam nhân mà được tạo ra.

Lâm Tiểu Thiên cảm động mà vui đầu vào trong lòng ái nhân nói “Hạo Nhiên, người thật tốt với ta” từ khi hai người yêu nhau tới nay, chỉ một mình Lôi Hạo Nhiên nỗ lực, mình không vì hắn mà làm được chuyện gì “Người đã vì ta rất nhiều”

“Khi hai chúng ta yêu nhau, ta cảm thấy không cần phải ... tính toán ai đã cố gắng vì ai nhiều hơn, ai nỗ lực ít hơn. Điều quan trọng là trong lòng chúng ta có nhau, phải không?”

Lâm Tiểu Thiên tựa đầu vào vai Lôi Hạo Nhiên mà gật gật đầu, thật lâu mới truyền ra được một câu.

“Hạo Nhiên, người sẽ làm hư ta”

Lôi Hạo Nhiên hôn một cái lên đỉnh đầu ái nhân “Ta chính là muốn cưng chiều người, ta không sợ làm người hư, chỉ sợ cưng chiều người mà không xấu”

Nghe xong những lời này của ái nhân, Lâm Tiểu Thiên không nói gì, chỉ càng thêm siết chặt lấy ái nhân, có một ái nhân như vậy, còn cầu mong gì nữa?

40. Chương 40

Đôi tình nhân này không biết ôm nhau qua bao lâu, Lôi Hạo Nhiên đột nhiên nói “Tiểu Thiên, trong hồ này chính là ôn tuyền, còn hai canh giờ nữa mới đến giờ dùng bữa, không bằng chúng ta xuống ngâm mình một chút đi.”

Lời này quả thật đã đánh đúng tâm ý của Lâm Tiểu Thiên, thử hỏi ai nhìn thấy dự tiệc đẹp như tiên cảnh thế này đều không muốn xuống chứ? Đáng tiếc, Lâm Tiểu Thiên không biết bên cạnh mình còn có người đang rình mình như một con mèo rình mồi.

Được sự đồng ý của ái nhân, Lôi Hạo Nhiên lập tức đem y phục của cả hai cởi ra, giờ khắc này, hắn y như một con mèo đang muốn ăn trộm thịt sống – dương dương tự đắc.

“Oa, thật thoải mái” Ngồi trong hồ, Lâm Tiểu Thiên không nhận được mà tán thưởng.

“Ôn tuyền này, ngâm mình nhiều có thể giúp cơ thể, nhưng ngâm mình cho ta cảm giác lâng lâng” Lôi Hạo Nhiên giăng giải nói.

Hồ! nước suối vây quanh lấy da thịt, cảm giác như được về với mẫu thân lúc còn trong bụng người. Ngay khi Lâm Tiểu Thiên đang tận hưởng sự thoải mái mà ôn tuyền đem đến, đột nhiên, trước ngực bị một bàn tay xoa nắn, vuốt ve “A ...” Y nhận không được mà lên tiếng rên rỉ

Đôi môi nóng rực kia của Lôi Hạo Nhiên không ngừng quấy lấy bả vai Lâm Tiểu Thiên. Thói quen của thân thể lại bị Lôi Hạo Nhiên khơi mào dục vọng, chỗ nào là chỗ nhạy cảm, hần rở như lòng bàn tay.

Lâm Tiểu Thiên mở to mắt “Hạo Nhiên.....người.....a không phải nói, ngâm ôn tuyền sao?” hai tay của y đẩy người của ái nhân ra.

“Đúng vậy, ngâm ôn tuyền đồng thời cũng có thể tìm trò giải trí” vuốt ve hai tay chậm rãi di chuyển xuống thắt lưng mềm mại, chậm rãi vuốt ve cái mông, ổ giữa ngón tay không lén lút mà luồn vào trong huyết mê người.

Ái nhân hiểu rõ thân thể của mình, so với mình càng thêm hiểu biết, Lâm Tiểu Thiên duy trì lý trí sắp bị phá vỡ “Hạo Nhiên, hiện tại không có được!” y hy vọng có thể dùng điều này để nhắc nhở ái nhân, y không phải không muốn hai người cùng nhau thân mật, nhưng hiện đang là ban ngày, Cảnh Dạ lâu gia nhân cũng nhiều, tuy có ít người đi qua, nhưng nếu bị người khác nghe được tiếng rên rỉ, bọn họ sẽ biết ban ngày mà làm chuyện này, y sau này còn dám gặp ai!

“Không sao, chờ sau khi chúng ta ngâm xong, ta sẽ ôm người về giường, tự mình bôi thuốc cho người. Dù sao mỗi lần đều do ta thưởng”

Nhìn ánh mắt của hần lại nghe được những lời như vậy, Lâm Tiểu Thiên cảm xúc mạnh mẽ, mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn.

“A...” Lâm Tiểu Thiên bị động tác phía dưới của ái nhân làm cho sợ đến kêu ra tiếng.

Lôi Hạo Nhiên xoay người Lâm Tiểu Thiên, làm cho nửa người trên của y nằm dài bên cạnh hồ, rồi mới nâng một chân của y nằm trên cạnh hồ, chỉ để lại một chân trong nước, làm cho mông y nâng cao lên, tiểu huyết trắng mịn phơi bày trong không khí, vừa thu vừa co rút lại, thấp thoáng có thể thấy được.

Ngồi trong hồ, Lôi Hạo Nhiên nâng mông của Lâm Tiểu Thiên, nhìn cảnh sắc tươi đẹp mê người trước mắt, vươn đầu lưỡi liếm lên, ở đầu lưỡi làm dịu đi, tiểu huyết tản mát ra càng rực rỡ mê người.

“A Hạo Nhiên.....” Sợ bị người khác nghe được, Lâm Tiểu Thiên áp lại tiếng rên rỉ, hai điểm hồng nhạt trước người, hần dùng hàm răng trắng như tuyết mà cắn lấy, trong miệng còn tràn ra vài giọt nước trong suốt ...

“Hạo Nhiên.....Mau ... A...Tiến vào” Lâm Tiểu Thiên nhận không được khóc nói. Tiểu huyết mềm mại bị đầu lưỡi không ngừng kích thích, huyết nội truyền đến từng cảm giác khó chịu, làm cho y muốn gì đó mạnh mẽ đi vào ...

Nghe thấy tiếng ái nhân khóc, Lôi Hạo Nhiên rốt cuộc chịu không được, hần đứng lên, dùng sức đỡ lấy thắt lưng, đi vào! Hai người từ miệng phát ra thanh âm thỏa mãn

41. Chương 41

Sau khi kích tình, Lâm Tiểu Thiên một lần nữa trở lại dục trì, Lôi Hạo Nhiên yêu quý ái nhân vừa hầu hạ xong, không thể ngồi trên tảng đá cứng ngắc được, thế là hần để y ngồi trên đùi của mình, tựa người vào lòng ngực mình.

Lâm Tiểu Thiên hai tay ôm lấy cổ Lôi Hạo Nhiên, nhìn cá bơi lội trong dục trì mà không ngừng thở dốc, vừa rồi mình và ái nhân một tràng hoan ái kịch liệt cũng không quấy rầy tới nó.

“Hạo Nhiên, cá đó thật xinh đẹp, nhưng cũng thật kỳ lạ, có thể sống trong nước nóng, chẳng lẽ chúng nó không sợ chết sao?”

“Loại cá này gọi là Sa Linh, một loại cá trưởng thành trong ôn tuyến, nếu bắt chúng ra ngoài nước lạnh để nuôi, chưa đến nửa ngày chúng nó sẽ chết hết. Sa Linh là một loại cá rất hi hữu, hơn nữa mọi người cũng không chú ý đến hậu sơn ôn tuyến đó, nếu không bây giờ chúng ta còn không biết, chúng đã bị ăn sạch cả rồi” Lôi Hạo Nhiên giải thích.

Thì ra chúng gọi là Sa Linh, một cái tên nghe rất hay. Lâm Tiểu Thiên nhìn cá hỏi “Chúng ta nên cho chúng nó ăn gì?”

“Người xem bên kia” Lôi Hạo Nhiên chỉ tay về phía kia “Cây cỏ ở đây cũng vì chúng nó mà nhổ về trồng, chúng nó chỉ cần ăn loại cỏ đó là được”

“Cá này cỡ khoảng gan tay, có con nào lớn hơn không?”

“Không có, chúng nó lớn rất nhanh, như thế đã là lớn nhất rồi, nhưng chúng sống rất lâu cho nên có thể nuôi thật lâu.” Đối với loại Sa Linh này, Lôi Hạo Nhiên cũng phải tìm rất nhiều tư liệu mới hiểu rõ về nó. “Sao? Tiểu Thiên muốn ăn không? Dù sao ở hậu sơn vẫn còn, chúng ta bắt vài con để ăn”

“Không cần” Lâm Tiểu Thiên cự tuyệt nói “Ta không thích ăn cá, chúng nó có cuộc sống vui vẻ thế này, đừng đem bọn chúng đi ăn. Nhưng nếu là Tiểu Hắc, nhất định ta sẽ cho nó bắt vài con để ăn”

“A, Tiểu Hắc thích ăn cá sao?” Lôi Hạo Nhiên hỏi, sao ta lại không biết ta thích ăn cá? Hơn nữa, ở trước mặt Tiểu Thiên, ta cũng chưa từng có biểu hiện thích ăn mà.

“Không phải, Tiểu Hắc được nuôi rất tốt, cho cái gì thì liền ăn đó, nhưng nó rất thích sạch sẽ, nếu không để thức ăn lên đĩa hoặc chén, nó sẽ không ăn” Nói tới đây, Lâm Tiểu Thiên nhớ đến những ngày đầu mình nuôi Tiểu Hắc, cảnh tượng mình đem bánh mì ném xuống đất cho nó ăn. “Mèo thì không phải thích ăn cá sao? Cho nên ta nghĩ nó sẽ thích.”

Ta đối với cá không có hứng thú. Lôi Hạo Nhiên ở trong lòng nói “Chúng ta chừng nào muốn ăn thì cứ bắt” Lôi Hạo Nhiên nghe ái nhân nhắc tới Tiểu Hắc, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thế là hỏi “Tiểu Thiên, người ... có muốn nuôi một con mèo khác không?” Mặc dù mình không muốn, nhưng nếu ái nhân muốn thì hẳn nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng. Hắn có bị đánh chết cũng không thừa nhận mình là mèo.

“Không muốn” Lâm Tiểu Thiên nói ra đáp án mà Lôi Hạo Nhiên rất vừa lòng mà lại có chút ngoài ý muốn “Tiểu Hắc là một con mèo rất đặc biệt, không có con mèo nào có thể thay thế địa vị của nó trong lòng ta, tuy là nó đã chết, nhưng nó vẫn sống trong lòng, hơn nữa ...” Lâm Tiểu Thiên dùng ánh mắt to tròn nhìn Lôi Hạo Nhiên nói “Hơn nữa, hiện tại đã có người bên cạnh ta, ta như vậy đã cảm thấy thỏa mãn rồi”

“Tiểu Thiên!” Lôi Hạo Nhiên nhin không được mà hôn lên người y, biết Lâm Tiểu Thiên vừa tức giận xong liền buông y ra “Lời này của người rất đáng yêu ...”

“Hạo Nhiên, không được” Lâm Tiểu Thiên gián đoạn lời của hắn, nhận thấy được sự biến đổi của thân thể ái nhân, y cố nhắc nửa thân dưới đau nhức, rất nhanh đi trên mặt đất, cầm lấy khăn tắm, găt gao bao lấy mình.

Lôi Hạo Nhiên đành phải mang thất vọng, cúi đầu mà theo ái nhân lên bờ.

Nhìn bộ dáng của ái nhân, Lâm Tiểu Thiên nhìn hắn giống như một con mèo mà không được ăn no, thật đáng yêu! Càng cùng hắn tiếp xúc lại càng cảm thấy giống Tiểu Hắc, trước kia Tiểu Hắc ở trước mặt người khác luôn tỏ vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng, ai đùa giỡn với nó, nó đều không quan tâm, nhưng ở trước mặt mình lại nghịch ngợm, lại đáng yêu, lại làm nũng. Lôi Hạo Nhiên cũng như vậy, ở trước người khác luôn lạnh lùng, còn với mình thì đặc biệt dịu dàng, có đôi khi còn làm nũng với mình. Ái nhân và Tiểu Hắc lúc đó thật sự rất giống, nhưng những lời này y không nói với Lôi Hạo Nhiên, y không dám đảm bảo ái nhân sau khi nghe xong những lời này, có thể sẽ dùng cố này để ‘trừng phạt’ mình không.

42. Chương 42

Sáng sớm hôm nay, hắn nhận được một thông báo, sự đệ của hắn sẽ tới đây, ở tại biệt uyển của hắn, có hẹn với hắn tới đó gặp nhau. Vốn là hắn muốn đưa Lâm Tiểu Thiên đi cùng, nhưng sợ thân phận của sự đệ khác biệt sẽ làm Lâm Tiểu Thiên không được tự nhiên, thế nên đã một mình đến đó, để ái nhân ở nhà đợi.

Hạo Nhiên sau khi ra ngoài, Lâm Tiểu Thiên đến thư phòng xem sổ sách mà ái nhân đã chỉ định mình phải xem. Đi theo Lôi Hạo Nhiên học tập một thời gian, Lâm Tiểu Thiên đã không còn như trước, y đã có thể giúp hắn rất nhiều, vì để rèn luyện cho y, hắn còn đem một phần làm ăn giao cho y xử lý, mà y cũng không phụ lòng của ái nhân, cũng quản lý rất tốt.

Từ trước đến nay, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên luôn dính sát nhau nay lại cô đơn lẻ bóng, nghe tin đó nha hoàn báo ngay cho Lôi lão phu nhân, Lôi lão phu nhân lập tức cùng một đám gia nhân đứng trước thư phòng của Cảnh Dạ lâu, người dùng hai tay đẩy mạnh, hai cánh cửa đập mạnh vào tường gây ra tiếng vang lớn, đang chuyên tâm phê duyệt sổ sách, Lâm Tiểu Thiên giật mình hoảng sợ, y ngẩng đầu nhìn thì ra là Lôi lão phu nhân, thế là y lễ phép đứng lên thỉnh an “Mẫu thân, người đã tới, mời người ngồi”

“Hừ!” Lôi lão phu nhân gương mặt bình thường vốn hiền lành nay lại lạnh lùng mà nói “Đừng gọi ta thân thiết như vậy, mệnh ta không tốt để có được đứa con như vậy”

Mẫu thân hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ ta đã làm sai chuyện gì? Lâm Tiểu Thiên vẻ mặt oan uổng hỏi “Mẫu thân, có phải ... Tiểu Thiên đã làm sai chuyện gì làm cho người không vui?”

Lôi lão phu nhân không trả lời y, người quay sang đám gia nhân nói “Tất cả mau tịch thu cho ta!”

Lâm Tiểu Thiên chưa kịp hiểu đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, đã bị vài nha hoàn dè chân tay soát người, có vài người đi vào phòng của y và Lôi Hạo Nhiên dò xét. Nếu như bình thường thì bọn họ cũng không có gan nhưng đây là vì đã được Lôi lão phu nhân trao quyền cho nên họ mới lớn mật như thế, dù sao Lôi lão phu nhân cũng nói nếu xảy ra chuyện gì sẽ do người chịu trách nhiệm, người bảo đảm bọn họ vẫn có thể bình an vô sự mà làm việc tại đây.

Lục soát cái gì? Chẳng lẽ mẫu thân đã đánh rơi cái gì trong này? Nhưng mẫu thân đã lâu không có đến đây mà.

Ngay khi Lâm Tiểu Thiên định hỏi, đột nhiên một nha đầu từ trên người y lấy ra một ngọc phối sáng bóng, màu sắc đều đặn đưa đến trước mặt Lôi lão phu nhân “Lão phu nhân, người xem, đây không phải là ngọc phối của người sao?”

Lâm Tiểu Thiên trừng mắt lớn, y thực sự hoang mang, đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Sao ngọc phối kia lại ở trong người mình?

“Mẫu thân ...” ngay khi y muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, lại có một nha hoàn cầm một vật có hình dạng đặc biệt, vừa thấy liền biết được là một trâm cài có giá trị rất lớn “Lão phu nhân, đã tìm thấy trong tủ quần áo của Lâm Tiểu Thiên chiếc trâm cài của người đã bị mất”

“Lâm Tiểu Thiên” Lôi lão phu nhân lớn tiếng kêu “Người còn gì để nói? Chứng cứ vô cùng xác thực?”

“Mẫu thân, ta ...”

“Đừng gọi ta là mẫu thân, gọi ta là lão phu nhân, ta đã nói mệnh ta không tốt để có được đứa con này”

“Lão phu nhân, có phải hiểu lầm không? Ngọc phối và trâm cài này ta chưa từng thấy qua, làm sao có thể lấy chúng được?”

“Người còn ngại biện, chúng ta đều là gia nhân đã hầu hạ lão phu nhân nhiều năm, sao lại không phải chứ. Sau khi người đến, sáng hôm qua, lão phu nhân phát hiện đã không còn thấy, hiện tại lại tìm được ở chỗ của người, người còn có gì để nói?” Người đang nói chính là tiểu tiện hầu hạ Lôi lão phu nhân – Tiểu Hồng. Từ nhỏ nàng đã thầm mến Lôi Hạo Nhiên, sau khi Lôi Hạo Nhiên tuyên bố sẽ sống cùng Lâm Tiểu Thiên, nên nàng ghét bỏ y, nếu y là một nữ nhân hoàn hảo thì chẳng sao nhưng y chỉ là một nam nhân bình thường nhan sắc còn kém xa, y sao có thể được Lôi Hạo Nhiên yêu?

Vẫn không có được câu trả lời của Lâm Tiểu Thiên, nhìn vào biểu hiện của Lôi lão phu nhân, cho dù là ngu ngốc đến cuối cùng cũng đã hiểu ra chuyện gì.

43. Chương 43

“Người đâu, lôi Lâm Tiểu Thiên ra ngoài! Sử dụng gia pháp!”

Lôi lão phu nhân ra lệnh, Lâm Tiểu Thiên bị một vài gia đình kéo ra ngoài thư phòng. Ở hoa viên Cảnh Dạ lâu đã sớm đứng đầy những người nghe được tin tức.

Lôi lão phu nhân nhìn lão quản gia “Quản gia, người nói, theo quy tắc của bảo lâu, nếu có người trộm cắp, phải xử lý thế nào?”

“À ... là ...” Quản gia và Lâm Tiểu Thiên quan hệ rất tốt bây giờ cũng không biết nên làm thế nào, hắc tin Lâm Tiểu Thiên không phải là người đi trộm đồ của người khác, hơn nữa, y là người của bảo chủ, bảo chủ lại coi trọng y, y muốn gì mà không có, làm gì phải mạo hiểm đi trộm? Nhưng lão phu nhân hỏi hắc, hắc không thể không trả lời, đành phải cứng rắn mà nói “Hồi lão phu nhân, phạm là kẻ bị quy vào tội trộm cắp, phải chịu hình phạt là hai mươi roi! và sau đó là.....đuổi khỏi Phục Long Bảo.”

“Người đâu, mang roi ra đây, tìm người khí lực lớn nhất đến chấp hành gia pháp”

Nghe đến đây, Lâm Tiểu Thiên đau khổ hỏi “Lão phu nhân, người làm ơn nói cho ta biết, đến cùng ta đã làm sai chuyện gì?” y cho dù có chết cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

Sau khi dùng dây thừng trói chặt Lâm Tiểu Thiên, Lôi lão phu nhân đến bên cạnh y, ghé vào lỗ tai y nói, âm thanh chỉ có hai người nghe được “Người sai ở chỗ là cùng với con ta yêu nhau” Vừa lòng khi nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Tiểu Thiên, người tiếp tục nói “Hạo Nhiên là bảo chủ duy nhất của Phục Long Bảo, hắc cần một người thừa kế, tuy rằng hắc đã nói là sẽ nuôi một người thừa kế, thành quả của Phục Long Bảo hiện tại đều cho con cháu Lôi gia dựng nên, người nghĩ rằng ta có thể hai tay dâng Phục Long Bảo cho người ngoài sao? Chỉ có con trai ruột của Hạo Nhiên mới có thể kế thừa, cho nên ta sẽ không cho người và Hạo Nhiên sống cùng nhau. Người nghĩ rằng ta lúc trước tại sao cho người gọi là mẫu thân? Chỉ là vì muốn các người không cảnh giác với ta”

Thì ra trước kia lão phu nhân đồng ý vì muốn loại bỏ sự cảnh giác của Hạo Nhiên đối với người, đối tốt với mình chỉ là một màn kịch.

Phụ trách chấp hành gia pháp là một gia đình tên gọi A Sinh, hắc cầm roi đến trước mặt Lâm Tiểu Thiên nói “Tiểu Thiên, thật xin lỗi” Tuy rằng, Tiểu Thiên đã là chủ tử của bảo lâu, vì thái độ làm người hiền hòa lạc quan, không một chút kiêu ngạo tự mãn, ngược lại ở trước mặt Lôi Hạo Nhiên còn vì bọn hạ nhân mà tranh nhiều phúc lợi, nên mọi người thật sự yêu mến y, tuyệt đối không vì y và Lôi Hạo Nhiên luyến đồng mà xa lánh.

“A Sinh, ta biết người là vì trách nhiệm, nên cứ đánh đi, ta sẽ không trách người” Lâm Tiểu Thiên cam chịu mà nhắm mắt lại.

“Tiểu Thiên, người chịu đựng một chút, ta sẽ cố dùng ít khí lực” A Sinh lén lút nói.

“Cám ơn người, A Sinh, bắt đầu đi” y đã chuẩn bị tốt.

“Phịch” Roi lướt nhanh trên người Lâm Tiểu Thiên, y cảm thấy một đường nóng bỏng, cứ cho là A Sinh không dùng nhiều sức, nhưng dù sao cũng là người khí lực nhiều nhất của bảo lâu, ít bao nhiêu cũng không đi đến đâu, hơn nữa, bị roi đánh làm sao không đau? Lâm Tiểu Thiên dùng sức cắn chặt răng, nội tâm không ngừng gọi tên ái nhân, hy vọng có thể giảm bớt được đau đớn, cổ họng cũng không phát ra được tiếng, yên lặng mà chịu cái đau thấu xương.

A Sinh nhanh chóng hoàn thành hai mươi roi, trên người Lâm Tiểu Thiên đặc biệt là lưng đã rỉ máu.

“Đem hắc đuổi khỏi Phục Long Bảo, không để hắc trước cửa. Tiểu Hồng, người đứng ngoài nhìn, đến khi không nhìn thấy mới thôi” Lôi lão phu nhân phân phó mọi người. Đối với Lâm Tiểu Thiên tàn nhẫn như vậy, Lôi lão phu nhân cũng không đành lòng, người không làm được chuyện tuyệt tình như vậy. Nếu người

cho phép bọn họ sống chung, sau này Lôi Hạo Nhiên không có hậu duệ, không có đứa con chăm sóc lúc lâm chung. Người sao có thể gặp mặt tổ tông của Lôi gia.

A Sinh liền chạy đến cõi trời cho Lâm Tiểu Thiên “Tiểu Thiên, để ta đỡ ngươi ra ngoài” Nhìn bộ dạng của Lâm Tiểu Thiên, A Sinh cảm thấy y có thể chưa đến được đại môn của Phục Long Bảo đã chống đỡ không nổi.

Lâm Tiểu Thiên đẩy A Sinh ra, yếu ớt nói “Không cần, A Sinh, ta biết ý tốt của ngươi, ta không muốn làm khó ngươi” Tiểu Hồng ghét mình như vậy, nếu A Sinh giúp mình, không biết nàng có thêm thất nói bậy gì A Sinh trước mặt Lôi lão phu nhân, nếu như vậy chẳng phải đã hại một người tốt.

Thế là, Tiểu Hồng nhìn Lâm Tiểu Thiên, thân thể mệt mỏi, đau đớn, từng bước từng bước bước đến đại môn.

44. Chương 44

Nhưng dù Lôi lão phu nhân có ngàn vạn lần tính toán, cũng không ngờ được có người đi mật báo. Từ lúc người tuyên bố dụng gia pháp với Lâm Tiểu Thiên, một kẻ hầu với y quan hệ không tệ – Hà Bình đã trộm ra ngoài tìm người cầu cứu.

Lôi Hạo Nhiên không ở trong bảo, hắn chỉ là một kẻ hầu nhỏ không biết hành tung của bảo chủ, mà Vân đại phu lại đi hái thuốc, trong nhất thời không biết tìm ai, quân sự thì lại không biết đã đi tuần nghiệp vụ ở nơi nào, phải tìm ai đây? Đứng ở trong vườn, Hà Bình nôn nóng sốt ruột. A! Hắn nhớ là hôm nay lúc hắn đang quét rác, bảo chủ có đi ngang cùng Trần Dữ nói phải đến một trang nào đó tuần tra, hơn nữa biệt trang đó cũng không xa.

Nghĩ đến đây, hắn thừa dịp không ai chú ý mà lén chuồn cửa sau chạy ra ngoài. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy đến đó, nhìn thấy Trần Dữ đang xem xét “Trần quân sự, cuối cùng cũng tìm được người” Hắn đi đến trước mặt Trần Dữ, thở gấp nói.

“Ngươi là ...” Dù sao cũng là gia đình bảo nội, kẻ hầu người hạ cũng không ít mà Hà Bình lại làm việc tại Cảnh Dạ lâu, Trần Dữ rất ít khi gặp hắn, nhất thời nhận không ra.

“Trần quân sự, tiểu nhân là Hà Bình, ta là kẻ hầu phụ trách việc quét sân Cảnh Dạ lâu, ta có chuyện gấp muốn tìm bảo chủ”

“Ngươi muốn tìm bảo chủ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Một kẻ hầu thì có chuyện gì tìm bảo chủ? Trần Dữ nhíu mi một hồi.

“Lão phu nhân phạt roi Tiểu Thiên”

“Cái gì? Đây là sự thật?” Hắn không cho phép có người lấy chuyện này ra đùa.

“Là thật, Trần quân sự, người nhanh báo chuyện này cho bảo chủ, Tiểu Thiên sẽ mất mạng, lão phu nhân sau khi dụng hình còn muốn đuổi Lâm Tiểu Thiên ra khỏi bảo”

Nhìn ánh mắt khẩn trương của Hà Bình, Trần Dữ biết hắn không gạt mình, thế là nói “Ngươi về trước, ta tìm bảo chủ về” Vừa nói xong, đã nhảy ngay lên ngựa, chỉ trong chớp mắt, thân ảnh đã biến mất trước mắt Hà Bình.

Hy vọng Trần quân sự có thể tìm bảo chủ về, để Lâm Tiểu Thiên có thể được cứu. Hà Bình trong lòng cầu nguyện nói.

Trần Dữ cưỡi ngựa đến trước biệt uyển của sư đệ Lôi Hạo Nhiên, Trần Dữ biết thân phận sư đệ của Lôi Hạo Nhiên đặc biệt, không phải dễ dàng mà vào, hắn xuống ngựa đi tới trước mặt thủ vệ trước cửa nói “Tại hạ Trần Dữ, là quân sự của Phục Long Bảo, tại hạ hiện đang có việc gấp muốn tìm bảo chủ, cầu đại ca giúp ta thông báo”

Thông qua mấy quan thủ vệ, lời nói của Trần Dữ cũng được truyền đến Lôi Hạo Nhiên, Lôi Hạo Nhiên vừa nghe Trần Dữ có việc muốn tìm mình, liền bái biệt sư đệ của hắn, hắn dắt Ngự Phong đến trước mặt Trần Dữ “Trần Dữ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không xong rồi, bảo chủ, trong lúc ta đang tuần tra, một kẻ hầu từ bảo lâu chạy tới nói cho tôi biết lão phu nhân đang phạt roi Tiểu Thiên rồi muốn đuổi Tiểu Thiên ra khỏi bảo” Trần Dữ vội vàng nói.

Nghe vậy, trên mặt Lôi Hạo Nhiên không có chút lạnh lùng, chỉ có tức giận, hấn thúc roi ngựa phi về bảo, rất nhanh tìm được Hà Bình hỏi “Đến cùng là mọi chuyện thế nào?”

“Hồi bảo chủ, hôm nay, lão phu nhân đem theo một số người vào Cảnh Dạ lâu, nói Tiểu Thiên vài ngày trước đến đó đã lên lấy đi vài thứ, sau khi lục soát trên người và tủ quần áo thì tìm thấy ngọc phổi và trầm cài, thế là lão phu nhân dựa theo quy tắc mà dụng hình, phạt Tiểu Thiên hai mươi roi và đuổi ra khỏi bảo. Sau khi tiểu nhân trở về thì Tiểu Thiên đã bị đuổi đi, cho nên cũng không biết Tiểu Thiên đã đi đâu” Nói xong, Hà Bình lại không nhịn được mà nói thêm một câu “Bảo chủ, tiểu nhân tin Tiểu Thiên không phải là loại người đi lấy cắp đồ của người khác như vậy?”

Lôi Hạo Nhiên gật gật đầu “Ta biết, bằng không người cũng sẽ không đi mật báo. Người yên tâm, sau khi tìm được Tiểu Thiên, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho người”

“Ta ơn bảo chủ” Sự việc ngoài dự định Hà Bình cũng không nghĩ tới.

45. Chương 45

Theo người gác cổng, hẳn biết được hướng Lâm Tiểu Thiên rời đi, Lôi Hạo Nhiên cười trên Ngự Phong, chuẩn bị xuất phát liền hạ lệnh cho Trần Dữ “Ta bây giờ đi tìm Tiểu Thiên, người hạ lệnh xuống, phạm là những người có liên quan đến việc Tiểu Thiên lấy trộm đều không được buông tha, phải làm cho tất cả khai ra, chờ ta tìm được Tiểu Thiên, sẽ hỏi từng người một”

“Dạ, bảo chủ”

Lôi Hạo Nhiên kéo cương ngựa, không quay đầu nhìn Phục Long Bảo, trên mặt tuy không một chút biểu tình, nhưng trong lòng đang vô cùng lo lắng, Tiểu Thiên, người nhất định phải cố gắng, ta sẽ tìm được người.

Người gác cổng chỉ hướng, Lôi Hạo Nhiên có thể đoán ra Tiểu Thiên trên đường về nhà.

Một khắc trước khi Lâm Tiểu Thiên bị đuổi khỏi đại môn.

Lâm Tiểu Thiên bước tới đại môn Phục Long Bảo, nhìn phía trước y không biết nên đi về đâu, y muốn đi tìm Lôi Hạo Nhiên, nhưng lại không biết hắn ở đâu, giờ phút này y thật sự rất sợ, người phải từ biệt biết đến khi nào mới có thể gặp lại? Lôi lão phu nhân nhất định không cho mình tiếp cận Lôi Hạo Nhiên. Cuối cùng thì phải đi đâu, ái nhân mới có thể tìm được mình? Lâm Tiểu Thiên không ngừng suy nghĩ.

Tiểu Hồng thấy y vẫn đứng ở cửa mà không đi, sợ Lôi Hạo Nhiên sẽ trở về thì kế hoạch của mình và lão phu nhân sẽ hỏng mất? Thế là lớn tiếng nói “Này, Lâm Tiểu Thiên, người sao không còn về nhà mà đứng đây làm gì? Chẳng lẽ người còn muốn chờ bảo chủ về sao?”

Về nhà?! Phải rồi, nếu như mình về nhà, Hạo Nhiên nhất định có thể tìm được mình, cho dù hắn chưa tới nhà mình, nhưng mình cũng đã nhiều lần nói cho hắn biết, hắn lại thông minh tài trí, nhất định có thể tìm được.

Mỗi khi động một chút, vết thương trên người liền co rút đau đớn, Lâm Tiểu Thiên cắn răng chịu đựng mà từng bước từng bước chậm chạp di chuyển. Cả đoạn đường đi, không một ai dám đỡ y hoặc là giúp y một chút, không phải mọi người vô tình, mà là vùng phụ cận của sản nghiệp Phục Long Bảo, không có một bóng người cả cửa tiệm cũng không, chính là vì thủ vệ của Phục Long Bảo nhìn thấy những vết thương trên người y thì biết rằng đã phạm bảo quy, bị dụng hình phạt, cho nên không một ai dám giúp y.

Nếu có người để ý, nhìn đoạn đường Lâm Tiểu Thiên đi qua có những vết máu đứt quãng.

“Ta sẽ không chết chứ?” Vết thương trên người càng lúc càng đau, mà ý thức của y càng trở nên mơ hồ, thân thể ngày càng suy yếu. Không biết mình có thể cầm cự được cho đến khi về đến thôn hay đến lúc ái nhân tìm được mình? Khoảng thời gian hạnh phúc ngọt ngào cùng ái nhân lần lượt hiện trong ý nghĩ, cổ

gắng chống đỡ. Thân thể mệt mỏi không còn chịu được, tốc độ như ốc sên, đột nhiên có tiếng vó ngựa đuổi theo phía sau truyền đến, y xoay người thì thấy, nước mắt nơi khóe mi không kiềm được mà lăn dài.

Nhìn thân ảnh ngày càng gần, hắn thật sự đến đây! Lâm Tiểu Thiên yếu ớt mà gọi một tiếng “Hạo Nhiên.....” Thân thể thả lỏng, cả người chìm vào bóng đêm vô cực ...

“Không! Tiểu Thiên” Lôi Hạo Nhiên dùng sức kéo cương ngựa, cho Ngự Phong tăng thêm tốc độ, ái nhân trước mặt ngã đi trên nền đất lạnh lẽo, loại cảm giác này như có ai đó dùng dao chém vào lòng mình.

Hắn đến bên Lâm Tiểu Thiên, hoảng loạn mà ôm lấy y, ngồi trên mặt đất, hắn hoàn toàn không để ý nó sạch hay không sạch, kéo Lâm Tiểu Thiên dựa vào lòng mình, một tay nhẹ nhàng sờ lấy gương mặt đang tái nhợt, không ngừng gọi tên ái nhân “Tiểu Thiên, mau tỉnh lại... ta là Hạo Nhiên...ta đến rồi đây ...”

Nhìn ngực Lâm Tiểu Thiên vẫn còn phập phồng, hắn mới thả lỏng mà thở hắt ra, nhìn thân hình đầy vết roi của ái nhân mà hắn hối hận, tức giận mẫu thân của hắn, sao có thể tàn nhẫn như vậy, không chỉ nghi oan cho Tiểu Thiên lấy trộm, còn đem y đánh ra như vậy và đuổi khỏi bảo, hối hận chính là sao không đưa Tiểu Thiên cùng đi? Chính mình cũng không phát hiện mẫu thân ghét ái nhân, vẫn còn nghĩ mẫu thân thật lòng chúc phúc, những gì người biểu hiện bên ngoài đều là giả!

Vì cố gắng không để đụng tới vết thương của Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên công y trên lưng, nhìn Ngự Phong nói “Ngự Phong, người chạy về bảo đi” Sau đó liền tức tốc phóng nhanh về bảo.

Sở dĩ Lôi Hạo Nhiên hành động như vậy là vì hắn thấy những vết thương trên lưng của Lâm Tiểu Thiên rất nặng, toàn bộ có thể dùng bốn từ để hình dung ‘máu thịt lẫn lộn’, hắn vì để tránh chạm tới vết thương trên lưng, hơn nữa, ngồi trên ngựa sẽ không tránh được xóc nảy, đến lúc đó thân thể hai người lại va chạm nhau dễ làm cho miệng vết thương trên lưng Lâm Tiểu Thiên càng thêm nặng hơn.

46. Chương 46

Rất nhanh, Lôi Hạo Nhiên công Lâm Tiểu Thiên đến biệt uyển của sư đệ. Tại sao không về Phục Long Bảo? Do ba nguyên nhân: đầu tiên, Lôi Hạo Nhiên không muốn gặp mẫu thân ngay lúc này, hắn không muốn hận người. Thứ hai, đúng lúc Vân Văn Sinh đi hái thuốc, bình thường không đến mười tám ngày sẽ không về, muốn tìm cũng không biết ở đâu, bởi vì hắn đi khắp nơi hái thuốc, căn bản không biết hắn đi đến đâu trong ngọn núi sâu thẳm. Thứ ba, Lôi Hạo Nhiên biết mỗi lần sư đệ hắn du ngoạn, bên người sẽ luôn có một danh y theo cùng ... quan trọng là, danh y đó y thuật cao minh.

Tất cả hạ nhân, thủ vệ của biệt uyển đều biết hắn là ai, cho nên khi hắn xông vào cũng không dám cản trở. Hắn công Lâm Tiểu Thiên đến trước mặt sư đệ của hắn nói “Dương Thần, nhanh, người sắp xếp cho ta một chút, trên giường trải thêm mấy lớp nệm, Tiểu Thiên bị thương! Kêu Chu thái y đến xem thương thế cho Tiểu Thiên!”

Chưa từng thấy qua vẻ lạnh lùng của sư huynh, thật là trăm năm mới thấy một lần! Dương Thần nhìn vẻ lo lắng của Lôi Hạo Nhiên mà kinh ngạc.

Thì ra, sư đệ của Lôi Hạo Nhiên là dương kim Thánh thượng, Dương Thần phân phó hạ nhân làm xong mọi việc, nhìn Lôi Hạo Nhiên nửa câu cảm tạ cũng không nói, trực tiếp công người bước đi, hắn ngây người mà giương mắt nhìn dáng vẻ của hai người, rốt cuộc thì ai mới là chủ nhân đây chứ? Vì hắn là sư huynh, nếu như là người khác thì đã bị kéo ra ngoài, thiên hạ to lớn cũng chỉ có hắn mới dám đối với mình như thế!

Hắn từ nhỏ đã cùng Lôi Hạo Nhiên đi theo sư phụ Thiên Thánh lão nhân học võ, lúc ấy ở trên núi cũng chỉ có ba thầy trò. Sau đó hắn tranh giành ngôi hoàng đế, Lôi Hạo Nhiên đã dùng toàn bộ tài lực của Phục Long Bảo để trợ giúp hắn bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, tình cảm của họ so với huynh đệ ruột thịt còn tốt hơn.

Bởi vì thương tích của Lâm Tiểu Thiên quá nặng, cho nên Lôi Hạo Nhiên cố ý để y nằm sấp trên giường, Chu thái y sau khi bắt mạch, Lôi Hạo Nhiên liền vội vã hỏi han “Như thế nào? Chu thái y, tình hình của Tiểu Thiên thế nào?”

“Khởi bẩm Lôi bảo chủ, rất may người quát roi không vận dụng lực đạo, nên vị công tử này không bị nội thương, chỉ có ngoại thương, nhưng lưng của y có chút nghiêm trọng, để giúp y bôi thuốc cần cởi hết y phục, vì y phục dính lấy vết thương nên khi cởi sẽ rất đau, thế nên lúc đó Lôi bảo chủ cần giữ chặt y lại, đừng để y cử động, bằng không vết thương lại càng đau” Chu thái y cẩn thận nói.

Nghe Chu thái y nói, lòng của Lôi Hạo Nhiên như bị ái bóp chặt, xem ra lúc cởi y phục ái nhân sẽ phải chịu không ít đau đớn.

Lôi Hạo Nhiên từ từ cởi từng lớp y phục trên người Lâm Tiểu Thiên, kỳ thật việc này đáng lẽ Lôi Hạo Nhiên không cần phải làm, nhưng giờ phút này đây, người nằm trên giường không phải ai khác, chính là người mà Lôi Hạo Nhiên yêu thương nhất, luôn ở trong tim của hắn – Lâm Tiểu Thiên, so với hắn còn quan trọng hơn gấp trăm lần. Cho nên mọi thứ hắn muốn tự mình làm, không cần mượn tay người khác.

Y phục của Lâm Tiểu Thiên được Lôi Hạo Nhiên cùng Chu thái y cởi ra, càng cởi lại càng cảm thấy vô cùng thấm thương, vết roi lúc to lúc nhỏ còn có những vết máu, nửa người dưới hoàn toàn lạnh lặn, chỉ có nửa người trên đặc biệt nghiêm trọng. Lôi Hạo Nhiên hít vào một hơi thật sâu, mẫu thân lần này thật sự quá đáng, sai người dụng hình khiến Tiểu Thiên ra nông nổi này!

Lần lượt cởi hết lớp này lại đến lớp khác, thương thế trên lưng là phần nghiêm trọng nhất, miệng vết thương cũng đã có phần khô lại. Những chỗ vết thương dính vào nhau, Lôi Hạo Nhiên cùng Chu thái y cẩn thận từng chút từng chút một mà cởi ra, trong lúc đang cởi vì quá đau mà Lâm Tiểu Thiên thức tỉnh, y giãy giụa thân thể, muốn tránh khỏi đau đớn này, ý thức mơ hồ nói “Hạo Nhiên, đau quá! Ta đau quá ...cứu ta ...” Lôi Hạo Nhiên ngưng lại, dùng hai tay giữa y lại, không ngừng ghé vào lỗ tai y nói những lời dỗ dành.

Vất vả hơn mấy canh giờ mới có thể giúp Lâm Tiểu Thiên rửa sạch vết thương và thay một bộ y phục khác. Giờ khắc này, gương mặt Lâm Tiểu Thiên có chút nhàu mảy, thần sắc tái nhợt lại tiếp tục rơi vào trạng thái hôn mê. Lôi Hạo Nhiên nói gì cũng không đi, vẫn ngồi bên giường bảo vệ y, Dương Thần thân là sư đệ cũng có quan tâm nhưng không đến quấy rầy hắn, chỉ hạ lệnh cho hạ nhân đứng trước cửa để lập tức chuẩn bị những thứ mà Lôi Hạo Nhiên cần, tới cơm chiều cũng cho người lẳng lặng đem vào đặt trên bàn rồi trở ra.

Buổi tối, cả ngày mệt nhọc, Lôi Hạo Nhiên dựa vào cạnh giường mà ngủ, hắn không dám ngủ trên giường, vì sợ sẽ lại chạm đến vết thương trên người ái nhân, hắn cũng không chuyển sang phòng khác, hắn không muốn rời xa Lâm Tiểu Thiên, hơn nữa nếu như không có Lâm Tiểu Thiên bên cạnh, hắn cũng không thể ngủ được.

47. Chương 47

Trải qua một đêm, Lâm Tiểu Thiên không có dấu hiệu gì như sắp tỉnh lại. Sáng sớm, Chu thái y đến giúp y bôi lại thuốc, Chu thái y dùng hoa huỳnh lộ thơm ngát là bí dược trong cung, chẳng những có thể trị được vết thương ngoài da, còn có thể làm mất vết sẹo, là mỹ nhân thánh phẩm rất được các hậu cung phi tần yêu thích.

Qua giữa trưa, Lâm Tiểu Thiên mới từ từ tỉnh lại, mở to mắt liền thấy Lôi Hạo Nhiên đang ngủ bên giường, hai mắt to tròn rất nhanh đã phủ một lớp sương mờ “Hạo Nhiên ...” Y dùng thanh âm yếu ớt gọi.

Cuối cùng ái nhân cũng đã tỉnh lại, Lôi Hạo Nhiên đau lòng khi nhìn thấy ánh mắt đã ẩm nước kia, bàn tay run run mà vuốt ve gương mặt Lâm Tiểu Thiên, rồi trí nói “May mắn là ngươi không sao”

Lâm Tiểu Thiên vô lực mà vươn tay sờ lấy gương mặt Lôi Hạo Nhiên, Lôi Hạo Nhiên lập tức cầm chặt tay y “Thế nào, ngươi còn đau không?”

Lâm Tiểu Thiên mỉm cười “So với ngày hôm qua, hiện tại đã đỡ hơn nhiều rồi” Nhắc đến ngày hôm qua, Lâm Tiểu Thiên không kìm được nước mắt “Hạo Nhiên ...ta ...ngày hôm quacòn tưởng rằng sẽ không gặp được ngươi nữa”

“Sẽ không đâu, chúng ta còn phải chung sống cả đời, từ đây về sau là khoảng thời gian dài, chúng ta sẽ cùng nhau bước qua, đừng nghĩ nhiều như vậy, ngươi có muốn ăn gì không?” Lôi Hạo Nhiên cố gắng cười với Lâm Tiểu Thiên.

Lâm Tiểu Thiên lắc đầu “Không, ta còn muốn ngủ một chút” Thấy ái nhân bên cạnh, y cảm nhận được cảm giác trước đây chưa từng có – nhẹ nhõm và yên tâm.

“Vậy được rồi, người ngủ đi, ta sẽ bên cạnh người”

“Được ...” Lâm Tiểu Thiên sau khi lên tiếng, gắt gao nắm lấy tay Lôi Hạo Nhiên, khoe môi mỉm cười, nhắm mắt lại rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khi y tỉnh lại, đã gần bước sang ngày thứ hai, vết thương trên người đã khôi phục rất khá, đã có thể dựa vào những vật mềm để ngồi trên giường, chỉ cần không cử động tay chân là được.

Sau nửa tháng được Lôi Hạo Nhiên chăm sóc chu đáo, Lâm Tiểu Thiên cuối cùng cũng bình phục, vết roi trên người cũng biến mất không thấy tăm hơi, làn da so với lúc trước còn mịn hơn, sau một thời gian ngắn không tiếp xúc với ánh dương làn da trở nên trắng nõn, sắc mặt hồng hào, làm cho người ta nhìn thấy nhin không được mà muốn cắn ngay.

Trong thời gian nửa tháng ấy, bọn họ ở tại biệt uyển, mọi chuyện ở Phục Long Bảo đều giao cho Trần Dữ xử lý, các sổ sách cần chỉnh sửa thì được đưa đến nơi này, trừ khi có đại sự gì phát sinh, nếu không hẳn không rời Tiểu Thiên nửa bước.

Lâm Tiểu Thiên thật cảm động khi hẳn đối với mình thật tốt, thương tích mấy ngày gần đây cũng đã tốt hơn rất nhiều, ngay cả Chu thái y cũng phê chuẩn cho y xuống giường đi lại, nhưng Lôi Hạo Nhiên lại khẩn trương quá mức, bắt y phải nằm trên giường cho đến khi hồi phục mới thôi, mà hẳn thì một tác cũng không rời nên Lâm Tiểu Thiên muốn trộm xuống cũng không có cơ hội.

Trong khoảng thời gian Lâm Tiểu Thiên tịnh dưỡng, Dương Thần cũng có đến thăm, lần đầu tiên gặp mặt y không biết Dương Thần là đương kim Thánh thượng, chỉ biết hẳn là sư đệ của Lôi Hạo Nhiên, chỉ là kẻ có tiền bình thường, đáng vẻ kiêu ngạo của hoàng đế Dương Thần một chút cũng không có, nên bọn họ có thể nói chuyện thoải mái. Nhưng mà lần gặp thứ hai, trong lúc bọn họ đang nói chuyện, một hạ nhân tiến vào không cẩn thận mà xưng hô với Dương Thần là Hoàng Thượng, Lâm Tiểu Thiên liền biết được thân phận thật sự, sau đó khi nhìn thấy hẳn, y trở nên khẩn trương, Lôi Hạo Nhiên khuyên giải và cho hai người tiếp xúc vài lần, để từ từ cho Lâm Tiểu Thiên không còn khẩn trương nữa.

Kì thật cũng rất khó trách Lâm Tiểu Thiên, dù sao cũng là vua một nước, thử hỏi ai nhìn thấy Hoàng Thượng mà không khẩn trương? Thiên hạ to lớn, ngoại trừ mẫu hậu của Hoàng Thượng thì chỉ còn một người – Lôi Hạo Nhiên.

Sau khi Lâm Tiểu Thiên hồi phục, Lôi Hạo Nhiên dẫn y quay về Phục Long Bảo, tuy rằng Lôi Hạo Nhiên không muốn trở về, hẳn không nghĩ rằng sẽ đối mặt với mẫu thân của mình, ít nhất là hiện tại, nhưng dù sao đây cũng là nhà mình. Sau khi bọn họ đi, Dương Thần cũng sớm chuẩn bị hồi cung. Hôm nay, Lôi Hạo Nhiên và hẳn tiến đưa nhau, Dương Thần chuẩn bị một phần đại lễ cho Lôi Hạo Nhiên, Lôi Hạo Nhiên vừa thấy, hiếm được trêu chọc mà nói “Thánh chỉ này một khi tuyên đọc, ta sợ sẽ có rất nhiều người trong thiên hạ nói tên Hoàng Thượng này không biết có phải là hôn quân hay không”

Dương Thần nghe xong không có chút tức giận, còn cười lớn mà nói “Ha ha...sư huynh, thiên hạ to lớn có người dám nói ta là hôn quân sao, bọn họ thích sao thì cứ nói vậy đi, dù sao ta vẫn có thể làm cho bọn họ cơm no áo ấm. Quan trọng nhất vẫn là hạnh phúc của sư huynh, thấy đáng vẻ hạnh phúc của người, ta thật sự vui mừng thay người” Nói tới đây, hẳn không khỏi có chút lãnh đạm, làm hoàng đế có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, đến khi nào mới có thể gặp được người mình thật sự yêu?

“Cám ơn người, Dương Thần, người nhất định sẽ tìm thấy người mình thật sự yêu” thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu chúc phúc.

“Phải, mong như lời người nói! Sư huynh, chúng ta sau này sẽ có hậu, sau này nhớ đưa Tiểu Thiên vào cung tìm ta chơi một chút, trong cung có rất nhiều chim quý thú lạ, ta cam đoan hẳn chưa từng thấy qua, hẳn nhất định sẽ thích”

“Được, ta sẽ, gặp lại sau!”

“Tạm biệt”

48. Chương 48

Sau chuyện Lâm Tiểu Thiên bị phạt roi, Lôi Hạo Nhiên thật lòng đối tốt với Lâm Tiểu Thiên, thế là hắn liền đưa luôn Lâm Tiểu Thiên lên làm tiểu tư bên cạnh hắn, lương tháng gấp bội. Mà mỗi lần y nói một chuyện, Lôi Hạo Nhiên liền đáp ứng nguyện vọng của y, chỉ cần không phải là phóng hỏa giết người, không phải chuyện thương thiên hại lý, hắn đều hết sức vì y thực hiện.

Ngoài ra, để không xảy ra thêm chuyện gì, Lôi Hạo Nhiên còn thêm vào một sổ quy củ, không phải là người làm tại Cảnh Dạ lâu, chưa được hắn phê chuẩn thì không được phép bước vào. Nếu làm trái, lần đầu tiên sẽ phạt trừ nửa tháng tiền công, lần thứ hai trừ toàn bộ tháng lương và lần thứ ba sẽ đuổi ra khỏi bảo, vĩnh viễn không thuê nữa.

Lôi Hạo Nhiên thăm vấn bọn hạ nhân lần trước đã vu oan cho Lâm Tiểu Thiên, bọn họ bị Lôi Hạo Nhiên dùng hình tra hỏi được biết là do Lôi lão phu nhân kêu bọn họ nói sai sự thật. Lôi Hạo Nhiên trực tiếp cho bọn họ nghỉ việc, đối với bọn họ mà nói thì đây là hình phạt rất nghiêm trọng, bởi vì họ sẽ không tìm thấy chỗ nào có phúc lợi tốt hơn Phục Long Bảo.

Sau đó, Lôi Hạo Nhiên và Lôi lão phu nhân cũng gây gổ một trận, Lôi Hạo Nhiên đã đưa ra thánh chỉ cho Lôi lão phu nhân xem, ngay cả Hoàng Thượng cũng tứ hôn, người không thể kháng chỉ, nhưng lần này Lôi lão phu nhân vẫn đứng ở lập trường của mình, người uy hiếp hắn, nếu bọn họ dám thành thân, người sẽ chết cho bọn họ xem, trừ khi Lôi Hạo Nhiên thành thân với một nữ nhân, sinh hạ người thừa kế, người còn miễn cưỡng mà mắt nhắm mắt mở. Lôi Hạo Nhiên đương nhiên không chịu đáp ứng, hai người không ai chịu nhường ai, khiến Phục Long Bảo bây giờ chỉ có cảm giác lạnh như băng.

Sau khi trở về Phục Long Bảo, Lâm Tiểu Thiên biết Lôi lão phu nhân đối với mình là không thật lòng, y cho dù muốn cũng không thể như trước kia, y không thể xem như không có chuyện gì. Mà Lôi Hạo Nhiên cũng cảm giác được Lâm Tiểu Thiên giả vờ rất khá nhưng ánh mắt lại bán đứng nội tâm của y, trước mặt hắn cứ giả vờ như trước kia, nhưng với một người thông minh như hắn, vừa nhìn thì biết lòng ái nhân tràn ngập ưu sầu. Hắn đoán được trong lòng ái nhân sầu lo về chuyện gì, nhưng hắn không nói ra, nếu y cứ muốn giả vờ trước mặt hắn, chờ y suy nghĩ kỹ rồi muốn cùng mình nói chuyện, lúc đó chính mình sẽ phân giải cho y.

Sau khi từ biệt uyển của Dương Thần trở về, bọn họ đã không làm chuyện thân mật, có thể là vì trong lòng mỗi người đều có một bầu tâm sự.

Đêm nay, hai người nằm trên giường, Lâm Tiểu Thiên mở to mắt mà nhìn đỉnh giường, đột nhiên nói “Hạo Nhiên, người thành thân đi có được không?”

“Cái gì, bảo ta thành thân?” Lôi Hạo Nhiên xoay người nhìn Lâm Tiểu Thiên “Nếu như cùng người thành thân thì tốt rồi, những lời người khác nói, người đừng nghe nhiều”

“Hạo Nhiên, ta đã nghĩ lâu rồi, người thành thân đi, lão phu nhân đã tìm cho người rất nhiều danh môn khuê tú, nhất định sẽ có người thích hợp, ta hứa với người, dù sau này người không yêu nàng cũng không sao, ta cùng nàng hầu hạ người”

Nghe xong lời của y, Lôi Hạo Nhiên tức giận nói “Vấn đề này không phải lúc trước ta đã nói rồi sao? Trong lúc này, chúng ta phải cùng chung một lòng, người sao lại đứng về phía mẫu thân ta? Người không phải nên ủng hộ ta sao? Cùng ta chiến đấu đến cuối cùng sao?”

“Hạo Nhiên, trước kia ta cho là tình yêu của chúng ta sẽ được chúc phúc, nhưng ý nghĩ của ta đã quá ngây thơ rồi. Lão phu nhân chưa từng chấp nhận, cho dù chúng ta có thành thân, cũng sẽ không được chúc phúc. Tâm nguyện của lão phu nhân là một người thừa kế cùng huyết thống, như vậy ta có phải là quá ích kỷ rồi không? Ta không muốn làm cho một lão nhân gia đến khi chết vẫn còn hận ta, chỉ cần người thành thân, sinh hạ người thừa kế, tâm nguyện của lão nhân gia không phải đã được hoàn thành sao? Có gì không tốt? Đến lúc đó chúng ta vẫn có thể sống cùng nhau mà”

“Tiểu Thiên, người có biết ...” Lôi Hạo Nhiên tạm dừng một chút rồi tiếp tục nói “Người biết ý nghĩ của ta, tại sao lại còn muốn bức ta? Nếu người là ta, người sẽ cùng nữ nhân thành thân sao?”

Lôi Hạo Nhiên vừa hỏi vấn đề này, hai người yên lặng thật lâu, không biết qua bao lâu, Lâm Tiểu Thiên kiên định trả lời “Ta sẽ làm! Nếu ta làm như vậy có thể làm cho lão phu nhân vui vẻ và chấp nhận chúng

ta! ta sẽ làm!”

Nghe xong đáp án của Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên cảm thấy mình sắp phát điên lên rồi! Hắn rất cuộc không ngủ được, thế là hắn quay lưng về phía Lâm Tiểu Thiên nói “Ta đột nhiên nhớ đến vẫn còn một sổ sách chưa xem, người ngủ trước đi, không cần chờ ta, nếu ta mệt, ta sẽ ngủ lại thư phòng” Trong thư phòng có một giường nhỏ dành cho Lôi Hạo Nhiên khi làm việc mệt sẽ nghỉ ngơi.

Nói xong, Lôi Hạo Nhiên không nhìn Lâm Tiểu Thiên lấy một lần liền trực tiếp mặc y phục rồi ra ngoài.

49. Chương 49

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lâm Tiểu Thiên cũng không nhịn được mà khóc. Thật xin lỗi, Hạo Nhiên, ta không phải thật lòng muốn nói như vậy, làm tổn thương người thật sự ta không muốn, người và người khác thành thân là điều mà ta để ý nhất, ta không muốn nhìn thấy điều đó. Nhưng ta cũng không thể không quan tâm tới nguyện vọng của một vị mẫu thân, lão phu nhân làm những điều này cũng vì muốn tốt cho người.

Lôi Hạo Nhiên đi vào thư phòng liền nằm xuống giường, nói xem sổ sách chỉ là một cái có, hắn cảm thấy hai người nên xa nhau để bình tĩnh một chút, bằng không hắn thật sự sợ bị ép thành thân, hắn biết rõ điều đó là y không thật lòng nói. Bởi vì không thật lòng nên hắn mới càng nổi giận, nổi giận vì lời nói dối đó đã làm tổn thương cả hai.

Từ khi Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên nhận thức được mình đã yêu đối phương cho đến bây giờ, bọn họ chưa từng gây gổ, nhưng lần này đã gây gổ với nhau vài ngày, mọi người trong Phục Long Bảo đều chú tâm làm việc, ngay cả Vân Văn Sinh và Trần Dĩ cũng không dám nhiều lời trước mặt Lôi Hạo Nhiên, sợ không cẩn thận lại đụng phải hỏa lôi sắp bùng nổ.

Mấy ngày này đối với Lâm Tiểu Thiên mà nói, một ngày tựa như một năm, chỉ vì Lôi Hạo Nhiên chưa từng làm mặt lạnh với y, mỗi ngày họ đều ngủ phòng riêng, cũng không có nhiều lời, cũng chỉ là vài câu chào hỏi, toàn bộ đều do Lâm Tiểu Thiên nói, Lôi Hạo Nhiên mới đơn giản mà trả lời “Chào” “Ồ”. Mặc dù ngồi chung bàn dùng cơm, nhưng lòng cả hai người họ dường như thật xa, hoàn toàn không như trước kia, hơn nữa trong lúc dùng cơm, Lôi Hạo Nhiên cũng không nhìn một lần, giống như y là một người xa lạ, thậm chí là không tồn tại.

Kì thật Lôi Hạo Nhiên cũng không khác hơn y bao nhiêu, hắn giày vò Lâm Tiểu Thiên cũng là tự hành hạ chính bản thân mình, hắn muốn gặt gao mà ôm lấy Lâm Tiểu Thiên, nói mọi chuyện trong lòng mình, nhưng hắn không thể, hắn muốn để Lâm Tiểu Thiên hiểu rõ y sai ở đâu. Mỗi buổi tối, hắn ở thư phòng uống rượu, hy vọng có thể gây mê bộ não của mình, cái gọi là uống rượu sâu thêm sâu, rượu không thể gây mê được hắn, ngược lại càng làm cho hắn thêm đau khổ. Mỗi buổi tối hắn uống rượu, buổi sáng hôm sau khi dùng bữa lại đi tuần tra nghiệp vụ, buổi chiều xem sổ sách, mỗi ngày cứ như thế, Lôi Hạo Nhiên cả người gầy đi thấy rõ.

Lâm Tiểu Thiên mỗi buổi sáng đều có thể ngửi được mùi rượu từ hắn, cũng thấy rõ là gần đây hắn rất gầy, mọi chuyện Lâm Tiểu Thiên đều nhìn bằng mắt nhưng lại nói đau trong lòng.

Sau khi Lôi lão phu nhân biết họ chiến tranh lạnh, vẫn luôn cầu thần bái phạt, hy vọng bọn họ có thể như vậy mà từ bỏ.

Buổi sáng hôm nay, Lâm Tiểu Thiên đi ngang qua người Lôi Hạo Nhiên, ngửi được mùi rượu trên người hắn, nhịn không được mà giữ tay hắn cầu xin “Hạo Nhiên, người đừng uống rượu nữa được không? Người gần đây gầy đi rất nhiều, ta biết người rất giận, cho dù người giận ta, nhưng cũng đừng lấy thân thể mình ra mà trút giận”

Lôi Hạo Nhiên quay lưng về phía y, Lâm Tiểu Thiên không nhìn được ánh mắt của hắn, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh lùng mà hỏi một câu “Người có biết ta giận vì cái gì không?”

“Ta biết” Lâm Tiểu Thiên nói “Người giận ta vì ta nói nếu ta là người, ta sẽ cùng nữ nhân khác thành thân, người cảm thấy ta rất dễ dàng từ bỏ, người giận ta vì ta dễ dàng thỏa hiệp”

“Đó chỉ là một phần nhỏ, nhưng không phải là điều quan trọng” Lôi Hạo Nhiên dùng tay còn lại gỡ cánh tay của Lâm Tiểu Thiên đang nắm chặt “Xem ra ngươi thật không biết mình đã sai ở đâu” nói xong, hắn cứ như vậy mà đi.

“Hạo Nhiên...” Lâm Tiểu Thiên vươn tay muốn giữ hắn lại, nhưng khi kéo chỉ có không khí, y không biết, y thật sự không biết Lôi Hạo Nhiên giận y vì cái gì, ai có thể cho y một đáp án không?

50. Chương 50

Từng ngày trôi qua, chiến tranh lạnh vẫn cứ thế mà tiếp diễn, chỉ là Lôi Hạo Nhiên nghe lời khuyên bảo của Lâm Tiểu Thiên, không còn uống rượu nữa.

Buổi tối, Lâm Tiểu Thiên ngủ một mình trên giường, ôm lấy chiếc gối của Lôi Hạo Nhiên vào lòng, ảo tưởng rằng hắn vẫn còn ở bên cạnh mình. Nhưng dù sao gối cũng chỉ là gối mà thôi, nó không thể cho mình sự ấm áp, không thể cho mình sự quan tâm, không thể nói những lời đường mật, không thể cho được một nhịp đập an lòng, không thể cho được sự vuốt ve khoái cảm ...

Không thể chịu được sự nhớ nhung ái nhân trong lòng, Lâm Tiểu Thiên quyết định đi tìm Lôi Hạo Nhiên, hỏi cho ra sai lầm của mình, chính là liệt nữ sợ triển lang, y tin rằng nếu mình là liệt nam thì có thể thành công ...

Lâm Tiểu Thiên trộm đứng bên cạnh thư phòng, đợi cho ánh nến trong phòng tắt đi, y mới đẩy cửa đi vào, mượn ánh trăng soi sáng cảnh vật mà bước tới gần Lôi Hạo Nhiên.

Thính giác của người học võ so với người bình thường nhạy bén hơn nhiều, khi Lâm Tiểu Thiên đến gần thư phòng, nghe được tiếng bước chân hắn đã đoán được là ai, hắn muốn biết Lâm Tiểu Thiên định làm những gì, cho nên đã tắt nến đi ngủ, quả nhiên như hắn đã đoán.

Lôi Hạo Nhiên nằm dựa lưng về phía cửa, Lâm Tiểu Thiên nghĩ rằng hắn đã ngủ, lén kéo chăn nằm xuống bên cạnh ái nhân trên người toát ra hương vị cùng ấm áp. Những ngày gần đây, hai người chiến tranh lạnh làm cho Lâm Tiểu Thiên không dám uất ức, y làm những việc này cũng chỉ vì nghĩ cho cả hai mà thôi, y không muốn chỉ vì mình mà hắn phải gánh lấy từ bất hiểu. Y xoay người nằm nghiêng, một tay vòng thắt lưng, rốt cuộc cũng không nhịn được tựa đầu vào lưng Lôi Hạo Nhiên mà khóc lên ...

Y khóc đối với Lôi Hạo Nhiên mà nói thật khủng khiếp, hắn ban đầu nghĩ rằng cho dù Lâm Tiểu Thiên có nói gì đi nữa cũng không biết rằng hiện tại y lại như vậy, y không nói gì, chỉ ôm mình mà khóc, hắn cũng nghĩ là sẽ khóc như vậy, chỉ cần không chết đều phải tỉnh dậy. Hắn thở dài, xoay người, đem Lâm Tiểu Thiên ôm vào lòng “Được rồi, đừng khóc”

Nghe được tiếng của Lôi Hạo Nhiên như trước khi chiến tranh lạnh, Lâm Tiểu Thiên càng khóc lớn hơn nữa, giống như muốn đem hết mọi thứ trong lòng khóc cho tràn hết ra bên ngoài, vừa khóc vừa nói “Hạo Nhiên ... thật xin lỗi ...ta thật sự không biết ta sai ở đâu? Ngươi nói cho ta biết được không? Mấy ngày nay, ngươi không để ý đến ta, lòng ta đau quá ... ta có cảm giác như muốn ngừng thở ...”

“Ngươi thật sự không biết sai ở đâu?”

Lâm Tiểu Thiên không nói gì, ở trong lòng Lôi Hạo Nhiên lắng đầu.

Quên đi, đừng tra tấn y nữa, tra tấn y cũng như hành hạ chính mình thôi, mấy ngày nay cứ xem như là trừng phạt đi “Ta giận ngươi vì ngươi nói dối, đêm đó, những lời ngươi nói đều không phải thật lòng, tại sao lại muốn gạt ta? Khi ngươi nói những lời đó, không chỉ làm tổn thương ta còn làm tổn thương cả bản thân ngươi. Nói ra những lời đó, ngươi không cảm thấy khó chịu sao?”

Lâm Tiểu Thiên ở trong lòng hắn gật gật đầu “Ta không muốn ngươi làm một đứa con bất hiếu”

“Tiểu Thiên, ngươi phải biết rằng, nếu như chúng ta làm theo lời mẫu thân chẳng phải sẽ hại nữ nhân kia sao. Chẳng lẽ sự tồn tại của nàng chỉ để sinh một đứa bé, rồi phải sống quá cả đời. Như vậy, đối với ta, đối với ngươi và nàng thật không công bằng. Hơn nữa, ta cũng hiểu rõ tính của mẫu thân ta, bà là người có thể thương lượng và không nên chống đối, chỉ cần chúng ta cố gắng giải thích ý nghĩ của mình, cho người thời gian lý giải điều đó có thể, đến lúc đó người sẽ chấp nhận chúng ta, nếu chúng ta cứ chống đối đương nhiên

sẽ không thể, chẳng lẽ ngươi không nhận ra lần đó ta cùng người cãi nhau nên gần đây cũng không có động tĩnh gì sao?” hần khê vượt lưng Lâm Tiểu Thiên, tiếng khóc trong lòng ngực dần dần biến mất, hần tiếp tục nói “Mẫu thân ta là người không có thói quen chiều theo, nếu lần này ta ưng thuận, sau này ngươi sẽ lợi dụng cơ hội vì đứa bé đó mà khiến cho chúng ta chia tay, vốn dĩ ta đã có kế hoạch để giải quyết, ta vẫn còn chưa nói cho ngươi biết, thì lại xảy ra chiến tranh lạnh”

Nghe đến đó, Lâm Tiểu Thiên hổ thẹn “Xin lỗi, Hạo Nhiên”

“Ngươi đó, thật không tín nhiệm tướng công của ngươi” Lôi Hạo Nhiên dùng ngón trỏ mà gõ vài cái vào trán Lâm Tiểu Thiên.

“A” Lâm Tiểu Thiên xoa xoa vùng trán, nghịch ngợm nói “Ai nói ngươi là tướng công? Ngươi là nương tử được không? Ta mới là tướng công” y luôn bị áp vào một phương nên trong việc xưng hô y muốn phải ở trên.

“Được được được, ngươi là tướng công, ta là nương tử, như vậy được chưa?” Chỉ cần trên giường mình có thể áp được người kia, nên ái nhân muốn xưng hô thế nào, hần tuyệt đối không so đo “Vậy tướng công có thể cho ta thay y phục không?”

Ánh mắt Lâm Tiểu Thiên đầy nghi vấn, Lôi Hạo Nhiên cười khổ mà chỉ y phục trên người mình “Ngươi xem y phục của ta thế này, không đổi được sao?” Lâm Tiểu Thiên xấu hổ mà cười cười, trước ngực Lôi Hạo Nhiên còn những vết tích mà mình mới để lại, nước mắt, nước mũi, nước miếng hỗn độn, quả thực có thể dùng rồi tinh rồi mù để hình dung.

Sau khi cởi y phục, Lôi Hạo Nhiên không vội về phòng lấy y phục khác, ngược lại thừa dịp Lâm Tiểu Thiên không chú ý, đột nhiên đem y đặt ở dưới thân “Mấy ngày nay, tướng công đau lòng như thế, vậy để cho ta toàn tâm toàn ý an ủi ngươi”

“Hạo Nhiên, nơi này là thư phòng, chúng ta về phòng rồi tiếp vậy” Trời ơi, ở thư phòng này là tri thức của thần điện trong phủ, dùng để đọc sách, làm việc, mà bây giờ lại dùng để làm chuyện thân mật? Y sau này xấu hổ mà chết mất!

Lôi Hạo Nhiên đương nhiên không đồng ý, cùng Lâm Tiểu Thiên chiến tranh lạnh đến nay cũng đã một tháng, chưa ân ái một lần nào “Chờ sau khi ta hầu hạ ngươi xong, ta sẽ ôm ngươi về phòng, từ giờ trở đi ngươi chỉ cần hưởng thụ” Nói xong, Lôi Hạo Nhiên không để cho Lâm Tiểu Thiên ngăn chặn, liền dùng môi của mình quần lấy môi y, không thể phát ra tiếng rên rỉ, ngay cả ánh trăng đang tỏa sáng trên trời cao cũng xấu hổ đến không nhìn được phải ẩn vào sau những tầng mây ...

51. Chương 51

Sau khi hòa giải hai người còn hạnh phúc hơn trước kia, Lôi lão phu nhân nghe hạ nhân hồi báo thiếu chút nữa là nổi trận lôi đình, thật là tức chết đi được! Bọn họ cãi nhau sau đó chia tay là hay rồi? Sao lại có thể hòa giải được? Sao có thể?

“Lôi bảo chủ!”

Lôi Hạo Nhiên đang đứng ở một nơi tối đen, đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, hần xoay người thì thấy “Thì ra là các ngươi, các ngươi tới tìm ta có việc gì? Còn đây là đâu? Không phải là ta đã đến lúc đó chứ?” Tốt nhất là không nên thế, hần vừa mới cùng ái nhân hòa giải, bọn họ còn phải cùng nhau trải qua quãng thời gian còn lại, hần sao lại có thể đi châu Diêm Vương lúc này.

“Ha ha, Lôi bảo chủ, đừng có một lần mà hỏi nhiều như vậy, thật không biết trả lời câu nào trước” Bạch Vô Thường nói.

Hắc Vô Thường trả lời vấn đề của hần “Chúng ta đã từng nói là sẽ bồi thường cho ngươi, hiện tại chúng ta ở đây để thực hiện lời hứa. Nơi này là cảnh trong giấc mơ của ngươi, hơn nữa, mệnh của ngươi và Lâm Tiểu Thiên còn rất dài, lần gặp mặt sau có thể phải đợi đến sáu mươi năm nữa!”

Nghe Hắc Vô Thường nói xong, Lôi Hạo Nhiên yên tâm một chút hỏi “Vậy các ngươi định bồi thường ta thế nào?”

“Là như thế này, mục tiêu bây giờ của các ngươi là đứa bé, bởi vì sơ xuất của chúng ta mà làm cho ngươi và Lâm Tiểu Thiên yêu nhau, hai nam nhân vốn không có khả năng sinh con, bây giờ vì bồi thường cho các ngươi, chúng ta đã đi lấy Mấu Tử Đan cho ngươi. Cách dùng rất đơn giản, chỉ cần ngươi ...” Hắc Vô Thường đem cách sử dụng Mấu Tử Đan nói cho Lôi Hạo Nhiên.

Nhận hộp gấm, Lôi Hạo Nhiên mở ra thì thấy, bên trong là viên đan được phát ra ánh hồng quang, nhớ tới chuyện của họ, có chút lo lắng hỏi “Dùng được thật sao?”

“Đương nhiên! Đây chính là do Thái Thượng Lão Quân luyện ra, có thể giả được sao?” Thấy Lôi Hạo Nhiên hoài nghi, Bạch Vô Thường kích động nói.

“Đã có Mấu Tử Đan tốt như vậy sao không sớm đưa cho ta?” Lôi Hạo Nhiên nhin không được xem thường, chỉ cần nghĩ tới Lâm Tiểu Thiên vì chuyện người thừa kế mà phải chịu nhiều đau khổ, tim hẳn lại nhói lên.

“Ngươi tưởng chúng ta có được nó dễ lắm sao?” Bạch Vô Thường không nhịn được khóc lóc kể lể nói “Sau khi xảy ra sự cố, ngươi và Lâm Tiểu Thiên yêu nhau, chúng ta đã lên thiên đình cầu xin Nguyệt Lão se duyên cho hai người và gỡ tơ hồng với hai vị nữ nhân kia ra rồi lại đến chỗ Thái Thượng Lão Quân xin thuốc. Ngươi phải biết rằng, một ngày trên thiên đình bằng một năm dưới trần gian. Chúng ta phải cố hết sức mới có được. Ngươi tưởng dễ lắm hả?”

“Nghe nói nữ nhân cứ như đi một vòng Quỷ Môn quan, chết đi sống lại, lúc sinh đứa bé rất nguy hiểm?” Nếu nguy hại đến sinh mạng của Lâm Tiểu Thiên, hẳn thà rằng không có đứa bé này.

“Ngươi yên tâm, Mấu Tử Đan này sẽ thay đổi thân thể của hắn, cho nên lúc sinh đứa bé ngoại trừ đau bên ngoài, sinh mệnh sẽ không có gì nguy hiểm. Chúng ta dùng tư cách thần thánh của mình mà đảm bảo!” Bạch Vô Thường dựng ba ngón tay lên mà cam đoan.

“Được rồi, chúng ta phải đi, sẵn tiện cho ngươi biết, Mấu Tử Đan sau khi rời khỏi thiên đình chỉ có tác dụng trong mười hai canh giờ, sau mười hai canh giờ sẽ mất hết hiệu nghiệm” Nói xong, hai nhân ảnh liền biến mất.

Sau khi bọn họ biến mất, Lôi Hạo Nhiên cũng tỉnh lại, nhìn căn phòng quen thuộc, chẳng lẽ vừa rồi chỉ là mơ bình thường? Nhưng khi hắn nhìn vào tay thì lại thấy một viên đan được, hắn mới biết trời đối với hắn cũng không tệ.

Khoan đã, bọn họ nói Mấu Tử Đan chỉ có công hiệu trong mười hai canh giờ, ý là muốn ái nhân lúc này, vì đứa bé mà cố gắng. Chỉ cần có đứa bé, sau này hắn và Lâm Tiểu Thiên thế nào, mẫu thân cũng sẽ không xen vào nữa.

“Tiểu Thiên! mau dậy đi... Tiểu Thiên ...”

“A ... Hạo Nhiên đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta có một chuyện rất quan trọng” hắn với tốc độ nhanh nhất cởi hết y phục cả hai người, chỉ trong chốc lát, hai người đều trần như nhộng.

“Cái gì? Đây là chuyện quan trọng đó sao?” Lâm Tiểu Thiên mở to hai mắt nhìn Lôi Hạo Nhiên “A ... a ...” nhưng mà hắn đã dùng thuốc mỡ mà vuốt ve tiểu huyết, y không còn nhàn rỗi mà chất vấn ...

Lôi Hạo Nhiên dựa theo phương pháp của Hắc Vô Thường, thừa dịp Lâm Tiểu Thiên ý loạn tình mê không chú ý, lặng lẽ đem Mấu Tử Đan đẩy vào tràng đạo, rồi mới để hai chân thon dài của y ngang hông, gắt gao mà bắt lấy cái mông, dùng sức động thân, đem sự cương cứng của mình đẩy vào sâu nhất ...

“A.... Hạo Nhiên....” Lôi Hạo Nhiên tiến vào làm cho Lâm Tiểu Thiên cao thanh mà rên rỉ.

Nghe thấy tiếng rên rỉ thỏa mãn của ái nhân, Lôi Hạo Nhiên càng thêm cố gắng tiến công. Hắn không đem chuyện Mấu Tử Đan nói cho Lâm Tiểu Thiên biết, hai tên Vô Thường kia rất hồ đồ, hắn sợ nói cho Lâm Tiểu Thiên biết sẽ hi vọng càng lớn rồi thất vọng càng nhiều. Hắn chờ đến khi y thật sự mang thai, mới nói những chuyện đã qua cho Lâm Tiểu Thiên.

Vì để chắc Mấu Tử Đan có thể hấp thụ được tinh dịch của mình, Lôi Hạo Nhiên vẫn cứ tiếp tục hoạt náo, đến khi thái dương dần mọc lên mới buông tha cho y.

52. Chương 52

Thời gian dần dần trôi đi, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên vẫn như vậy, Lôi lão phu nhân không còn muốn tìm cách ngăn cản nữa, bắt đầu chấp nhận sự thật, bọn họ lưỡng phu tiếp xúc.

Lôi Hạo Nhiên mỗi ngày vẫn cẩn thận mà quan sát bụng Lâm Tiểu Thiên, đã qua hơn hai tháng mà sao bụng Lâm Tiểu Thiên vẫn không có phản ứng gì? Chẳng lẽ hai tên Vô Thường kia lại sơ xuất nữa? Nhưng hắn lại không dám hỏi ái nhân, không phải vì ngượng ngùng, mà là sợ không cẩn thận lại truyền ra ngoài, sợ Lâm Tiểu Thiên và Lôi lão phu nhân hiểu lầm, đến lúc đó lại không biết phải giải thích làm sao cho tốt.

Lâm Tiểu Thiên cũng phát hiện Lôi Hạo Nhiên thường xuyên có điệu bộ nhìn bụng mình, hỏi hắn, hắn lại không nói nguyên do, thật chẳng biết tại sao.

Một buổi sáng sau hai tháng hắn chờ đợi, Lôi Hạo Nhiên có công việc phải xử lý nên không đợi Lâm Tiểu Thiên tỉnh lại mà ra ngoài. Lâm Tiểu Thiên vừa tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn thẳng đến yết hầu, chẳng lẽ tối qua ăn nhầm thứ gì? Y vội vàng chạy đi nôn, nhưng không nôn ra được thứ gì, nhưng cơn buồn nôn vẫn mãi không dứt.

Thế là, y đến Cảnh Dược lâu nhờ Vân Văn Sinh xem giúp, cứ nghĩ buồn nôn là vì tối qua đã ăn phải thứ gì mà thôi. Bữa sáng chuẩn bị sẵn mà y cũng không ăn. Thấy thức ăn để trên bàn, y càng nghĩ càng muốn nôn.

Sau khi đến chỗ Vân Văn Sinh, y nói hết mọi chuyện rồi đưa tay cho hắn.

Vân Văn Sinh bắt mạch, trên gương mặt lại xuất hiện một biểu tình quái lạ, dùng một ánh mắt nói không nên lời nhìn Lâm Tiểu Thiên, nhìn tổng thể một lần, Lâm Tiểu Thiên bị nhìn, cả người cảm thấy không được tự nhiên “Vân đại phu ta có bệnh gì sao?”

“Đây...” Trong lúc nhất thời, Vân Văn Sinh không biết tại sao, hắn suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định nói rõ với y “Tiểu Thiên, người cóhỉ mạch...đã hơn hai tháng ...”

“Hỉ...hỉ mạch? ta không nghe lầm chứ?” Lâm Tiểu Thiên hy vọng đây chỉ là ảo giác, đáng tiếc Hà Bình đối với y nói “Tiểu Thiên, người không nghe lầm, ta cũng nghe Vân đại phu nói thế”

“Vân ...Vân đại phusao có thể? Ta là nam nhân mà!” Y đem hai tay đến trước Vân Văn Sinh “Vân đại phu, người xem lại vài lần đi!”

Đừng nói Lâm Tiểu Thiên, Vân Văn Sinh cũng nghĩ mình đã xem lầm, nhưng bắt mạch cả hai tay nhiều lần, kết quả vẫn giống nhau “Tiểu Thiên, ta làm nghề y đã nhiều năm, chưa từng xem sai bao giờ, ta đã xem cho người nhiều lần như vậy, nhưng lần nào cũng là hỉ mạch. Tiểu Thiên, ta hỏi người, gần đây, người có gì đặc biệt không? Như thích ngủ, có đôi khi nhìn thức ăn lại không muốn ăn, có lúc lại muốn ăn hơn nữa còn là ăn chua gì đó. Người có triệu chứng đó không?”

Lâm Tiểu Thiên nghe Vân Văn Sinh nói liền nhớ lại, nói “Gần đây ta rất hay mệt mỏi, có nhiều lúc nhìn thấy thức ăn lại không muốn ăn. Nhưng ta không cảm thấy muốn ăn chua hay gì đó”

“Có! Tiểu Thiên, người có! Chẳng lẽ người đã quên, mấy ngày trước người muốn ăn nho, ta giúp người đi mua, sau khi mua về ta chỉ ăn một trái là đã nuốt không vào, còn người thì liều mạng ăn, chẳng những ăn sạch mà còn nói lần sau nhớ nhờ người đến đó mua, trước kia không cảm thấy người có thể ăn chua như vậy” Lâm Tiểu Thiên cũng xuất thân từ hạ nhân, không tự cao tự đại, luôn hòa đồng với hạ nhân trong bảo cho nên Hà Bình mới dám làm càn mà nói chuyện của y trước mặt Vân Văn Sinh.

Nghe xong, Vân Văn Sinh gật đầu “Đúng, đó chính là hiện tượng bình thường khi mang thai”

“Nhưng ... ta là nam nhân, sao lại có thể?” Y không phải không muốn có con với Lôi Hạo Nhiên, không thể cùng ái nhân sinh được con là điều tiếc nuối của y, nhưng từ trước đến giờ vẫn chưa nghe qua nam nhân nào có thể sinh con, y sợ đây chỉ là một chứng bệnh như mang thai.

“Ta cũng chưa từng nghe nói qua. Tiểu Thiên, người đừng lo lắng, trước hết người cứ ăn nhẹ gì đó, rồi nghỉ ngơi cho tốt, ta đi tìm sách xem thử, xem có sách nói về nam nhân mang thai không, nếu có kết quả ta sẽ lập tức nói cho người” Vân Văn Sinh an ủi, kì thật hắn cũng hy vọng hỉ mạch của Lâm Tiểu Thiên là thật,

như vậy bọn họ có thể quang minh chính đại mà chung sống rồi, Lôi lão phu nhân cũng sẽ không lấy cớ vì đứa bé mà chia rẽ bọn họ.

“Vậy được rồi, đã làm phiền người, Vân đại phu”

“Không có gì, người là nương tử của nghĩa huynh ta, cũng chính là nghĩa tẩu của ta, người một nhà cần gì khách khí”

Nhưng về mặt Lâm Tiểu Thiên lại nghiêm túc nói với hắn “Vân đại phu, người hiểu lầm rồi, ta mới là tướng công của người kia”

Nghe vậy, Vân Văn Sinh và Hà Bình đều nhất thời choáng váng, như thế là nói Lôi Hạo Nhiên là người của người bình thường này? Nếu thật là mang thai tại sao không phải Lôi Hạo Nhiên mà lại là Lâm Tiểu Thiên?

53. Chương 53

Sau khi Vân Văn Sinh đi, Lâm Tiểu Thiên tùy tiện ăn vài hộp cháo, rồi nằm trên giường lấy tay sờ bụng, thật sự ta có thai sao? y hy vọng như thế, nếu không thì chẳng phải là bệnh sao? Hay có thể là bệnh nan y? Y nằm trên giường không ngừng suy nghĩ, càng nghĩ càng phiền, càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng. Hạo Nhiên, người mau trở về đi! Lâm Tiểu Thiên thầm gọi tên ái nhân.

Lâm Tiểu Thiên chờ lại chờ, trông lại trông, cuối cùng cũng chờ đến giờ cơm trưa vừa lúc Lôi Hạo Nhiên trở về.

Lôi Hạo Nhiên vừa bước vào phòng liền bị một con ‘bạch tuộc’ gắt gao ôm lấy, cúi đầu nhìn thấy ái nhân, sao Tiểu Thiên lại tự nhiên chủ động? Hắn còn chưa kịp mở lời, thì ái nhân đã dùng ngữ khí run rẩy mà nói “Hạo Nhiên, ta làm sao đây? Phải làm sao đây? Lòng ta rất loạn, có phải là bệnh không?”

Lôi Hạo Nhiên vừa mới trở về, căn bản không biết là chuyện gì, lại gặp Lâm Tiểu Thiên mơ hồ nói “Tiểu Thiên, đã xảy ra chuyện gì? ta không biết người đang nói cái gì”

Trở lại với ái nhân đang tựa vào ngực, cả người yếu ớt đứng lên, Lâm Tiểu Thiên ứa lệ nói “Hạo Nhiên, vừa sáng ta tỉnh dậy thì thấy trong người muốn nôn nhưng lại không nôn ra được, thế là ta đến chỗ Vân đại phu để xem mạch, hắn nói ta đã mang thai được hai tháng, nhưng ta là nam nhân, sao lại mang thai được? Ta sợ, sợ không phải mang thai mà lại là bệnh! Vân đại phu nói giúp ta nên đi kiểm sách để tìm hiểu, ta rất lo lắng ...”

Nghe xong Lâm Tiểu Thiên nói, cả người Lôi Hạo Nhiên nhất thời trầm tĩnh lại, Mẫu Tử Đan kia thật lợi hại, Tiểu Thiên đã mang thai thì biểu hiện cho cái gì? Cho tồn tại của đứa bé, cho chuyện tình sau này của bọn họ, cho suy nghĩ về người thừa kế của mẫu thân, cho tình yêu của bọn họ không còn cản trở, cho kết tinh tình yêu của bọn họ

“Tiểu Thiên, người đừng hoảng hốt, để ta nói cho người biết” Lôi Hạo Nhiên nâng cằm của Lâm Tiểu Thiên, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang lăn dài “Người không có bệnh gì cả, người thật sự mang thai”

Lâm Tiểu Thiên kinh ngạc nhìn Lôi Hạo Nhiên, một lúc sau mới lắp bắp mà hỏi “Hạo ...Hạo Nhiên...người sao...sao... có thể ...khẳng ...khẳng định?”

Thế là Lôi Hạo Nhiên đem những ngày mình đã biến thành Tiểu Hắc nói hết cho Lâm Tiểu Thiên...

“Cho nên ta mới khẳng định người mang thai. Tiểu Thiên, người sợ sao?” Sau khi nói xong, Lôi Hạo Nhiên lo lắng nhìn ái nhân trong lòng, hắn sợ chuyện kì diệu như vậy sẽ làm cho ái nhân có phản cảm, nhưng theo như nét mặt của Lâm Tiểu Thiên thì hắn đã lo lắng dư thừa “Khó trách mà ta thấy có đôi khi người và Tiểu Hắc thật giống nhau. Nghe người nói như thế, vậy khi người còn là Tiểu Hắc đã yêu ta rồi?” Lâm Tiểu Thiên lắc ý hỏi.

Kì thật vừa mới nghe, Lâm Tiểu Thiên cũng thật kinh ngạc. Nếu như là người khác nói mình thật sự không tin, nhưng đây chính do ái nhân nói ra. Hơn nữa nếu nhớ lại tính cách của Tiểu Hắc, rồi đem mọi chuyện

đã phát sinh xâu chuỗi lại với nhau, như vậy mọi chuyện đã sáng tỏ, chính là tại sao ái nhân lại đột nhiên yêu thương mình. Lúc trước khi Lôi Hạo Nhiên nói yêu y, y đã cảm thấy rất kì lạ, thì ra mọi chuyện là vậy.

Lôi Hạo Nhiên thành thật mà gật đầu “Cho nên khi ta tỉnh lại mới đem người an bài bên cạnh mình”

“Ha ha” Lâm Tiểu Thiên nghĩ Lôi Hạo Nhiên đã sớm yêu mình như vậy nhịn không được mà nở một nụ cười ngọt ngào. Đột nhiên, y nhớ tới một việc gì đó mà la lớn “Người là Tiểu Hắc, thế trước kia đã biết hết bí mật của ta?” Trước kia, y thích nhất là ôm Tiểu Hắc vào lòng, vuốt ve lông của nó rồi kể mọi chuyện bí mật “Hơn nữa còn đã từng hôn ta!” Y nhớ tới lúc Lôi Hạo Nhiên còn là Tiểu Hắc, thường xuyên dùng đầu lưỡi liếm môi mình. Nghĩ đến đây, y không nhịn được dùng quyền đánh nhẹ hấn “Người là con mèo háo sắc!” Nói xong liền tức giận quay lưng về phía hấn.

“Oan uổng quá, tướng công đại nhân, bí mật của người đều là chủ động nói cho ta biết, chứ không phải ta chủ động muốn nghe” Lôi Hạo Nhiên trấn an ái nhân trong lòng “Được rồi, Tiểu Thiên, đừng giận, cẩn thận coi chừng hại đến thân thể, đừng quên hiện tại người đang mang thai, thân thể quan trọng hơn”

“A” Nói đến đứa bé trong bụng, Lâm Tiểu Thiên hỏi “Hạo Nhiên, người thích con trai hay con gái?”

Lôi Hạo Nhiên đưa tay sờ lấy vùng bụng vẫn còn đang phẳng của Lâm Tiểu Thiên “Kì thật trai hay gái đều chẳng sao cả, chỉ cần là con của chúng ta, ta đều thích cả”

Hai tay ôm lấy tay Lôi Hạo Nhiên đặt trước bụng, Lâm Tiểu Thiên quay đầu nhìn ái nhân cười rạng rỡ “Ta cũng vậy, thật mong chờ ngày con chúng ta được sinh ra”

54. Chương 54

Sau giờ cơm trưa không lâu, Vân Văn Sinh trên tay cầm một quyển sách kích động chạy đến Cảnh Dạ lâu, nói với Lâm Tiểu Thiên “Ta tìm được rồi! Cuối cùng ta đã tìm được rồi!”

Thấy bộ dáng kích động của hấn, đôi lương phu này không biết đã xảy ra sự tình gì.

“Quyển sách này có nhắc đến, nam nhân cũng có thể mang thai! Cho nên, Lâm Tiểu Thiên, người thật sự có hỉ mạch, người yên tâm đi, không phải là bệnh!”

Nguy rồi! chỉ lo nói chuyện phiếm với ái nhân mà quên mất Vân Văn Sinh đang vì mình mà tìm sách “Vân ...” Ngay khi Lâm Tiểu Thiên muốn nói mọi chuyện cho Vân Văn Sinh, Lôi Hạo Nhiên lập tức nói “Cám ơn người, Văn Sinh, người đã giúp ta rất nhiều! Ta cũng không biết phải cảm kích thế nào, vừa rồi Tiểu Thiên còn lo lắng đến phát khóc, còn tưởng mình đã mắc bệnh” Không phải hấn không muốn thẳng thắn với Vân Văn Sinh, nhưng chuyện có nhiều điểm quỷ dị, hấn cảm thấy càng ít người biết thì càng tốt.

“Hạo Nhiên, người nói thế là quá khách khí, chúng ta đã bá thiên địa kết nghĩa huynh đệ. Như thế này, nếu các người không ngại, chờ đứa nhỏ sinh ra hãy để ta làm nghĩa phụ của nó”

“Được! Nói không nuốt lời”

Lâm Tiểu Thiên cũng tán thành “Vân đại phu chẳng những thông minh, y thuật lại cao minh. Có người làm nghĩa phụ thì thật tốt quá!” Nếu không nhờ có hấn, sao Lôi Hạo Nhiên có thể cùng mình yêu nhau.

Từ ngày đó, mỗi buổi sáng, Lâm Tiểu Thiên rời giường nhất định sẽ buồn nôn thì thân thể mới được thoải mái, nhưng trong một ngày cũng không còn cảm giác buồn nôn nữa, chỉ muốn ngủ mà thôi.

Sau đó, chẳng biết tại sao, chuyện Lâm Tiểu Thiên mang thai đã bị truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên – nam nhân lại có thể mang thai? Tất cả mọi người, ngoại trừ Vân Văn Sinh và hai đương sự, đều bàn luận về chuyện này. Thậm chí có nhiều người còn đoán thực chất Lâm Tiểu Thiên là thân nữ nhi. Sau khi Lâm Tiểu Thiên và Lôi Hạo Nhiên nghe những lời bàn tán này cũng không giải thích lời nào, chỉ cười trừ, bởi vì họ thấy chuyện này không có gì để nhiều lời, chờ sau khi bụng Tiểu Thiên to lên và đứa bé ra đời, tất cả vấn đề sẽ được giải quyết.

Chuyện cuối cùng cũng lọt vào tai Lôi lão phu nhân “Cái gì? Người nói Lâm Tiểu Thiên mang thai? Hấn không phải nam nhân sao?” Người kinh ngạc nói.

“Hồi lão phu nhân, nghe hạ nhân ở Cảnh Dạ lâu nói, hắc có triệu chứng như những nữ nhân mang thai, thậm chí còn có người đoán hẳn thật ra là nữ nhi, nhưng dùng cách ăn mặc của nam nhân để che dấu thôi” Nha hoàn của Lôi lão phu nhân đi điều tra và về bẩm báo.

“Nữ cải nam trang? Có thể sao?” Lôi lão phu nhân cho nha hoàn lui xuống và tự nhủ nói “Nếu hẳn thật sự là nữ cải nam trang, trước kia khi ta sai người phạt hẳn, tại sao lại không giải thích rõ ràng? Nếu hẳn thật sự là nữ nhi, tại sao lại ăn mặc như nam nhân? Có thể sao? Nếu hẳn thật sự là nữ nhi, hẳn ăn mặc như nữ nhi thì không phải có thể cùng Hạo Nhiên quang minh chính đại mà ở bên nhau sao? Đến cùng mọi chuyện là thế nào? Nếu hẳn là nam nhân, tại sao lại có thể mang thai? Ta đã sống đến từng tuổi này, chưa từng nghe qua nam nhân mà có thể mang thai, chẳng lẽ đây là kế hoạch của Hạo Nhiên?”

Lão phu nhân vẫn tự hỏi về việc này, người thì khi ngồi xuống lúc lại đứng lên đi một chút “Hẳn muốn ta chấp nhận bọn họ, lại không thể chống đối ta, chỉ có thể để Lâm Tiểu Thiên giả vờ mang thai, chờ mấy tháng sau hạ sinh, rồi đưa một đứa nhỏ khác từ bên ngoài vào thay thế? Để ta nghĩ đây là cốt nhục của Hạo Nhiên?”

Nghĩ tới nghĩ lui, Lôi lão phu nhân cảm thấy kích động chi bằng hãy bình tĩnh, trước tiên không nên động cớ đánh răn, cứ quan sát để xem rốt cuộc bọn họ muốn thế nào! Nam nhân thì làm sao có thể mang thai? Chỉ cần có căn cứ chính xác thì người có thể vạch trần kế hoạch của bọn họ, đến lúc đó người xem bọn họ muốn lừa thế nào! Phải, cứ như vậy đi! Lôi lão phu nhân gật gật đầu với cái suy nghĩ của mình, sau khi nghĩ thông suốt thì cả người đều thư thái, cuối cùng có thể an tâm nghỉ ngơi.

Không, không đúng, bây giờ ta phải an bài hạ nhân đi theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ! Thế là Lôi lão phu nhân mới quyết định không cần nghỉ ngơi mà đi an bài hạ nhân đến giám sát ‘kế hoạch’ của Lôi Hạo Nhiên.

55. Chương 55

Mỗi ngày trôi qua thật hạnh phúc và ngọt ngào, hai đương sự Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên cũng không động gì đến chuyện muốn giải thích rõ mọi chuyện, ngay cả những người tâm phúc bên cạnh họ như Trần Dữ, Trang Nam, Hà Bình hỏi chuyện, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên cũng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Ngày qua ngày, ngôn luận như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Có điều bọn họ bàn tán thì bàn tán nhưng trước mặt người khác, một lời cũng không nói. Không phải bọn họ không quan tâm, mà là không dám nói, bởi vì bọn họ biết nếu mọi người bên ngoài biết mà giả sử Lâm Tiểu Thiên có xảy ra chuyện gì không may, kết cục bọn họ sẽ thật sự rất thảm thương. Đương nhiên, bọn họ bảo vệ Lâm Tiểu Thiên cũng không phải là không có nguyên nhân, Lâm Tiểu Thiên luôn là người hiền hòa, luôn ở trước mặt Lôi Hạo Nhiên tranh thủ vì bọn họ mà xin nhiều phúc lợi, đợi sau này y lên làm bảo chủ phu nhân, đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi không có hại.

Lâm Tiểu Thiên mang thai cũng đã được ba tháng, khi cỡi y phục cũng có thể thấy được bụng đã lớn dần. Nhưng mọi người trong bảo vẫn không ngừng bàn tán, cuối cùng vào một ngày, Vân Văn Sinh không nhịn được nữa đã lấy thân phận đại phu của mình ra mà giải thích với mọi người “Gần một tháng nay, mọi người đều nghi ngờ về chuyện Lâm Tiểu Thiên mang thai, tất cả mọi người đều muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Vậy thì để ta giải đáp cho các người, không phải nói cứ nam nhân là không thể mang thai, trong sách y cũng đã có ghi lại, một số ít nam nhân cũng có thể mang thai...” nói tới đây, Vân Văn Sinh nghe thấy tiếng xôn xao của mọi người. Hắc tiếp tục nói “Cho nên đối với chuyện này, mọi người cũng không cần kinh ngạc đến vậy, hãy cứ bình thường đối mặt với nó là được. Hơn nữa, Tiểu Thiên mang thai cũng đã được ba tháng, hy vọng mọi người có thể quan tâm nhiều hơn, không có việc gì thì đừng làm phiền hẳn. Nếu không, có vấn đề gì xảy ra, ta và các người cũng sẽ không gánh nổi trách nhiệm!”

Vân Văn Sinh đứng ra giải thích là có hai nguyên nhân: một là hẳn bị người khác làm phiền đến sắp không chịu được, và nguyên do còn lại, hẳn nhớ tới thì thiếu chút nữa đã thổ huyết.

Nói về việc này thì phải nhắc đến ngày hôm qua.

Buổi chiều hôm qua, cũng như những ngày trước, Vân Văn Sinh cách vài ngày lại đến xem mạch cho Lâm Tiểu Thiên một lần, để xem thai nhi và người mẹ có gì bất ổn hoặc là có gì chưa thích ứng được.

“Sao rồi, Văn Sinh, Tiểu Thiên và đứa bé không có vấn đề gì chứ?” Mỗi khi Văn Văn Sinh bắt mạch cho Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên liền dừng tay làm việc mà đứng bên cạnh, đợi khi hắn bắt mạch xong thì lập tức hỏi.

“Không có gì, Hạo Nhiên, người cứ yên tâm đi, Tiểu Thiên và đứa bé đều khỏe mạnh, hơn nữa, Lâm Tiểu Thiên lại mang song thai, chúc mừng các người”

Nghe xong tin vui này, Lôi Hạo Nhiên cùng Lâm Tiểu Thiên trên mặt đều lộ ra một nụ cười vui sướng, cao hứng mà ôm nhau “Thật sao? thật tốt quá Hạo Nhiên/Tiểu Thiên, chúng ta sẽ có hai đứa con trai” Lôi Hạo Nhiên đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền hỏi “Văn Sinh, Tiểu Thiên mang song thai, thân thể có gánh nặng gì không?”

“Người yên tâm đi, một hay hai gì cũng giống nhau thôi, có điều sau này, cũng sẽ lớn hơn một chút” Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lôi Hạo Nhiên, Văn Văn Sinh chịu không được cảm thấy buồn cười, nghĩa huynh này của hắn dù gặp phải vấn đề gì đều chỉ một nét mặt lạnh lùng, ai cũng nhìn không ra hắn muốn cái gì, nhưng từ khi gặp Lâm Tiểu Thiên, cả người toàn bộ đều thay đổi: dễ khẩn trương, dễ cười, dễ tức giận, tóm lại chỉ có một câu để hình dung – chính là như một con người! Đặc biệt, trong hơn một tháng qua, hắn một tắc cũng không rời Lâm Tiểu Thiên, mỗi ngày đều chăm sóc y rất chu đáo. Lâm Tiểu Thiên có vấn đề gì đều thật sự khẩn trương, hắn sợ y mệt nhọc, ngay cả sổ sách cũng không cho y làm, chỉ cho phép y ăn rồi ngủ, muốn nuôi Lâm Tiểu Thiên thành một con heo. Sau khi Lâm Tiểu Thiên kháng nghị và bảo đảm với hắn, Lôi Hạo Nhiên mới thả lỏng một chút.

Thật không nghĩ tới mình có thể mang song thai, mình và ái nhân không chỉ có một đứa con, bọn họ sẽ có hai người con trai! Lâm Tiểu Thiên vẻ mặt thỏa mãn sờ bụng mình, hy vọng hai đứa trẻ có thể khỏe mạnh mà sinh ra!

Sau khi mọi chuyện đầu vào đó, Văn Văn Sinh mới nhớ tới ngôn luận trong bảo gần một tháng nay, cuối cùng chịu không được hỏi “Đúng rồi, Tiểu Thiên, Hạo Nhiên, việc bàn tán trong bảo chắc các người cũng biết? Bọn họ mỗi ngày cứ vây quanh chuyện này mà nói, càng nói lại càng thái quá, chẳng lẽ các người không muốn làm sáng tỏ? Bọn họ mỗi ngày đều hỏi ta, Tiểu Thiên có thật sự mang thai, thậm chí còn có người hỏi Tiểu Thiên có phải nữ nhi không?”

Nghe đến đó, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên không nhịn được cùng nở nụ cười, Lôi Hạo Nhiên cười nói “Chúng ta đương nhiên biết đó chỉ là đoán lung tung, ta không nói sự thật vì ta cảm thấy chuyện của ta và Tiểu Thiên, không cần thiết phải khai báo rõ cho bọn họ”

Ách ... không cần thiết phải nói rõ! Cách nói này rất phù hợp với tính cách của Lôi Hạo Nhiên. Văn Văn Sinh thầm nghĩ, thì ra không nói là vì không cần thiết “Vậy còn Tiểu Thiên?” Hắn muốn biết cách nhìn của hai người sắp làm phụ thân về chuyện này thế nào.

56. Chương 56

“Ta? Ta lúc trước có nghe bà của ta nói qua, bình thường mang thai khi chưa quá ba tháng, thì không nên nói ra, bằng không đứa bé có thể sinh non” Sau đó, Tiểu Thiên còn nói thêm một câu “Đương nhiên, người khác nói thì không sao. Ta cảm thấy như vậy rất mê tín, nhưng có người nói, vì đứa bé mà làm theo thì cũng không có vấn đề gì” Nói xong, y có chút ngượng ngùng mà cười cười.

Ách...mê tín! Không phải là phù hợp với tính cách của Lâm Tiểu Thiên sao, sắp làm phụ thân, cách nghĩ cũng cẩn thận! Có điều sau khi biết được cách nhìn của hai đương sự, Văn Văn Sinh chỉ có một cảm giác – hắn cảm thấy như mình sắp thổ huyết mà chết đi vậy! Nhiều người hỏi hắn, hắn có chết cũng không nói, chính là vì tôn trọng cách nhìn của hai người kia, tưởng rằng bọn họ không nói là vì muốn bảo vệ ‘bí mật’ này, ai biết được rằng một người thì nói không cần thiết, một người lại mê tín? Hắn cũng không hiểu hai đương sự này không quan tâm rốt cuộc vì cái gì? Vì cái gì?

Thấy Văn Văn Sinh chìm trong suy nghĩ, đang cùng Lôi Hạo Nhiên chia sẻ niềm vui sướng, Lâm Tiểu Thiên ‘bớt thời giờ’ hỏi “Văn đại phu, người có chuyện gì sao?”

“Không...không có gì ...” Chỉ là sắp bị bức chết mà thôi. Sau câu không có gì, câu nói đó chỉ thầm trong lòng “Vậy ý các ngươi là, nếu có ai hỏi về chuyện Lâm Tiểu Thiên mang thai, ta đem mọi chuyện nói ra cũng không thành vấn đề?”

“Đương nhiên không thành vấn đề” Hai người chung một lời

Ta ngày mai nhất định phải nói ra! Vân Văn Sinh trong lòng thề với trời.

Chính là vì chuyện này, cho nên ngày hôm nay, Vân Văn Sinh mới đem mọi chuyện mà nói với mọi người.

Sau khi nghe Vân Văn Sinh nói, mọi người mới tỉnh ngộ, thì ra Lâm Tiểu Thiên là nam nhân rồi lại mang thai, xem ra bảo chủ và Tiểu Thiên được ông trời chiếu cố, hai nam nhân yêu nhau cũng có thể có tin vui, lão phu nhân cũng không còn có để chia rẽ bọn họ. Mà rõ ràng bọn họ cũng không có hứng thú với việc bàn tán bên ngoài. Dù sao Vân Văn Sinh cũng là đại phu, hẳn nói có sách y ghi lại việc nam nhân có thể mang thai, thì chứng minh việc đó không có gì đáng kinh ngạc, mọi người thường ngày đối với chuyện này nhiệt tình thì bây giờ cũng lạnh nhạt đi. Nhưng bọn họ đối với việc Phục Long Bảo sắp có tân tiểu chủ lại nhiệt tình gấp bội, có thể được thăng chức, nên bọn họ thề rằng nhất định phải chăm sóc thật tốt Lâm Tiểu Thiên – chính là chủ mẫu tương lai.

Tin tức này rất nhanh đến tai Lôi lão phu nhân, sau khi nghe xong, người kinh ngạc đứng lên, vẻ mặt khó tin mà hỏi “Đây thật sự là do Vân Văn Sinh nói?”

Nha hoàn về hồi báo tin tức đáp “Đúng vậy, lão phu nhân, nô tì tai nghe mắt thấy Vân đại phu nói”

“Người ra ngoài trước đi” Lôi lão phu nhân phẩy tay ra lệnh cho nha hoàn lui xuống, sau khi nha hoàn rời khỏi, Lôi lão phu nhân thất thần ngồi trên ghế, tuy nói Vân Văn Sinh không phải là con ruột của người, nhưng chung sống với nhau đã lâu, người một nửa cũng đã xem hắn là con mình, người hiểu rõ thái độ và tính cách của hắn. Vân Văn Sinh rất mực nghe lời Lôi Hạo Nhiên. Lôi Hạo Nhiên nói một là một, hẳn tuyệt không nói hai. Nhưng hắn cũng có nguyên tắc, chính là sẽ không lợi dụng y thuật của mình mà lừa dối, cho dù sự phụ của hắn cũng không thể.

“Nếu đã do chính Vân Văn Sinh nói, vậy chuyện Tiểu Thiên mang thai là sự thật?” Người chấp tay, hướng thẳng trời cao mà bái “Xem ra thật sự là tổ tông phù hộ, Bồ Tát hiển linh! Còn tưởng rằng cả đời này sẽ không được bông đùa bé của Hạo Nhiên, ai ngờ được Tiểu Thiên thân nam nhân lại có thể mang thai, thật sự là quá tốt!” Trên thực tế, trong lòng người đã bắt đầu lặng lẽ chấp nhận mối quan hệ của hai người, chỉ là người không biết làm thế nào để nói với bọn họ.

Lúc trước cũng vì đứa bé cùng Lôi Hạo Nhiên cãi nhau ầm ĩ, chính mình còn sai người áp dụng bảo quy với Lâm Tiểu Thiên. Hiện tại, biết được Lâm Tiểu Thiên mang thai, người lại chưa đi gặp bọn họ, cầu Lâm Tiểu Thiên tha thứ, mà nếu không được Lâm Tiểu Thiên tha thứ, vậy tôn tử của người thì sao? Người muốn bông tôn tử. Đến cùng thì phải làm sao mới tốt đây?

57. Chương 57

Ngày hôm sau, Lôi lão phu nhân cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn. Sau khi dùng bữa sáng, liền đến Cảnh Dạ lâu. Nghe báo rằng Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên đang tản bộ ngoài hoa viên, biết được sau khi tản bộ họ sẽ đến thư phòng. Thế là người cho nha hoàn đi mời bọn họ trở về đại sảnh của Cảnh Dạ lâu.

Lúc trước nghe Vân Văn Sinh nói tản bộ nhiều có thể giúp việc sinh nở sau này dễ dàng hơn, sau mỗi bữa: sáng, trưa, tối hay bất cứ bữa ăn nhẹ nào, Lôi Hạo Nhiên nhất định phải cùng Lâm Tiểu Thiên tản bộ.

Bị ái nhân cẩn thận dìu đi, ái nhân đối với mình đầy tâm ý làm cho Lâm Tiểu Thiên không khỏi cảm động nhưng Lâm Tiểu Thiên vẫn cảm thấy Lôi Hạo Nhiên lo lắng thái quá, chỉ mới ba tháng thôi đã dìu như thế này, chờ sau này bụng to lên thì thế nào? Chẳng lẽ là bị ôm đi? Hơn nữa, lại ở trước nhiều người thật ngượng ngùng!

Lâm Tiểu Thiên sờ bụng, hai bé trai, vừa nghĩ tới trong bụng có hai bé trai, y không nhịn được mà cười “Hạo Nhiên, ngươi cảm thấy bọn nhỏ sẽ giống ai?” không đợi Lôi Hạo Nhiên trả lời, y liền nói “Ta hy vọng bọn nhỏ lớn lên sẽ giống ngươi, cao lớn và anh tuấn như ngươi” Nhìn vẻ tuấn mỹ của ái nhân, Lâm Tiểu

Thiên vẫn cảm thấy ông trời quá bất công khi đối với Lôi Hạo Nhiên như vậy, đem mọi thứ tốt nhất đều cho hắn, nhưng ông trời đối với mình cũng rất tốt, đã cho mình gặp ái nhân hoàn mỹ.

“Ta hy vọng bọn nhỏ sẽ có được ánh mắt giống ngươi, mắt to đen bóng, ngập nước khi cười tựa như ánh trăng đang tỏa sáng, còn hy vọng bọn nhỏ có được lúm đồng tiền như ngươi, khi ngươi cười, lúm đồng tiền cứ như một thứ rượu làm cho ta mê người” Nói tới đây, cảnh tượng như hiện ra trước mắt Lôi Hạo Nhiên.

Ngay khi Lâm Tiểu Thiên muốn nói điều gì đó, đột nhiên một nha hoàn tiến đến trước mặt hai người “Khởi bẩm bảo chủ và chủ tử (gần đây, Lôi Hạo Nhiên hạ lệnh cho tất cả trên dưới lâu lý phải xưng hô với Lâm Tiểu Thiên là chủ tử, hắn muốn công nhận thân phận người sẽ chung thân bầu bạn của hắn), lão phu nhân đến, người đang ở đại sảnh Cảnh Dạ lâu chờ ạ”

“Cái gì? Lão phu nhân tới đây?” Đang dìu Lâm Tiểu Thiên, Lôi Hạo Nhiên cảm thấy được cả người ái nhân chấn động, hắn biết ái nhân sợ đối mặt với mẫu thân, thế là nói “Tiểu Thiên, ngươi đừng đi gặp mẫu thân, người về thư phòng chờ ta đi, để ta đi gặp là được rồi!”

“Hạo Nhiên, ta với ngươi đi gặp người” Sớm muộn gì cũng phải gặp, trốn tránh thì được gì đây? Huống chi trốn tránh không phải là việc làm của một nam tử hán.

“Vậy được rồi” Có mình ở bên cạnh y, mẫu thân chắc sẽ không có hành động gì quá đáng, hơn nữa hắn đoán rằng, mẫu thân có thể là tới giảng hòa.

Lâm Tiểu Thiên sợ đối mặt với Lôi lão phu nhân là có hai nguyên nhân, một là chuyện phạt hình lần trước, hai là y cảm thấy nguyên nhân mà Lôi Hạo Nhiên cùng người trở mặt là do y, y cảm thấy thẹn với người.

“Mẫu thân”

“Lão phu nhân” Đi vào đại sảnh Cảnh Dạ lâu, Lâm Tiểu Thiên cẩn thận chào Lôi lão phu nhân.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của Lâm Tiểu Thiên, trong lòng lão phu nhân thật là có chút băn khoăn, trong lúc nhất thời không biết phải mở miệng làm sao, người lui lại bên nha hoàn, miễn cưỡng cười nói “Sao khách khí như vậy, Tiểu Thiên đang mang thai, mau tới đây ngồi” người chỉ vị trí kế bên.

Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên ngồi đối diện với Lôi lão phu nhân, Lôi Hạo Nhiên thẳng thắn hỏi “Mẫu thân đến tìm ta có chuyện gì sao?”

Nhìn ánh mắt đưa con trước mặt, những lời kiên quyết trong lòng đành nén lại, Lôi lão phu nhân dịu dàng nói “Kì thật... cũng không có chuyện gì ...chỉ là hôm nay...hôm nay...đúng rồi, hôm nay vừa vặn ta đi ngang, ta muốn vào xem hai đứa thế nào”

Lão phu nhân không phải kịch liệt phản đối bọn họ sống cùng nhau sao? Sao hôm nay lại như vậy? Lời nói của Lôi lão phu nhân làm cho Lâm Tiểu Thiên không thể nào lí giải được. Y dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lôi Hạo Nhiên, hy vọng có thể biết được đáp án.

Lôi Hạo Nhiên nháy mắt ra hiệu cho y – an tâm một chút, ta đại khái biết được người tới đây với mục đích gì.

“Mẫu thân, theo ta thấy, người đến đây không chỉ vì chuyện này, hơn nữa, nếu muốn biết tình hình của ta và Lâm Tiểu Thiên, không phải chỉ cần hỏi hạ nhân là được sao. Sao lại cất công đến đây? Người có chuyện gì muốn nói thì nói thẳng đi, đừng quanh co nữa”

58. Chương 58

Bị Lôi Hạo Nhiên nói trúng tim đen, Lôi lão phu nhân ngượng ngùng đỏ mặt, biết bao nhiêu năm qua chưa có lần nào xấu hổ như vậy “A.. hôm qua ta nghe nói Tiểu Thiên mang thai, cho nên ... cho nên hôm nay mới đến thăm ...” Dù sao mọi chuyện đã như vậy, người trực tiếp nói luôn mục đích chính.

Quả thật là vì chuyện Lâm Tiểu Thiên mang thai mà đến, đã bị Lôi Hạo Nhiên đoán trúng.

Nghe vậy, Lâm Tiểu Thiên hai tay sờ bụng, thì ra là lão phu nhân đã biết chuyện mình mang thai, người có thể chấp nhận một nam nhân mang thai sao? Không biết rồi người sẽ đối xử với mình ra sao? Y vô cùng khẩn trương đợi câu nói tiếp theo của Lôi lão phu nhân.

Cảm giác được Lâm Tiểu Thiên khẩn trương, Lôi Hạo Nhiên lặng lẽ nắm chặt lấy tay Lâm Tiểu Thiên.

“Là như vậy ...” Lôi lão phu nhân cũng không biết nên nói thế nào “Ta nghĩ, nếu Vân Văn Sinh đã nói Lâm Tiểu Thiên thân nam nhân cũng có thể mang thai, vấn đề người thừa kế cũng đã được giải quyết, mọi chuyện trước kia chúng ta xóa bỏ, được không?”

Lời vừa nói ra, Lâm Tiểu Thiên quả thực không thể tin được là chính mình nghe thấy, đây là sự thật sao? Lão phu nhân không kì thị mình là nam nhân có thể mang thai sinh tôn tử cho người? Người chấp nhận mình? Hay vẫn là kế hoạch của người? Về mặt hờ thẹn của người không thể không tin “Hạo Nhiên...” Lâm Tiểu Thiên bây giờ không biết phải làm thế nào, chỉ biết trông chờ vào đáp án của ái nhân.

“Mẫu thân, có phải người vẫn còn nợ Tiểu Thiên một lời xin lỗi?” Lôi Hạo Nhiên nhận thấy bây giờ Lôi lão phu nhân đã thật lòng chấp nhận Lâm Tiểu Thiên, bởi vì người biết một kế hoạch sử dụng hai lần sẽ không thành công. Hơn nữa, hẳn biết Lôi lão phu nhân là một người sĩ diện, nếu không phải thật lòng, chắc chắn sẽ không đến giải hòa.

Nghe xong lời Lôi Hạo Nhiên, Lâm Tiểu Thiên ra sức xua tay “Lão ... lão phu nhân, người ngàn vạn lần đừng nói xin lỗi, dù sao mọi chuyện người làm cũng đều vì muốn tốt cho Hạo Nhiên thôi, mọi chuyện trước kia, ta sớm quên rồi!”

Lâm Tiểu Thiên nói như vậy càng thể hiện bản chất khoan dung độ lượng, làm cho Lôi lão phu nhân hồ thẹn vô cùng, thật là một đứa trẻ lương thiện! Chỉ là xin lỗi, mình nhận y đã là vinh hạnh lớn nhất, còn gì phải ân hận? Lôi lão phu nhân khó khăn suy nghĩ, nói hay không nói xin lỗi với Lâm Tiểu Thiên? Mình bạc đãi y không ít, nói sao thì mình cũng là trưởng bối, sau này bọn họ thành thân thì mình cũng là mẹ chồng của y, nếu nói xin lỗi với văn bối như vậy thật mất mặt!

Nhìn Lôi lão phu nhân cứ chần chừ cân nhắc, Lôi Hạo Nhiên quyết định hạ thêm một trọng được, làm sai thì phải nhận lỗi, hẳn dừng dừng nói “Nếu mẫu thân không đồng ý, chờ bọn nhỏ sinh ra thì mang họ Lâm của Tiểu Thiên cũng được lắm!”

“Hạo Nhiên!” Lâm Tiểu Thiên không nhận được mà vỗ vào đùi Lôi Hạo Nhiên một cái “Lão phu nhân, người đừng nghe hắn nói lung tung”

“Cái gì? Không được! Nhất định phải theo họ Lôi!” Lôi lão phu nhân hô to, đột nhiên dừng lại như nghe được cái gì “Hạo Nhiên, người vừa mới nói bọn nhỏ?”

“Đúng vậy, mẫu thân không biết sao? Vân Văn Sinh khẳng định, Tiểu Thiên mang song thai”

Song thai? Song thai thì có nghĩa gì? Nghĩa là người có hai tôn tử! Thật tốt quá! Vì hai tôn tử, nhận lỗi với văn bối, cho dù có mất mặt hơn cũng làm.

Người vội đi đến trước mặt Lâm Tiểu Thiên, cầm lấy hai tay y mà không ngừng nói “Tiểu Thiên, mẫu thân thật sự xin lỗi người, mẫu thân biết người là một đứa trẻ ngoan, trước kia ta hồ đồ, xin người tha thứ cho mẫu thân, là mẫu thân không tốt ...”

“Lão phu nhân ...” Lôi lão phu nhân nhiệt tình quá mức làm cho Lâm Tiểu Thiên không kịp phản ứng.

“Tiểu Thiên, người đã trở thành ái nhân của người ta, còn gọi ta là lão phu nhân, gọi mẫu thân đi cho thân thiết”

“Theo ta nhớ không phải mẫu thân đã từng nói Tiểu Thiên không được gọi người là mẫu thân sao?” Lôi Hạo Nhiên ở một bên châm ngòi thổi gió nói “Người nên suy nghĩ kĩ, bằng không sau này lại bảo Tiểu Thiên đổi giọng gọi lão phu nhân, để sau này đỡ phải đổi đi đổi lại thêm phiền phức!”

“Lôi! Hạo! Nhiên!” Lôi lão phu nhân phẫn nộ hét to tên của hắn, người trước kia sao không biết đứa con trai này lại ngang bướng đến vậy? Hay chỉ ở trước mặt Lâm Tiểu Thiên mới như vậy?

“Hạo Nhiên, người đừng như vậy” Lâm Tiểu Thiên nhìn ánh mắt của Lôi lão phu nhân, theo ánh mắt người, y cảm nhận được sự chân thành, không giống như lừa gạt “Ta tin lần này mẫu thân thật lòng chấp nhận ta”

Nghe Lâm Tiểu Thiên gọi một tiếng mẫu thân, Lôi lão phu nhân biết mình đã được đứa nhỏ lương thiện này tha thứ, trước kia mình làm nhiều chuyện có lỗi, lại còn nhẫn tâm cho người phạt roi.

59. Chương 59

Tất cả mọi chuyện đều đã được giải quyết, Lôi Hạo Nhiên, Lâm Tiểu Thiên và Lôi lão phu nhân, ba người ngồi nói chuyện phiếm, cuối cùng Lâm Tiểu Thiên mời Lôi lão phu nhân ở lại dùng cơm trưa.

Lúc ăn cơm, Lôi lão phu nhân không ngừng gấp thức ăn vào chén cho Lâm Tiểu Thiên, sợ y ăn ít, lại lấy thân phận là người từng trải dặn dò y không được ăn này ăn nọ, chỉ ăn những đồ bổ dưỡng, không nên làm những việc nặng, mọi việc cứ từ từ.

Đột nhiên, Lôi lão phu nhân nói “Tiểu Thiên, người đã cùng Hạo Nhiên sống chung, Hoàng Thượng cũng đã ban thánh chỉ cho hai người thành thân, chúng ta tìm ngày đến nhà người cầu hôn đi”

“Việc này ...” Lâm Tiểu Thiên dừng ăn cơm, nói thật, Lôi lão phu nhân không nói, Lâm Tiểu Thiên thật đúng là quên chuyện mình và Lôi Hạo Nhiên yêu nhau, phụ mẫu y còn chưa biết “Mẫu thân, phụ mẫu ta còn chưa biết việc này, cho tới nay, ta vẫn chưa có cơ hội để nói” Không biết mẫu thân có vì điểm này mà hạ thấp cách nhìn về ta? Lâm Tiểu Thiên cảm thấy lo lắng.

Hai người yêu nhau đã tới mức thấu hiểu nỗi lòng của nhau, cho nên Lôi Hạo Nhiên đợi Lâm Tiểu Thiên nói xong rồi lập tức nói “Mẫu thân, mọi chuyện đều xảy ra quá đột ngột, chúng ta không có thời gian để nói chuyện này với phụ mẫu Tiểu Thiên. Tiểu Thiên hiện đang mang thai, không nên ra khỏi bảo, quan trọng là ...sợ động đến thai khí, cho nên chúng ta chờ sau khi Tiểu Thiên hạ sinh bọn nhỏ rồi cùng đưa bọn nhỏ đến nhà Tiểu Thiên để giải thích rõ ràng, đến lúc đó chúng ta cùng bàn chuyện hôn sự. Người cảm thấy thế nào?”

Nghe xong dự tính của Lôi Hạo Nhiên, Lôi lão phu nhân cũng tán thành mà gật đầu “Người nói như vậy cũng đúng, dù sao Tiểu Thiên cũng đang mang thai, mọi chuyện đều phải cẩn thận, động thai khí một chút cũng nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận là hơn, chờ sau khi Tiểu Thiên hạ sinh, ta và các người sẽ đến nhà thân gia bàn chuyện”

Sau khi dùng cơm trưa, bởi vì có Lôi lão phu nhân đến đây, nên họ cũng không tản bộ hoa viên.

Lâm Tiểu Thiên tựa vào lòng ngực ấm áp của Lôi Hạo Nhiên, nhịn không được mà lấy tay che miệng khi cơn ngủ đến.

“Tiểu Thiên, người mệt sao?” Lôi Hạo Nhiên nhìn mẫu thân nói “Mẫu thân, Tiểu Thiên mệt rồi, ta đưa hấn về giường nghỉ ngơi”

“Hạo Nhiên, ta không mệt, chúng ta tiếp tục cùng nói chuyện với mẫu thân” Bỏ Lôi lão phu nhân ở đây mà đi nghỉ thực là không lễ phép, thế là Lâm Tiểu Thiên ngăn cản.

“Tiểu Thiên, người đi nghỉ ngơi đi, ta cũng đã từng trải, mang thai là lúc rất thích ngủ. Ta cũng phải chuẩn bị đi” Lôi lão phu nhân nhìn Lôi Hạo Nhiên dịu dàng ôm Lâm Tiểu Thiên đến giường. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Hạo Nhiên, đứa nhỏ này từ nhỏ luôn đối với người khác rất lạnh lùng, không thể tưởng tượng được trước mặt ái nhân lại là một người dịu dàng đa tình. Xem ra Tiểu Thiên là thân nam nhi có thể mang thai đều là bởi vì tình yêu của bọn họ cảm động lòng trời.

Buổi tối, Lâm Tiểu Thiên nằm trên giường lăn qua lăn lại, đến khi Lôi Hạo Nhiên từ thư phòng trở về “Tiểu Thiên, sao người còn chưa ngủ? Có phải đứa bé động đây làm người không ngủ được?”

“Đồ ngốc. Vân đại phu không phải đã nói phải đợi thêm mấy tháng nữa, hiện tại đứa bé vẫn còn nhỏ, làm sao có thể động?” Lâm Tiểu Thiên nói “Ta là vì vui quá mà không ngủ được, mẫu thân cuối cùng cũng chấp nhận ta. Buổi sáng, nghe người nhắc đến chuyện mang thai, ta còn tưởng người sẽ kì thị, ai ngờ mẫu thân lại nhận lỗi”

“Không phải tốt lắm sao?” Lôi Hạo Nhiên đem Lâm Tiểu Thiên ôm vào lòng, ngữ khí xấu xa nói “Tiểu Thiên, người hôm nay hưng phấn như thế, chúng ta tìm việc làm, đợi người mệt rồi ngủ, được không?” nói xong, còn ghé vào lỗ tai y thổi một hơi nóng.

Lâm Tiểu Thiên vừa nghe liền biết được chuyện gì, y lập tức đẩy hắn ra nói “Hạo Nhiên, ta cảm thấy mệt lại rất muốn ngủ, ngủ ngon”

Nhưng Lôi Hạo Nhiên làm sao có thể buông tha dễ dàng, từ ngày dùng Mấu Tử Đan, hắn không có chạm đến Lâm Tiểu Thiên, ba tháng cấm dục đối với hắn là một khổ hình “Ta đã hỏi qua Văn Sinh, thai nhi sau ba tháng đã ổn định, chúng ta làm vừa phải thì không có vấn đề”

60. Chương 60

Trời ạ! Hắn thật không biết xấu hổ! Lâm Tiểu Thiên không thể tin nhìn ái nhân “Hạo Nhiên, người sao lại hỏi Vân đại phu những vấn đề này”

“Có gì kì lạ sao?” Lôi Hạo Nhiên không cảm thấy ngượng ngùng, hai người yêu nhau làm chuyện này cũng thực bình thường.

Thế là hai người trên giường chần mền xả chiến một hồi, Lâm Tiểu Thiên hai tay gắt gao bắt được lấy tám chần, không cho Lôi Hạo Nhiên kéo nó ra, y không phải không muốn cho ái nhân chạm vào, hiện tại đã khuya, bình thường hắn thích thì sẽ làm một hồi rất lâu, nếu để cho hắn làm thì ngày mai hắn cũng chỉ có thể ngủ, mà Lôi Hạo Nhiên vẫn muốn tấn công cho dù mình có ngăn cản, nhưng hắn chỉ dùng sức lực rất nhỏ, trên cơ bản là đùa giỡn với ái nhân. Cuối cùng, y phục trên người Lâm Tiểu Thiên và chần mền gì đều bị Lôi Hạo Nhiên cởi bỏ.

Lôi Hạo Nhiên cầm lấy nơi mềm mại của Lâm Tiểu Thiên, hạ thân của y dù về hình dáng hay màu sắc đều rất đẹp, được chạm vào xúc cảm thật khoan khoái, làm cho Lôi Hạo Nhiên không nỡ buông ra, đem tay đùa giỡn nơi khác.

“A...Hạo Nhiên...” Thân thể người mang thai càng thêm mẫn cảm, Lâm Tiểu Thiên rất nhanh đã cương cứng, Lôi Hạo Nhiên chuẩn bị hạ, liền xuất ra chất dịch trong suốt.

Lôi Hạo Nhiên vươn đầu lưỡi liếm một chút, thần nhiên thưởng thức hương vị độc đáo của Lâm Tiểu Thiên.

“Aa ...” Lâm Tiểu Thiên không còn khí lực mà giữ chặt tám chần, y hé miệng mạnh mẽ hô hấp.

Lôi Hạo Nhiên hôn lên làn da trắng nõn trước ngực Lâm Tiểu Thiên, hai điểm hồng như nụ hoa không ngừng phát dục hấp dẫn hắn, hắn liếm nhũ tiêm mềm mại, ướt át, mút cho đến khi cương cứng lên mới thôi.

Vừa lòng với cảm giác mềm mại trong tay đã trở nên cương cứng, ánh mắt Lôi Hạo Nhiên chuyển dời đến bên trong đùi Lâm Tiểu Thiên, liếm mút da thịt mềm mại, để lại một dấu hôn đỏ.

“A ...a ... Hạo Nhiên... phải ra ...” cùng với tiếng rên rỉ, Lâm Tiểu Thiên đem toàn bộ tinh hoa trong cơ thể xuất ra trên tay Lôi Hạo Nhiên.

Lôi Hạo Nhiên cầm lấy miếng vải trắng bên giường lau đi chất lỏng trong tay, còn Lâm Tiểu Thiên say mê trong cao trào, mặt ửng hồng nhìn mỗi động tác của ái nhân.

Lôi Hạo Nhiên đem gối chần nâng hông Lâm Tiểu Thiên lên cao, rồi mới đem hai chân tách ra đến cực hạn, chính mình quỳ trước hai chân Lâm Tiểu Thiên, dùng thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa nắn tiểu huyết, đã nhiều tháng không ân ái, tiểu huyết đã như nữ nhân, mềm mại như trước, ngón tay nhẹ nhàng ấn nhấn một cái, chuyển rồi lại chuyển, buông tay khỏi tiểu huyết để tiến vào.

Lôi Hạo Nhiên cầm trong tay thuốc mỡ, vừa xoa vừa vuốt ve đến khi nóng rực, rút tay về, rồi mới dùng sự cương cứng của mình tiến vào.

“Hạo Nhiên cẩn thận ... đứa bé...” cho dù đang trong say mê tình ái, Tiểu Thiên cũng không quên trong bụng mình hiện giờ đang có kết tinh tình yêu của bọn họ, nhắc ái nhân cẩn thận một chút.

“Tiểu Thiên, người yên tâm, ta sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm đứa bé bị thương” Một cái động thân liền tiến vào bên trong Lâm Tiểu Thiên.

“A...” chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của Lâm Tiểu Thiên, hai tay gắt gao ôm lấy, siết chặt người ái nhân.

Hai tay đỡ lấy hông Lâm Tiểu Thiên, nhẹ nhàng rút ra rồi mới đi vào thật sâu. Tiến vào nơi mình đã quen thuộc, rất nhanh tìm được mẫn cảm, hé ra một chút không gian, không ngừng va chạm, nhiệt huyết cả hai nóng rực lan tỏa cả căn phòng.

Lâm Tiểu Thiên đạt tới đỉnh điểm khoái cảm, hạ thân y cương cứng đến cực hạn, hần kích thích, y lại xuất ra chất dịch trong suốt vào người hần.

Hiện tại thân thể ái nhân không chịu được vận động kịch liệt, Lôi Hạo Nhiên đành phải lưu luyến rồi khỏi tiểu huyết, nằm lại trên giường mà thở dốc, ôm ái nhân vào lòng, đã từng vô số lần cùng ái nhân hoan ái, hần phát hiện hần càng ngày càng say mê khối thân thể xinh đẹp này. Cho đến khi hai người tóc đã phai màu, da đều nhăn lại, trong mắt hần, ái nhân vẫn là người đẹp nhất, làm cho hần mãi say mê.

61. Chương 61

Đến nay, Lâm Tiểu Thiên mang thai cũng đã sáu tháng, được Lôi lão phu nhân chấp nhận mối quan hệ, Lâm Tiểu Thiên sau này vô cùng mỹ mãn, trong bụng đứa bé cũng khỏe mạnh mà lớn dần, ngoại trừ hai ba tháng đầu, buổi sáng thường hay nôn, còn sau này chỉ cảm thấy muốn ngủ và dễ đói thôi. Có điều chuyện làm Lâm Tiểu Thiên thấy phức tạp là Lôi Hạo Nhiên, Lôi lão phu nhân và Vân Văn Sinh mỗi ngày đều giám sát y uống thuốc dưỡng thai, khiến cho y mỗi lần nhìn thấy thuốc là sắc mặt đều tái lại.

Vì sao mà Vân Văn Sinh như vậy? Về vấn đề này, Lâm Tiểu Thiên bắt đầu đi có thể hiểu được, vì sao cần phải nhiều người giám sát, làm y nghĩ muốn trộm ‘quên’ uống thuốc cũng không được. Nếu có người hỏi hần, hần trả lời là nghĩa phụ của bọn nhỏ, hần nhất định phải chăm sóc tốt bọn họ.

Cuối năm cũng gần đến, ngày hội tân xuân mỗi năm lại đến một lần, quân sự ở các nơi đều viết báo cáo quan trọng của sổ sách giao dịch gửi về báo, Lôi Hạo Nhiên mỗi ngày đến giờ tý mới trở về phòng ngủ, Lâm Tiểu Thiên thì trở về phòng ngủ rất sớm, vốn là y muốn ở lại thư phòng cùng làm với Lôi Hạo Nhiên, nhưng có nói gì thì Lôi Hạo Nhiên cũng không đồng ý.

Buổi tối, khi Lôi Hạo Nhiên quay về phòng thì Lâm Tiểu Thiên cũng đã ngủ, hần đến bên giường lấy gối, nhẹ nhàng nâng hai chân ái nhân mà đặt vào, hần nghĩ nhẹ nhàng như vậy sẽ không đánh thức được ái nhân, ai biết rằng khi Lâm Tiểu Thiên không ngủ cùng ái nhân thì đặc biệt nhạy cảm, gió thổi nhẹ nhàng cũng làm cho y thức tỉnh.

Hai mắt y mở lung nhìn Lôi Hạo Nhiên “Hạo Nhiên, người về rồi”

“Làm phiền tới người sao?” nằm ở trên giường ôm ái nhân nửa tỉnh nửa mê vào lòng “Gần đây, chân của người dễ bị co giật, cho nên hôm nay trong lúc đi tuần tra nghiệp vụ, đã hỏi một số người có kinh nghiệm mang thai, sau khi mang thai chân thường rất dễ bị co giật, bọn họ nói cho ta biết khi ngủ chỉ cần kê gối vào chân thì sáng mai sau khi rời giường sẽ không bị co giật”

Tuy rằng đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng Lâm Tiểu Thiên vẫn nghe rõ những lời ái nhân nói, y rất cảm động, y không thể tưởng tượng được, ái nhân vì mình mà làm chuyện này. Hần bình thường là một người lạnh lùng, hiện giờ lại vì mình mà đi thỉnh giáo người khác chuyện này “Hạo Nhiên, người đối với ta thật tốt”

“Người là ái nhân duy nhất của ta, không tốt với người, thì ta tốt với ai đây?” Lôi Hạo Nhiên hôn nhẹ lên trán Lâm Tiểu Thiên.

Sau đó, hai người im lặng gắt gao ôm lấy nhau. Ngoài trời rét lạnh, nhiệt độ cơ thể từ người ái nhân truyền sang, cảm giác thật ấm áp.

Đột nhiên, bụng Lâm Tiểu Thiên kêu lên một tiếng, hai người đang trong giây phút ấm áp, liền nhìn tới bụng y, Lâm Tiểu Thiên cười ngượng ngùng “Hạo Nhiên, hình như bọn nhỏ đói bụng rồi” Chưa bao giờ Lâm Tiểu Thiên thích ăn khuya, chỉ trừ khi đói bụng, y tuyệt đối sẽ không nhận.

“Hiện tại đã nửa đêm, các hạ nhân phòng bếp cũng nghỉ ngơi rồi, không thể đánh thức bọn họ” Nhưng làm sao Lôi Hạo Nhiên có thể để ái nhân và bọn nhỏ đói được “Như vậy đi, để ta làm”

“Người làm?” Lâm Tiểu Thiên không thể tin nhìn Lôi Hạo Nhiên, y chưa từng nghe nói ái nhân có thể nấu ăn “Ta sao không nghe người nói người biết nấu ăn?”

“Ta không có nấu ăn” Lúc trước, Lôi Hạo Nhiên bá sư học võ đều là do sư nương nấu cơm “Nấu ăn thì có gì khó khăn, chỉ cần ta làm theo người chỉ, ta tin rằng nếu không chuyên nghiệp thì nhất định cũng sẽ ăn được” Lôi Hạo Nhiên học gì đều cũng rất nhanh nên hắn không tin là nấu ăn sẽ làm khó được hắn.

Thế là cô dâu mới, không kinh động tới ai mà chạy đến phòng bếp, nhưng những vật liệu ở phòng bếp đều đã bị ban ngày nấu cả, những vật liệu chưa làm còn lại không nhiều, sau khi cân nhắc, Lâm Tiểu Thiên muốn Lôi Hạo Nhiên làm món canh mì thanh đạm.

Đem một ít tôm bỏ vào chén, cầm lấy con dao, tay chân vụng về cắt thái. Kì lạ, kiếm và dao cũng không khác lắm, sao lại khó sử dụng đến vậy? Kì thật, lúc vừa mới bắt đầu, Lâm Tiểu Thiên định giúp hắn nhưng hắn kiên trì không cần sự giúp đỡ, chỉ cần y ngồi một bên chỉ đạo là được.

62. Chương 62

Lần đầu tiên xuống bếp, Lôi Hạo Nhiên khó tránh khỏi tình trạng bừa bộn, Lâm Tiểu Thiên ở một bên chỉ đạo mà cũng toát mồ hôi lạnh, y thật sự sợ ái nhân không cẩn thận mà đem cả phòng bếp đi đốt. Hắn không phân biệt được gia vị – có lúc xem chút nữa đã bỏ luôn dấm chua vào, cũng may đã bị Lâm Tiểu Thiên kịp thời ngăn cản.

“Hạo Nhiên, người làm canh mì ngọt sao?” Lâm Tiểu Thiên thấy Lôi Hạo Nhiên chuẩn bị gia vị liền hỏi.

“Đương nhiên là canh mì mặn. Chẳng lẽ người muốn ăn ngọt?” “Sau khi mang thai, khẩu vị của Lâm Tiểu Thiên thay đổi rất nhiều, đặc biệt là thích ăn đồ ngọt.”

“Ta biết là người chuẩn bị làm canh mì mặn, vấn đề trên tay người cầm là đường chứ không phải muối”

Lôi Hạo Nhiên dùng tay chấm thử một ít rồi cho vào miệng “Thật là đường, may mà có người nhắc nhở, bằng không lại làm ra canh mì ngọt, muối với đường thật sự giống nhau, ta không nghĩ là dễ nhầm đến vậy”

Phòng bếp có một cái bàn nhỏ, bình thường chỉ dùng để đặt vật liệu mới mua về, hiện tại Lâm Tiểu Thiên đang ngồi ngay chiếc bàn đó, đợi món canh mì lần đầu tiên của Lôi Hạo Nhiên “Tiểu Thiên, thử xem, hương vị thế nào”

Lâm Tiểu Thiên cầm đôi đũa trong tay Lôi Hạo Nhiên, gấp một miếng ăn thử “Alần đầu tiên mà như thế này là được rồi, chỉ hơi mặn một chút”

“Mặn? Có thể là do ta bỏ hơi nhiều” Lôi Hạo Nhiên ăn thử một miếng, A! cái này không phải là mặn một chút, mà là quá mặn! “Tiểu Thiên, đừng ăn nữa ... ta làm lại cho người”

“Xảy ra chuyện gì? ta thấy được mà”

“Còn bảo là được? Rất mặn, ta sẽ làm lại cho người” hắn nói xong liền đứng dậy đi bỏ, Lâm Tiểu Thiên vội vàng ngăn hắn lại “Hạo Nhiên, đừng bỏ, tuy là hơi mặn một chút, nhưng ta vẫn có thể ăn được. Quan trọng là ... mì này là tác phẩm đầu tiên của người khi xuống bếp, không nên bỏ đi như vậy, ta vẫn có thể từ từ ăn được mà”

Tuy rằng mì này rất mặn, nhưng khi Lâm Tiểu Thiên ăn nó thì lại cảm thấy rất ngọt.

Buổi sáng hôm sau, Triệu đại nương đến phòng bếp làm việc thì nhận ra phòng bếp có kẻ trộm, đã ăn trộm mà còn kiêu chiến nằng – ăn xong đặt bát trên bàn không chịu rửa “Là ai? Ai to gan lớn mật, nửa đêm vào trộm đồ của ta?” Triệu đại nương lớn tiếng kêu lên, nằng nhớ rõ ràng nằng là người đầu tiên vào phòng bếp.

Tại phòng bếp, mọi người chỉ biết người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám lên tiếng. Cuối cùng, Triệu đại nương đành tìm tới quản gia, đem mọi chuyện nói cho hắn biết, vốn nằng tính đem chuyện này nói với

Lâm Tiểu Thiên, quản gia thấy Lâm Tiểu Thiên đang mang thai, việc trộm vặt này không cần phiền tới y, chờ tới khi bắt được bọn tiểu trộm này rồi đem đến trước mặt Lâm Tiểu Thiên xử lý sau.

Trước khi Lâm Tiểu Thiên mang thai, Lôi Hạo Nhiên đã đem mọi chuyện lớn nhỏ trong bảo cho Lâm Tiểu Thiên quản lý, đó là trách nhiệm của chủ mẫu Phục Long Bảo, mỗi vị bảo chủ khi tiếp nhận Phục Long Bảo, chủ mẫu trước phải giao mọi chuyện lớn nhỏ trong bảo cho hắn, đến khi hắn thành thân, mới có thể đem trách nhiệm giao cho thế tử của mình. Nếu cả đời không thành thân thì cả đời chỉ có thể một mình tự gánh vác.

Liên tiếp những buổi tối sau đó, quản gia cùng một số hạ nhân ở phòng bếp trộm trốn ở một nơi không ai chú ý, bọn họ cảm thấy bọn tiểu trộm này đã trộm được một lần nhất định sẽ có lần thứ hai, ngay khi bọn họ sắp từ bỏ, buổi tối đó lại nhìn thấy ‘tiểu trộm’. Từ đó về sau, trong bảo lại có tin đồn lằng lằng – bảo chủ lạnh lùng thường xuyên nửa đêm vì ái nhân mà xuống bếp làm thức ăn khuya.

Sau đó, Triệu đại nương cũng thường xuyên làm một ít hay để lại một số vật liệu tại phòng bếp để cho ‘tiểu trộm’ đến ‘ăn vụng’.

63. Chương 63

Mỗi năm mới Lâm Tiểu Thiên đều trở về nhà nhưng năm nay vì bụng của y nên không thể về được, thế là y viết một phong thư nhờ hạ nhân gửi cho phụ mẫu báo bình an và lý do không trở về mừng năm mới.

Lôi Hạo Nhiên chặn người truyền tin lại, trong thư trộm bỏ thêm ngân phiếu, không phải là con số lớn gì mấy. Vốn hắn muốn bỏ vào một số thật lớn, nhưng lại sợ lớn quá sẽ làm cho người nhà Lâm Tiểu Thiên hoài nghi, đành phải gửi một ít, để năm mới của họ được sung túc một chút.

Cuối năm gần đến, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên đặc biệt bận rộn, Lâm Tiểu Thiên là một người cần cù, chuyện gì cũng nỗ lực hết sức, Lôi Hạo Nhiên cũng không còn thời gian để quản y. Lâm Tiểu Thiên mang thai cũng cùng mọi người điểm lại hàng tết, trang hoàng và tổng vệ sinh, mọi người cũng không vì y đang mang thai mà quy củ. Ngoài lần đó, y còn cùng quản lý phòng thu chi – Trang Nam tính toán tiền thưởng cho hạ nhân, tóm lại chính là một chữ – vội.

Dùng qua cơm tất niên, ngày hôm sau chính là ngày đầu năm, cũng là ngày đầu tiên Lâm Tiểu Thiên ở Phục Long Bảo mừng năm mới, những ngày đầu năm là tết nguyên tiêu, mỗi ngày trong thành đều sẽ những tiết mục khác nhau, đáng tiếc Lâm Tiểu Thiên đang mang thai nên không thể đi, vì để an ủi sự thất vọng của ái nhân, Lôi Hạo Nhiên bằng lòng để một năm hắn sẽ dẫn y đi chơi.

Cho nên mười ngày nay, Lôi Hạo Nhiên và Lâm Tiểu Thiên có thể cùng nhau hưởng hạnh phúc ngọt ngào, lễ mừng năm mới là sự bồi thường cho những ngày bận rộn chỉ có khi ngủ mới được bên nhau. Mỗi ngày đều có những thân thích, bằng hữu đến chúc tết, bọn họ nhìn bụng Lâm Tiểu Thiên mà kinh ngạc, nhưng bọn họ không dám biểu hiện ra ngoài mà Lâm Tiểu Thiên cũng không để ý cái nhìn của mọi người, với y mà nói có thể có được đứa bé là phúc khí trời ban.

Hôm nay, một vị bằng hữu cũ của Lôi Hạo Nhiên dẫn theo hài tử cùng theo chúc tết, ngay tại chỗ những vị đại nhân đang tiếp chuyện, Đường Chí Viễn mới năm tuổi nhân lúc mẫu thân không chú ý mà chạy tới trước mặt Lâm Tiểu Thiên, bàn tay nhỏ bé sờ bụng hỏi “Ca ca, vì sao bụng của huynh to thế?”

Thanh âm ồn ào đột nhiên biến mất, phụ mẫu Đường Chí Viễn xấu hổ nhìn Lôi Hạo Nhiên, sợ lời nói của đứa bé sẽ làm cho bọn họ mất hứng.

Lôi Hạo Nhiên biểu hiện lạnh lùng không thay đổi, bởi vì hắn biết ái nhân sẽ không để ý khi bị người khác hỏi như vậy, mà lại là đứa bé năm tuổi.

“Không sao, lời nói trẻ con không sao cả” Quả nhiên Lâm Tiểu Thiên chẳng những không giận, ngược lại còn cười với đứa nhỏ nói “Bởi vì trong bụng ca ca có đứa bé, qua mấy tháng nữa, Chí Viễn sẽ có hai đệ đệ hoặc hai muội muội. Chí Viễn thích đệ đệ hay muội muội?”

Đường Chí Viễn cúi đầu một chút hỏi “Ca ca, vì sao phải là hai đệ đệ hay hai muội muội? Không thể là một đệ đệ và một muội muội sao? Chí Viễn thích đệ đệ mà cũng thích muội muội?”

Nghe xong lời nói, vài vị đại nhân đều nở nụ cười, ngay cả Lôi Hạo Nhiên lạnh lùng trong ánh mắt cũng xuất hiện một nụ cười.

Lâm Tiểu Thiên với Đường Chí Viễn một bên nói chuyện, trong lòng liền nghĩ: thật là một đứa nhỏ đáng yêu, hoạt bát!

Cảnh Ân lâu tại Liên Nguyệt đình, Lâm Tiểu Thiên nằm trong lòng Lôi Hạo Nhiên mà nhìn pháo hoa trên không ngũ quang thập sắc. Hôm nay là ngày hội nguyên tiêu, bên bờ sông Phục Long Bảo bắn pháo hoa chúc mừng tết nguyên tiêu, Lôi Hạo Nhiên dùng áo choàng tuyết điều phủ lên hai người, mùa đông rét lạnh thân thiết như vậy, quả thật thú vị biết bao.

“Lạnh không?” Lôi Hạo Nhiên ghé vào lỗ tai Lâm Tiểu Thiên nhẹ giọng hỏi.

Lâm Tiểu Thiên lắc đầu, ngọt ngào nói “Không lạnh, ta cảm thấy rất ấm áp”

Lôi Hạo Nhiên cười cười không nói lại, tiếp tục ôm ái nhân xem pháo hoa.

Lâm Tiểu Thiên vươn đôi tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt lạnh băng của Lôi Hạo Nhiên “Thời tiết lạnh thế này, người lại bằng lòng cùng ta ngồi ở Liên Nguyệt đình chịu đựng gió lạnh xem pháo hoa, người sẽ làm hư ta mất”

“Cái gì mà làm hư chứ, ta đã nói ta thích được cưng chiều người. Vốn ta định đưa người đến bên bờ sông xem pháo hoa nhưng người lại mang thai, cho nên hôm nay chỉ có thể ở đây xem, năm sau, cả bốn người chúng ta cùng đến bờ sông xem đi” Lôi Hạo Nhiên nắm lấy bàn tay ái nhân vuốt ve khuôn mặt mình, hắn không nỡ nhìn thấy tay ái nhân bị lạnh “Xương thất lưng còn đau không?” khi bụng Lâm Tiểu Thiên lớn dần, xương thất lưng cũng có thêm gánh nặng, hiện tại y thường xuyên cảm thấy đau ở thất lưng.

“Có một chút”

Nghe xong lời y nói, Lôi Hạo Nhiên lập tức đưa tay đến thất lưng Lâm Tiểu Thiên xoa bóp nhẹ nhàng.

Đột nhiên, Lâm Tiểu Thiên cảm lấy tay Lôi Hạo Nhiên đặt lên bụng mình “Hạo Nhiên, đứa bé vừa mới đá ta”

Một lát sau, tay Lôi Hạo Nhiên cũng nhẹ nhàng bị đá một chút, một loại cảm giác vui sướng của người sắp làm phụ thân cũng vì thế mà dâng lên, nhìn vào ánh mắt tràn ngập tình yêu của ái nhân, Lôi Hạo Nhiên cảm thấy ông trời đối với mình thật sự quá tốt.

64. Chương 64

Sau những ngày tết, mọi việc trở lại bình thường như trước, ngày đứa bé sinh ra cũng đã đến gần, đã nhiều năm tại Phục Long Bảo không có sự xuất hiện của trẻ con, trên dưới Phục Long Bảo đều khẩn trương chờ mong. Mỗi ngày Lôi lão phu giám sát nha hoàn may y phục cho đứa bé, bởi vì không biết là nam hay nữ, cho nên y phục đều làm cho cả hai. Người còn tìm hai bà vú có kinh nghiệm, chờ bọn nhỏ được sinh ra sẽ chăm sóc.

Từ khi Lâm Tiểu Thiên mang thai, mọi tình trạng Vân Văn Sinh đều nắm rõ, hơn nữa Lâm Tiểu Thiên lại là nam nhân, không thể mời bà mụ, nên hắn đành phải tự mình ra trận. Vì thế, Vân Văn Sinh học kinh nghiệm tiếp sinh từ bà mụ để chuẩn bị cho việc sắp tới.

Ngày sinh càng lúc càng đến gần, Lôi Hạo Nhiên càng khẩn trương, khi Lâm Tiểu Thiên bị gió thổi cỏ lay thì hắn liền cho rằng y sắp sinh, còn đâu là dáng vẻ của Phục Long Bảo bảo chủ. Lâm Tiểu Thiên không thể tưởng tượng được ngày mình sinh thì ái nhân sẽ khẩn trương đến mức độ nào.

Dự tính trong vòng mười tám ngày sẽ là thời gian lâm bồn, Lâm Tiểu Thiên thường xuyên cảm thấy đau bụng, mỗi khi Lâm Tiểu Thiên đau bụng, Lôi Hạo Nhiên đều nghĩ y sắp sinh, liền cho người đến Cảnh Dược lâu gọi Vân Văn Sinh tới, mỗi ngày đều một hai lần như vậy, đặc biệt là buổi tối, khiến cho Vân Văn Sinh và mọi người không thể ngon giấc, quả thật có thể dùng từ thống khổ để hình dung. Sau đó, Vân Văn Sinh tìm đại một phòng ở Cảnh Ân lâu mà ở tạm.

Buổi tối hôm nay, nửa đêm Lâm Tiểu Thiên bị một cơn đau làm cho thức tỉnh, nhưng cảm giác đau lần này khác với những lần trước, hơn nữa y còn cảm giác được có chất lỏng đang chảy ra. Y liền đánh thức ái nhân bên cạnh “Hạo Nhiên...Hạo Nhiên...mau ...tỉnh lại...”

Vừa nghe được người yêu quý gọi, Lôi Hạo Nhiên liền tỉnh lại “Tiểu Thiên, người xảy ra chuyện gì?” Lôi Hạo Nhiên dùng tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán Lâm Tiểu Thiên “là sắp sinh sao?”

Lâm Tiểu Thiên vất vả gật gật đầu “Ta nghĩ...lần này là thật ...”

Lôi Hạo Nhiên lập tức xoay người xuống giường, ngay cả y phục cũng không kịp đổi mà chạy ra ngoài kêu to “Mọi người mau rời giường! Tiểu Thiên sắp sinh! Mọi người mau rời giường!”

Đáng tiếc lời nói dối như cậu bé chăn cừu không ai tin, nhưng Lôi Hạo Nhiên là bảo chủ, hấn gọi thì phải dậy, thế là mọi người chậm chạp thay y phục. Lôi Hạo Nhiên cửa cũng không thêm gõ, trực tiếp vào phòng Vân Văn Sinh, Vân Văn Sinh còn chưa kịp mở mắt xem là ai, chợt nghe một tiếng nói “Văn Sinh, mau dậy! Tiểu Thiên phải sinh”

Nghe hấn nói như thế, Vân Văn Sinh kêu lên “Không phải đâu, Hạo Nhiên, lại nữa sao? Ta không phải nói đau bụng trước khi sinh là chuyện bình thường sao?”

“Không phải, lần này không giống” Lôi Hạo Nhiên thấy Vân Văn Sinh không muốn rời giường, không còn cách nào, đành vác hấn lên vai mà khiêng đi, không để ý đến Vân Văn Sinh đang la hét, cứ hướng thẳng phòng mình mà chạy tới.

Hạ nhân cuối cùng cũng thay y phục xong và đi ra liền há hốc mồm nhìn Vân Văn Sinh bị Lôi Hạo Nhiên vác trên vai la hét không ngừng, đồng thời trong lòng Vân Văn Sinh cũng thầm kêu: Trời ạ! Lần này thật sự mất mặt!

Vừa đến phòng thì Lôi Hạo Nhiên lập tức ném Vân Văn Sinh xuống mặt đất, chạy đến trước Lâm Tiểu Thiên hỏi “Tiểu Thiên, sao rồi? Người khỏe không?”

Lâm Tiểu Thiên gật gật đầu “Hạo Nhiên... Văn...Văn đại phu đâu ...”

Lần này ngay cả người chết cũng phải bật dậy, Vân Văn Sinh đứng lên lắc đầu, hấn đi đến bên giường, xóc chần lên thì thấy, nguy, lần này là thật, nước ối cũng đã vỡ “Hạo Nhiên, lần này là thật, Tiểu Thiên sắp sinh, ta sắp được làm nghĩa phụ”

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hấn, Lôi Hạo Nhiên đánh mạnh vào đầu hấn “Tiểu Thiên sắp sinh, người còn không tỉnh ngủ sao?”

65. Chương 65

Đầu bị đánh một cái, Vân Văn Sinh cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, hấn nhìn Lôi Hạo Nhiên phân phó nói “Hạo Nhiên, người trước tiên giúp Tiểu Thiên cởi y phục này ra.” Rồi mới xoay người ra cửa, nhìn hạ nhân khoan thai đi đến, hấn nhin không được mà hô to “Các người còn chậm chạp ở đó làm gì? Tiểu Thiên phải sinh, Hà Bình vào đây hỗ trợ, còn những người khác nhanh đi chuẩn bị khăn sạch, nước ấm, kéo bén, nhớ phải khử trùng qua nước ấm”

Chủ tử thật phải sinh? Bị Vân Văn Sinh uy nghiêm làm cho chấn động, bọn họ lập tức phân công đi làm.

“Tiểu Thiên, người hít sâu rồi chậm rãi thở ra, phải chính là như vậy, cứ duy trì tốc độ như vậy!” Vân Văn Sinh đem hai chân Lâm Tiểu Thiên tách ra đến cực hạn.

“A...đau quá ...” trên chần Lâm Tiểu Thiên dính đầy màu vàng của nước ối, một cơn đau co rút mãnh liệt, đứa bé trong bụng như muốn vạch bụng ra ngoài.

Vân Văn Sinh không ngừng lấy tay xoa bụng y, phân phó nói “Tiểu Thiên, dùng sức, dùng sức đẩy đứa bé ra ...”

“Đau quá ...Hạo Nhiên...” Lâm Tiểu Thiên nắm chặt tay Lôi Hạo Nhiên, nửa thân dưới của y như muốn nứt ra, quả thực là một loại hình tra tấn, chẳng lẽ nữ nhân khi sinh cũng phải chịu đau thế này?

Một tay Lôi Hạo Nhiên không bị nắm liền dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán và nước mắt Lâm Tiểu Thiên, thật sự hân hận bản thân mình, hận mình vô ích, cái gì cũng không thể giúp được, nếu biết rằng sinh đứa bé vất vả như vậy, lúc trước nên để hân mang thai thì tốt hơn.

“A...” chịu đựng không được, tiếng rên rỉ phát thành một tiếng thét chói tai.

Lôi lão phu nhân vừa nghe thấy tiếng thét, vội vàng hỏi hạ nhân trước cửa “Xảy ra chuyện gì? Tiểu Thiên và bọn nhỏ thế nào?”

“Hồi lão phu nhân, không có tin tức, chỉ biết là Vân đại phu, bảo chủ và Hà Bình ở bên trong tiếp sinh ạ”

Hỏi chi bằng không hỏi! Lão phu nhân không nhịn được trở mặt xem thường, nếu không phải vì nam nữ khác biệt, người đã sớm vào trong còn ở ngoài này làm gì? “Liệt tổ liệt tông Lôi gia nhất định phải phù hộ Tiểu Thiên và bọn nhỏ, phụ tử bình an!” Lôi lão phu nhân chấp tay hướng thẳng trời xanh cầu khẩn.

Trong phòng ngoài phòng, tất cả mọi người đều khẩn trương, ngay khi ánh dương dần hé lộ, tiếng trẻ con khóc vang lên. Mọi người đều vui mừng “Thật tốt quá! Sinh rồi!”

Không đợi mọi người vui vẻ xong, một tiếng khóc khác lại vang lên, lão phu nhân giật mình kêu lên “Thật tốt quá, tổ tiên Lôi gia phù hộ, hai người con trai đều bình an mà sinh ra, không biết Tiểu Thiên thế nào?” người nóng vội tới cửa chờ đợi bọn Vân Văn Sinh đi ra.

Bọn nhỏ sau khi sinh ra, Vân Văn Sinh lập tức dùng nước ấm lau sạch thân thể rồi mới dùng tấm vải bông quấn lấy. Vừa sinh đứa bé, cả người Lâm Tiểu Thiên như vừa trong nước bước ra, ướt đầm mồ hôi. Lâm Tiểu Thiên dùng hết sức lực để sinh đứa bé liền chìm vào mê man.

“Văn Sinh, Tiểu Thiên thế nào?”

Vân Văn Sinh nói “Yên tâm đi, Tiểu Thiên không sao, chỉ là mệt quá rồi hôn mê thôi, rất nhanh sẽ tỉnh lại, trước tiên chúng ta đổi chăn đệm này đi, vừa mới sinh không nên để bị lạnh”

Đưa bọn nhỏ cho Hà Bình, Lôi Hạo Nhiên với Vân Văn Sinh thay đổi chăn đệm cho Lâm Tiểu Thiên, rồi ôm lấy bọn nhỏ, nhìn Hà Bình phân phó nói “Hà Bình, người ở đây chăm sóc Tiểu Thiên” Vừa mới làm phụ thân, lại không có luyện tập trước nên căn bản Lôi Hạo Nhiên không biết ôm đứa bé thế nào, Vân Văn Sinh thật lo sợ Lôi Hạo Nhiên sẽ làm cho đứa bé ngã xuống đất.

Cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, Lôi lão phu nhân thấy tôn tử của mình, hốc mắt đều đỏ đi “Bọn nhỏ thật đáng yêu, Tiểu Thiên thế nào?”

“Chúc mừng lão phu nhân, là thai long phụng, Tiểu Thiên không sao, chỉ là vẫn còn mê man” Vân Văn Sinh nói “Trong tay Hạo Nhiên là đệ đệ, trong tay ta là tử tử, thật sự là một đôi long phụng đáng yêu”

Ôm đứa bé trong tay, Lôi Hạo Nhiên không còn để tâm đến người khác, bởi vì hân sợ một khi phân tâm sẽ làm đứa bé rơi xuống, Văn Sinh làm sao mà ôm? Sao ta với hân ôm mà hân lại thoải mái như vậy?

Nhìn bọn nhỏ, Lôi lão phu nhân không nhịn được mà ôm lấy đứa bé trong tay Lôi Hạo Nhiên nói “Hạo Nhiên, người sao lại ôm đứa bé như vậy, nhìn cứ như sắp rơi xuống đất vậy, thật nguy hiểm, cứ để cho ta đi” người nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé đang ngủ say, tôn tử duy nhất “Bảo bối bảo bối! đến với bà nội nào, để bà nội bồng người, phụ thân người cả bồng cũng không biết”

Nghĩ phụ Văn Văn Sinh cứ ôm con gái trong lòng tuyệt không cho ai ôm vì không nỡ buông tay.

Nhìn hai vị mới làm bà nội và nghĩa phụ mà Lôi Hạo Nhiên lắc đầu, muốn ôm đứa bé thật là một điều xa vời.

Giữa trưa, ánh nắng theo cửa sổ rọi vào, Lâm Tiểu Thiên nằm trên giường từ từ tỉnh lại, y mở đôi mắt to tròn, nơi này là phòng Lôi Hạo Nhiên, nhưng sao kì lạ, không phải mình đã sinh đứa bé ra sao? Sao lại không có tiếng khóc hay là hình bóng gì? Y sờ bụng, bằng phẳng, chẳng lẽ mấy ngày mang thai đều là giấc mộng? Y giật mình muốn xuống giường, nhưng cơn đau lại truyền đến, vậy không phải là mộng?

Đúng lúc, Lôi Hạo Nhiên bưng khay đi vào thấy ái nhân đã tỉnh lại “Tiểu Thiên, tỉnh thật đúng lúc, mau dùng chén tổ yến này đi, Văn Văn Sinh nói người vừa sinh xong, những ngày này phải ăn những món thật lỏng”

Dưới sự trợ giúp của Lôi Hạo Nhiên, Lâm Tiểu Thiên ngồi dậy tựa đầu vào giường, uống chén tổ yến Lôi Hạo Nhiên đưa, hỏi “Hạo Nhiên, bọn nhỏ đâu? Bọn nhỏ ra sao?” y nhớ rõ mình sinh hai người con trai.

“Người yên tâm, bọn nhỏ đều khỏe mạnh, là một đôi tử đệ, bọn họ hiện tại đang được bà vú chăm sóc”

Nghe xong tin này, Lâm Tiểu Thiên vui vẻ cực kỳ “Thật tốt quá! Lần này trai gái chúng ta đều có”

“Đúng vậy, cảm ơn người, Tiểu Thiên” Lôi Hạo Nhiên hôn mắt gương mặt Lâm Tiểu Thiên “Đáng tiếc, hiện tại cho dù người muốn ôm cũng không được”

“Tại sao?”

“Bởi vì đều bị mẫu thân giữ chặt rồi”

“Ta ngày thường vất vả như thế, đứa bé cứ như vậy mà chẳng được ôm”

“Người cũng có phần mà”

“Ta? Ta có phần gì?”

“Phần đó là ta” Lôi Hạo Nhiên nghịch ngợm nói

“Người?” Lâm Tiểu Thiên phối hợp cùng Lôi Hạo Nhiên, khoa trương nói “Oa! sao ta lại được chia nhiều đến vậy!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-duyen-he-liet-o-long-ky-duyen>